



Джудит Макнот

ВЪВЕДИТЕ СЕБЕ В СЪЩА ПЛЪКЕВЪНА



Нежна победа

ДЖУДИТ МАКНОТ НЕЖНА ПОБЕДА

Превод: Мария Петрова

chitanka.info

Той бе толкова властен и самоуверен... но можеше да бъде и настойчив, страстен и неописуемо нежен.

Зашеметяващата красавица Кати се опитва да излекува раните си от миналото, като се посвещава на кариерата си, а многобройните си обожатели държи на разстояние. Но животът ѝ е празен, докато тя среща гордия и загадъчен Рамон, който я дарява с неподозирана любов. Той е всичко, за което една жена мечтае: интелигентен, чувствителен и привлекателен. Мисълта, че ще бъде негова съпруга и майка на децата му, я изпълва с щастие. И все пак Кати се страхува да отдаде сърцето си на този тайнствен мъж с несигурно бъдеще, който не принадлежи към нейния свят.

ПЪРВА ГЛАВА

Високият тъмнокос мъж стоеше до прозореца на елегантния апартамент, разположен на последния етаж на един небостъргач в Сан Диего, и мълчаливо наблюдаваше проблясващите в мрака светлини. Рязко посегна към вратовръзката си, разхлаби възела ѝ, после вдигна чаша към устните си и жадно отпи от уискито. Всяко движение на Рамон Галвера издаваше горчивината и примирението му.

Един рус мъж бързо прекоси слабо осветения хол и нервно запита:

— Е, Рамон? Какво е решението им?

— Такова, каквото обикновено вземат bankerите в подобни случаи — да се погрижат преди всичко за себе си — дрезгаво отвърна той, без да се обръща назад.

— Мръсни негодници! — избухна Роджър, едно зарови пръсти в косата си и решително се насочи към кристалните гарафи, подредени върху плота на бара. — А когато парите валяха, те подкрепяха безрезервно! — той наля бърбън в чашата си.

— Изобщо не са се променили — мрачно отбеляза Рамон. — Ако и сега печелех, те щяха да стоят зад мен.

Роджър светна лампата и намръщено огледа изящните мебели в стил Луи XIV, сякаш дори самото им наличие в огромния хол му беше противно.

— Бях абсолютно сигурен, че когато обясниш на bankerите за психическите отклонения, които баща ти получи преди смъртта си, те ще те разберат и ще те подкрепят. Как е възможно да обвиняват теб за неговите грешки?

Рамон се извърна и се облегна на рамката на прозореца. За момент се втренчи в уискито, останало на дъното на чашата му, после на един дъх го пресуши.

— Обвиняват ме, че не съм предотвратил фаталните грешки, които баща ми допусна, а също и заради това, че не съм усетил навреме истинското му състояние.

— Не си усетил! — повтори гневно другият мъж. — Откъде би могъл да знаеш, че човекът, който винаги се е държал като Господ Бог, накрая е повярвал в това? И какво би могъл да направиш, дори да беше разбрал? Капиталите бяха в негови ръце. До последния си дъх той държеше контролния дял от акциите на корпорацията. На практика ти беше с вързани ръце.

— Сега са и празни — сви рамене Рамон.

— Виж какво — започна внимателно Роджър, — до този момент се въздържах, за да не засегна гордостта ти, но смятам за нужно да ти напомня, че аз съвсем не съм беден — добре знаеш това. От каква сума се нуждаеш? Ако нямам достатъчно, може би ще успея да събера колкото са необходими.

За пръв път от много време насам в дръзките тъмни очи на Рамон Галвера блесна искрица смях. Беше любопитно да се види как се преобразява лицето му, което напоследък изглеждаше като излята от бронз скулптура на студената и безкомпромисна решителност, съчетана с древно испанско благородство.

— Петдесет милиона няма да ми бъдат излишни, а седемдесет и пет ще ми дойдат още по-добре.

— Петдесет милиона?! — повтори механично Роджър, втренчил се в своя някогашен състудент от Харвард. — Петдесет милиона няма да бъдат достатъчни?

— Точно така.

Рамон остави празната чаша върху близката мраморна масичка и тръгна към гостната, където приятелят му го беше настанил, когато преди седмица пристигна в Сан Диего.

— Рамон — настоятелно го повика Роджър, — преди да си тръгнеш, трябва да се срещнеш със Сид Грийн. Ако поиска, той може да събере тези пари, да не говорим, че ти е много задължен.

Рамон извърна глава назад. Лицето му се изопна.

— Ако Сид имаше желание да ми помогне, сам щеше да ме потърси. Той знае, че съм тук, както и това, че съм изпаднал в ужасно затруднение.

— Възможно е и да не знае. Ти успя да запазиш в тайна краха на корпорацията до последния момент. Сигурен съм, че не знае.

— Знае. Сид членува в борда на директорите на банката, която отказа да удължи срока на заема ни.

— Но...

— Не! Повтарям ти — ако Сид искаше да ми предложи помощ, щеше да го направи. Мълчанието му е достатъчно красноречиво. Нямам намерение да го моля. Насрочил съм среща с одиторите и адвокатите на корпорацията в Пуерто Рико. За след десет дни. На тази среща ще ги инструктирам да обявят банкрут. — Той се обърна и решително излезе от стаята.

Когато отново се върна, беше сменил костюма си с джинси. Тъмната му коса беше влажна от току-що взетия душ. Роджър мълчаливо наблюдаваше как приятелят му навива ръкавите на бялата си риза, но накрая не се стърпя и умолително подхвана:

— Рамон, остани още една седмица в Сан Диего. Може би, ако му дадеш повече време, Сид ще се свърже с теб. Казвам ти, той едва ли знае, че си тук. Дори не съм сигурен, че в момента е в града.

— В града е, а аз заминавам за Пуерто Рико след два дни, точно както съм планирал.

Роджър въздъхна.

— Какво, по дяволите, смяташ да правиш в Пуерто Рико?

— Първо, ще се погрижа за обявяването на банкрута на корпорацията, а после ще се заема с това, което са вършили дядо ми, а преди това и неговият баща и дядо. Ще се занимавам със земеделие.

— Ти си полудял! — извика приятелят му. — Смяташ да обработваш малкото късче земя около колибата, където двамата с теб бяхме завели онези момичета от...

— Това малко късче земя — прекъсна го Рамон с хладно достойнство — е всичко, което ми е останало. Заедно с колибата, която всъщност е моят роден дом.

— Ами имението край Сан Хуан? А вилата в Испания? Или острова в Средиземно море? Продай някоя от къщите или острова — така ще имаш достатъчно, за да живееш охолно до края на дните си.

— Няма ги. Използвах ги като гаранция при вземането на заема за корпорацията. Още преди да е изтекла годината, банките, на които дължа пари, ще погълнат всичко.

— По дяволите! — безпомощно изруга Роджър. — Ако баща ти не беше умрял, щях да го убия.

— Акционерите щяха да те изпреварят — накриво се усмихна Рамон.

— Как можеш най-спокойно да стоиш и да говориш за това, сякаш то изобщо не те засяга?

— Примирих се с поражението. Направих всичко, което беше по силите ми. Сега нямам нищо против да обработвам земята си наравно с хората, които са правили това за моето семейство векове наред.

Като се извърна, за да скрие съчувствието, което изпитваше към този човек, приятелят му попита:

— Има ли нещо, което мога да направя за теб, Рамон?

— Да.

— Само ми кажи какво и ще го направя! — В погледа му проблесна надежда.

— Ще ми дадеш ли на заем колата си? Ще ми се да покарам малко.

Роджър изкриви лице в недоволна гримаса, бръкна в джоба си и му подхвърли връзката ключове.

— Има проблем с двигателя и филтъра, но ще я оправят чак след седмица. С твоя късмет мерцедесът сигурно ще откаже да върви точно тази вечер.

Рамон сви рамене. Лицето му не изразяваше нищо.

— Ако спре, ще походя пеша. Това ще ми помогне за добрата физическа форма — нали ще ставам земеделец.

— Не е наложително да се заемаш с обработването на онова парче земя и ти много добре знаеш това! Името ти се ползва с широка известност сред международните бизнес кръгове.

Рамон с мъка овладя гнева си.

— За представителите на международните бизнес среди аз съм съучастник в един грях, който никой няма да забрави, нито да прости — банкрута. А банкрутът на моята корпорация ще бъде един от най-ужасните. Нима според теб трябва да се моля на приятелите си, като се осланям на тази лоша слава? Да дойда ли утре в твоето предприятие и да подам молба за постъпване на работа в монтажния цех?

— Не, разбира се, че не! Но би могъл да измислиш нещо подходящо. Виждал съм те как изграждаш цяла финансова империя съвсем сам в рамките на няколко години! След като си я създаде, би трябвало да намериш начин да запазиш част от нея. Не мисля, че ще пратиш всичко по дяволите! Аз...

— Не съм магьосник — прекъсна го Рамон. — А корпорацията се нуждае от чудо в момента. Механиците оправят единия от двигателите на частния ми самолет и щом изтекат почивните дни, пилотът ми ще ме откара в Пуерто Рико. — Роджър отвори уста отново да протестира, но погледът на другия мъж го спря. — Земеделието е достоен начин за изкарване на прехраната. Много по-достоен от разправиите с разни банкери, бих казал. Не съм имал спокойствие нито преди, нито след смъртта на баща си. Сега е моментът да си го осигуря.

ВТОРА ГЛАВА

Просторният бар „Каньон“, разположен близо до Уестпорт беше препълнен с обичайната за петък вечер тълпа. Кати Конъли крадешком погледна часовника си, после насочи очи към събраните на малки групички хора — те се смееха, пиеха, разговаряха. Търсеше да зърне сред тях точно определено лице. Лампите с копринени абажури и саксиите с буйна зеленина, висящи в поставки от макраме от цветния стъклен таван, закриваха гледката към входната врата.

Без да престава да се усмихва, тя отново насочи вниманието си към близката групичка мъже и жени.

— Така че в крайна сметка му казах повече никога да не ми звъни — казваше в този миг Карън Уилсън.

Някакъв мъж посегна да вземе чашата си от бара и без да иска настъпи Кати по крака, а докато бъркаше в джоба си за пари, я блъсна с лакът. Човекът не се извини, а и тя не очакваше извинение. Тук всеки се интересуваше единствено от себе си. Мъжете и жените бяха с равни права.

Мъжът взе напитката си и понечи да тръгне, но забеляза Кати.

— Здравей. — Спря се и одобрително огледа стройното момиче, облечено в тясна синя рокля. — Чудесно — заключи той. Беше успял да види всичко — от лъскавата руса коса с червеникав оттенък до сапфиреносините ѝ очи, които го наблюдаваха изпод дългите извити мигли и деликатно очертани вежди. Скулите ѝ бяха елегантно загатнати, носът ѝ — малък, а бледата кожа на страните ѝ бавно започваше да порозовява.

— Дори повече от чудесно — добави мъжът, без да знае, че изчервяването на Кати се дължи на раздразнение, а не на задоволство от комплимента.

Въпреки че се почувства обидена от безцеремонното отношение към нея — мъжът я оглеждаше така, сякаш си беше платил за удоволствието — тя не можеше да го обвинява. В края на краищата тя беше тук, нали така? Както и да го наричаха собствениците и

редовните клиенти, това си оставаше бар за запознанства на самотни мъже и жени.

— Къде е питието ви? — попита той и отново се вгледа в лицето ѝ.

— Нямам — отвърна кратко Кати.

— Защо?

— Вече пих.

— Защо не си поръчате още едно и не дойдете с мен в онзи ъгъл? Можем да се сбlijим. Аз съм адвокат — добави, убеден, че тази информация ще бъде достатъчна, за да я накара да си купи нещо за пиене и охотно да го последва в споменатия ъгъл.

Тя прехапа устни и разочаровано възкликна:

— О!

— Какво?

— Не обичам адвокатите.

Той изглеждаше по-скоро озадачен, отколкото раздразнен.

— Много лошо — отбеляза, сви рамене и се отдалечи.

Кати го проследи с поглед. Видя го да се спира до две много привлекателни млади жени, които отвърнаха с усмивки на проявения към тях интерес. Изпита срам, примесен с възмущение към него и към всички в тази зала, а най-вече към себе си за това, че е дошла тук. После си даде сметка за своята грубост — места като това я караха да застава нащрек; сърдечността и спонтанността ѝ изчезваха в момента, в който прекрачеше прага им.

Разбира се, адвокатът беше вече забравил за нея. Защо трябваше да си прави труда да я сваля, след като не беше необходимо? Ако Кати или която и да е друга жена в това заведение изпиташе желание да го опознае, той беше на нейно разположение. Дори можеше да я покани в дома си. Щяха да отидат дотам с нейната кола, за да зачете равноправието ѝ. След като задоволяха страстите си, двамата можеха да си пийнат приятелски по едно питие — при условие, че той не се чувстваше прекалено изморен — и накрая щеше да изпроводи дамата до вратата и да я остави да си отиде у дома сама.

Много умело, много праволинейно. Не се създаваше никаква обвързаност. Днешните жени имаха правото да откажат на подобно предложение; не беше задължително жената непременно да легне с него; дори не трябваше да се притеснява, че отказът ѝ би могъл да го

засегне, да нарани чувствата му. Защото той не изпитваше чувства към нея. Възможно беше мъжът да се ядоса малко заради това, че е загубил един-два часа от времето си, но пък нищо не му пречеше да се насочи към нов обект. Имаше много други жени, които щяха да го приемат благосклонно.

Сините очи на Кати отново се взряха в тълпата. Роб все още не беше дошъл. Съжали, че не беше определила друго място за срещата им. Тук беше прекалено шумно. Лицата, които я заобикаляха, бяха различни и все пак еднакви със своето неспокойно, нетърпеливо или отегчено изражение. Всички търсеха нещо и още не бяха го намерили.

— Това е Кати, нали? — Чу непознат глас зад гърба си. Озадачено се извърна и видя един мъж, който самоуверено ѝ се усмихваше.

— Запознахме се преди две седмици, когато пазарувахте с Карън в супермаркета. — Усмивката му беше момчешка, а очите му — настойчиви.

Кати се усмихна напрегнато:

— Здравей, Кен. Радвам се да те видя отново.

— Виж какво, Кати — започна Кен, сякаш внезапно беше осенен от гениална идея. — Защо не се махнем от това място? Да отидем някъде, където е по-тихо и спокойно.

Имаше предвид в неговия апартамент или в нейния. Без значение, който от двата беше по-наблизо. Добре знаеше какво се крие зад думите му. Испита досада:

— Какво точно имаш предвид?

Той не отвърна на въпроса ѝ, не беше необходимо. Вместо това попита:

— Къде живееш?

— На няколко преки отук в един апартамент във Вилидж Грийн.

— Имаш ли съквартиранти?

— Две лесбийки — хладнокръвно излъга тя.

Кен ѝ повярва, но не изглеждаше изненадан:

— Без майтап? Не се ли притесняваш?

Кати невинно разшири очи:

— Напротив, обожавам ги!

За част от секундата по лицето му пробяга отвращение, от което усмивката ѝ стана още по-широка.

Кен почти веднага възвърна самообладанието си и сви рамене:
— Лошо. Ще се видим пак.

Забеляза как очите му разсеяно оглеждат заобикалящите го лица, после изведнъж едно от тях привлече вниманието му и той се отдалечи, проправяйки си път през навалищата. Достатъчно! Тя докосна Карън по лакътя, прекъсвайки разговора ѝ с двама привлекателни мъже:

— Карън, отивам до дамската тоалетна, после си тръгвам.

— Роб не се ли появи? — разсеяно попита приятелката ѝ. —
Огледай се наоколо — има голям избор. Възползвай се.

— Отивам си — решително заяви Кати.

Карън едва забележимо сви рамене и се обърна към събеседниците си.

До дамската тоалетна се слизаше по стълби, разположени зад бара. Младата жена с мъка си проправи път дотам и с облекчение въздъхна, когато най-после се озова в празния и тих коридор. Не беше сигурна дали е доволна или разочарована от факта, че Роб не дойде. Преди осем месеца беше изпълнена с дива, неконтролируема страст към него, към неговия остър ум и огромна нежност. Той имаше всичко, което би могла да иска една жена беше рус, изглеждаше страхотно, притежаваше самоувереност и чар и предлагаше финансова сигурност, тъй като беше наследник на една от най-големите брокерски къщи в Сент Луис. С две думи, беше красив, умен, очарователен и... женен.

Лицето ѝ помръкна, когато си припомни последната среща с Роб... След фантастична вечеря с танци двамата се бяха върнали в апартамента ѝ. В продължение на часове Кати си беше представяла онова, което естествено щеше да последва. За пръв път нямаше да го спре, когато я вземеше в обятията си и поискаше да се любят. През последните месеци непрекъснато чуваше горещите му уверения, че я обича. Нямаше какво толкова да се колебае. Всъщност дори възнамеряваше да вземе инициативата в свои ръце. И точно в този момент Роб се беше облегал на дивана и с въздишка беше казал:

— Кати, в утрешния вестник на страницата за светски клюки ще има поместена статия за мен. Не просто за мен, а също и за съпругата и сина ми. Женен съм.

Тя беше пребледняла. Със сломено сърце му беше забранила да ѝ се обажда или да я търси. Но той не се отказа. Постоянно ѝ звънеше по

телефона. Ако я потърсеше в офиса, тя отказваше да я включат на външната линия, а вкъщи затваряше слушалката в мига, в който чуеше гласа му.

Това се случи преди пет месеца. Кати рядко си позволяваше сладостно горчивия лукс да мисли за него. Допреди три дни почти беше повярвала, че напълно го е забравила. В сряда телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката. Гласът на Роб я накара да затрепери.

— Кати, не затваряй. Всичко се промени. Трябва да те видя, да говоря с теб.

Беше реагирал с бурно неодобрение, когато тя посочи този бар за място на срещата, но младата жена не отстъпи. Заведението беше шумно и пълно с хора, а това щеше да му попречи да я съблазни, ако такова беше намерението му. Знаеше, че Карън идва тук всяка петъчна вечер, така че в случай на нужда щеше да има и морална подкрепа.

Тоалетната беше пълна с жени и Кати трябваше да почака. Излезе след няколко минути. Докато вървеше по коридора, разсеяно започна да рови в дамската си чанта за ключовете от колата. До един от монетните телефонни апарати до входа стоеше някакъв човек. Той я изчака да се изравни с него и заговори с лек испански акцент:

— Извинете, бихте ли ми казали на кой адрес се намира това заведение?

Кати почти го беше подминала, но се спря и се извърна. Погледът ѝ измери високия здравеняк, който настойчиво я гледаше, притиснал телефонната слушалка към ухото си.

— На мен ли говорите? — попита тя. Мъжът беше мургав и имаше гъста, черна като въглен коса и също толкова черни очи. Този човек, облечен в избелели джинси и бяла риза с навити ръкави, определено не принадлежеше към постоянните посетители на бар „Каньон“. Беше много... земен.

— Попитам ви дали можете да ми кажете на кой адрес се намирам — повтори той с испанския акцент. — Имам проблеми с колата и се опитвам да уредя преместването ѝ от шосето.

Кати автоматично назова пресечката, в която се намираше барът. Потръпваше при вида на присвитите черни очи, патрицианския нос, лицето му с леко арогантен израз. Високите тъмнокоси мъже с вид на латиноамерикански любовници, излъчващи първична мъжественост,

може да се струваха привлекателни на голяма част от жените, но не и на Катърин Конъли.

— Благодаря ви — отвърна мъжът, отдръпна длан от микрофона на слушалката и повтори координатите, които му беше дала.

Тя отново тръгна към бара и се блъсна в нечий гърди.

— Извинете, може ли да мина? — рече тя.

Непознатият се отдръпна и ѝ направи път.

— Къде отивате? — попита приятелски той. — Още е прекалено рано.

Кати вдигна ясните си сини очи към усмихнатото му лице. Мъжът възхитено я гледаше.

— Зная, но трябва да си вървя. В полунощ ще се превърна в тиква.

— Каретата ви ще се превърне в тиква — засмя се той. — А роклята ви ще стане на парцали.

— Много изтъркано и излязло от употреба — дори за времето на Пепеляшка — лукаво въздъхна тя.

— Умно момиче. Зодия Стрелец сте, познах ли?

— Не — отвърна Кати и измъкна ключовете от дъното на чантата си.

— Каква зодия сте тогава?

— „Напредвай бавно и внимателно“ — каза тя. — А вие?

Той за момент се замисли.

— Сливане — отговори, като многозначително оглеждаше всяка извивка на тялото ѝ. Протегна ръка и пръстите му докоснаха ръкава на копринената ѝ рокля. — Харесвам интелигентните жени; не се страхувам от тях.

Кати едва се сдържа да не му предложи да пробва късмета си другаде и любезно изрече:

— Наистина трябва да вървя. Имам среща.

— Той е щастливец — въздъхна мъжът.

Тя се втурна в тъмнината на лятната нощ. Чувстваше се, объркана и потисната. Внезапно спря под козирката над входа. Сърцето ѝ лудо заби при вида на познатия бял шевролет, който в момента влизаше в паркинга.

— Извинявай, че закъснях. Ела при мен в колата, Кати. Ще отидем някъде, където ще можем да поприказваме.

Кати спря поглед върху Роб. Желанието, което я изпълни, беше силно, почти болезнено. Роб беше все така невероятно красив, но вече не изглеждаше така самоуверен. Тя се поколеба.

— Късно е. Освен това нямам какво да ти кажа, ако продължаваш да си женен.

— Кати, тук не можем да говорим. Не си откъщавай заради закъснението ми. Полетът ми беше отворителен, освен това самолетът пристигна в Сент Луис със закъснение. Бъди добро момиче и се качи в колата. Нямам време за глупави спорове с теб.

— Защо нямаш достатъчно време? Сигурно съпругата ти те очаква?

Роб тихо изруга, даде газ и подкара спортната си кола към празното място до сградата. Слезе, облегна се на отворената врата и зачака Кати да отиде при него. Тя неохотно приближи. Вятърът си играеше с косата ѝ, опъваше полите на роклята върху стройните ѝ бедра.

— Отдавна не сме се виждали, скъпа — рече Роб, когато тя застана пред него. — Няма ли да ме целунеш?

— Все още ли си женен?

Вместо отговор той я сграбчи в обятията си и жадно впи устните си в нейните. Познаваше я достатъчно добре, за да разбере, че пасивно приема целувката му. Отбягвайки отговора, Роб всъщност потвърждаваше, че продължава да живее със съпругата си.

— Не се дръж така — задъхано промълви той. Топлият му дъх опари ухото ѝ. — От месеци мисля единствено за теб. Да се махнем от това място. Ще отидем у вас.

Кати пое дълбоко дъх:

— Не.

— Кати, обичам те, луд съм по теб. Не ме отблъсквай. — Едва сега тя усети лекия дъх на коняк, който се носеше от него. Развълнува се при мисълта, че преди срещата им е изпитал необходимост да подхрани смелостта си с чаша алкохол, но когато заговори, гласът ѝ не трепна:

— Нямам намерение да поддържам непочтена любовна връзка с женен мъж.

— Преди да разбереш, че съм женен, не намираше нищо „непочтено“ или отблъскващо в срещите си с мен.

Роб се канеше да сломи съпротивата ѝ чрез ласкателства и измами, но този път тя нямаше да се поддаде.

— Моля те, не ми причинявай това, Роб. Ще се ненавиждам, ако знам, че съм провалила брака на някоя жена.

— Въпросният брак беше провален много преди да се срещнем, скъпа. Опитах се да ти обясня.

— Разведи се тогава — отчаяно промълви тя.

— Мъжете от моето семейство не се развеждат. Те просто се научават да живеят отделно от съпругите си. Попитай баща ми и дядо ми — с горчивина изрече той. После гласът му отново зазвуча нормално. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, погалиха съблазнителните извивки на тялото ѝ и я притеглиха страстно към пулсиращата му мъжественост. — Това е за теб, Кати. Единствено за теб. Бъди спокойна, ти няма да попречиш на брака ми. С него е свършено много отдавна.

Не можеше да понася повече това отношение. Чувстваше се омърсена. Опитва се да се откъсне от прегръдката му.

— Махни се от мен — изсъска. — Ти или си лъжец, или негодник, а може би и двете едновременно и...

Роб здраво стисна ръцете ѝ. Кати отчаяно правеше опити да се освободи.

— Мразя те! — задавено рече тя. — Пусни ме!

— Направи каквото ти казват — чу се плътен мъжки глас с едва забележим акцент.

Роб вдигна глава и се взря в тъмнината:

— Кой, по дяволите, сте вие? — обърна се той към облечения в бяло мъж, изникнал от сянката на сградата. Още по-здраво стисна ръцете на Кати. — Познаваш ли този човек?

— Не, но това няма значение — отвърна дрезгаво тя. Гласът ѝ трепереше от гняв. — Пусни ме. Искам да си вървя.

— Ще останеш! — скръцна със зъби Роб, извърна глава към непознатия и грубо изрече: — А вие си вървете. Движение, иначе ще се наложи аз да ви помогна!

Гласът на непознатия прозвуча много възпитано, но в него се прокрадваше заплашителна нотка:

— Можете да опитате, ако искате, но преди това я пуснете.

Вбесен от упоритостта на бившата си приятелка, а сега и от тази неочаквана намеса, Роб насочи цялата си злоба към новопоявилия се. Пусна Кати и замахна с юмрук към челюстта на противника. Силен звук от удар, после някой се свлече на земята. Кати отвори насълзените си очи и видя Роб, проснат в нозете ѝ.

— Отворете вратата на колата му — нареди непознатият с нетърпящ възражение глас.

Кати автоматично изпълни нареждането. Чернокосият безцеремонно напъха Роб в колата, опря люшкащата се глава върху волана, сякаш мъжът вътре е най-обикновен пияница.

— Коя е вашата кола?

Тя объркано го погледна:

— Не можем да го оставим тук просто така. Ако му трябва лекар...

— Коя е вашата кола? — повтори нетърпеливо мъжът. — Нямам желание да оставам на това място, ако някой ни е видял и е решил да позвъни в полицията.

— О, но... — опита се да протестира Кати и хвърли поглед към шевролета на Роб, докато вървеше към своята кола. — Вие си тръгвайте. Аз не мога.

— Не съм го убил, само го зашеметих. След няколко минути ще се свести с подуто лице и няколко липсващи зъба, това е всичко. Аз ще карам. Вие не сте в състояние. — Мъжът я придружи до колата и ѝ помогна да седне.

Докато се настаняваше зад волана, той удари коляното си в таблото и гневно измърмори нещо на испански.

— Дайте ми ключовете — каза непознатият, отмествайки седалката възможно най-назад, за да отвори място за дългите си крака. Кати послушно му подаде връзката ключове. Изчакаха няколко коли и потеглиха към изхода на паркинга. Подминаха стар товарен камион със спаднала гума.

— Това вашият камион ли е? — попита Кати, колкото да завърже разговор.

Спътникът ѝ погледна камиона, после отмести очи към нея и иронично запита:

— Как познахте?

По лицето ѝ плъзна гъста червенина. И той, и тя много добре знаеха на какво се основава предположението ѝ — мъжът беше испанец, следователно напълно му подходеше да бъде обикновен шофьор. Кати се опита да се измъкне от неловкото положение и да пощади гордостта му:

— Докато говорехте по телефона, споменахте, че имате нужда от аварийна кола, затова предположих...

Излязоха на главното шосе. Тя обясни как се стига до жилището ѝ. Мястото беше наблизко, на няколко преки от бара.

— Благодаря ви, господин... — изрече момичето и колебливо го погледна.

— Рамон — изрече той.

Кати взе чантата си и нервно затършува вътре. Междувременно той спря колата на паркинга пред хубавата сграда.

— Моят вход е първият отдясно, точно до уличната лампа — каза тя.

Рамон слезе от колата, заобиколи и посегна да ѝ отвори вратата. Момичето бързо се измъкна навън. Очите му колебливо се спряха върху мургавото непроницаемо лице. Рамон беше около тридесет и пет годишен. Не можеше да си обясни какво точно в него — дали матовата кожа, или екзотичното излъчване — я изпълваше с безпокойство.

Тя тръсна глава и му подаде една петдоларова банкнота:

— Благодаря ви, Рамон. Моля ви да приемете това от мен. — Той погледна парите, после очите му се впиха в лицето ѝ. — Моля ви! — мило настоя Кати, като пъхаше банкнотата в ръката му. — Сигурна съм, че ще ви бъдат от полза.

— Разбира се — сухо се съгласи той и сложи петте долара в джоба на джинсите си. — Ще ви изпратя.

Тя заизкачва стълбите към апартамента си. Рамон внимателно я придържаше за лакътя. Жестът беше старомодно галантен и силно я изненада. Преди малко го беше обидила, но непознатият, изглежда, не ѝ се сърдеше. Той намери подходящия ключ и отвори входната врата. Кати пристъпи в антрето, обърна се към него и понечи да му благодари, но мъжът я изпревари:

— Бих искал да използвам телефона ви, за да разбера дали е пристигнала аварийната кола.

Кати се поколеба. В края на краищата този човек се беше сбил заради нея, беше се изложил на опасността да бъде арестуван. Елементарната любезност изискваше да му направи исканата услуга. Прикривайки неохотата си, тя отстъпи назад и го пропусна да влезе в луксозно обзаведения апартамент.

— Телефонът е върху масичката за кафе — махна с ръка тя.

— Първо ще се обадя, а после ще изчакам известно време, за да се уверя, че приятелят ви... — последната дума беше произнесена с презрение — ... няма да довтаса тук, след като се свести. Междувременно механиците ще отстранят повредата. Ще се върна до бара пеша.

Кати замръзна на място от удивление. Нито за миг не ѝ беше хрумвало, че е възможно Роб да я последва в дома ѝ. Да, с положителност можеше да твърди, че той няма да посмее да предприеме подобна стъпка, особено сега, когато беше претърпял двойно поражение.

— Сигурна съм, че няма да го направи — убедено рече тя, но дълбоко в себе си изпита страх. — Мисля... Мисля да сваря малко кафе — добави, вече на път към кухнята. И понеже нямаше друг избор, любезно предложи: — Вие ще пиете ли?

Рамон се поколеба, но прие. Последните ѝ съмнения относно почтеността му мигновено се пръснаха. До този миг той се беше държал изключително възпитано.

Чак когато отвори шкафа в кухнята, се сети, че от нетърпение да се срещне с Роб беше забравила да купи кафе. По-добре, щеше да пийне нещо по-силно. Отвори шкафчето над хладилника и извади бутилка бренди. Любимото на Роб...

— Страхувам се, че мога да ви предложа единствено бренди или вода — подвикна тя. — Останала е и малко кока-кола.

— Една чаша бренди ще ми дойде добре — отвърна испанецът.

Кати напълни две чаши и се отправи към хола. Рамон тъкмо затваряше телефона.

— Какво става с аварийната кола? — полюбопитства тя.

— Пристигнала е. Механикът вече работи. Скоро повредата ще бъде отстранена и ще мога отново да седна зад волана. — Той пое чашата и се огледа наоколо. Лицето му придоби закачливо изражение. — Къде са приятелките ви?

— Какви приятелки? — зачуди се Кати.

— Лесбийките — напомни ѝ весело той.

Тя едва сдържа усмивката си:

— Нима сте били близо до мен, когато казах това?

Рамон кимна, без да отделя очи от лицето ѝ:

— Бях зад гърба ви и чаках бармана да ми развали пари за телефона.

— О! — Ужасните случки от тази вечер бяха на път да я съсипят. Кати тръсна решително глава. Нямах да мисли за това сега, утре щеше да има повече сили да се справи с проблемите си. Сви рамене с безразличие и отвърна: — Измислих си ги. Нямах настроение за...

— Защо не обичате адвокатите? — прекъсна я той.

Отново ѝ се наложи да потисне усмивката си:

— Дълга история, която е по-добре изобщо да не разказвам. В конкретния случай думите ми бяха по-скоро реакция срещу суетата на онзи мъж.

— А вие не сте ли суетна?

Тя се изненада. Извърна огромните си сини очи към Рамон, без да съзнава колко уязвима и по детски безпомощна изглежда.

— Аз... Аз... Не зная — заекна тя.

— Не се ли отнесохте грубо с мен — обикновения шофьор на товарен камион, когато се осмелих да се доближа до вас?

Този път Кати искрено се разсмя. Пухкавите ѝ устни трептяха, очите ѝ заблестяха:

— Вероятно съм била твърде шокирана, за да кажа каквото и да било! В онова заведение не могат да се срещнат шофьори на камиони, но дори и да има такива, те никога не биха си признали.

— Защо? Тази професия не е срамна.

— Не, разбира се, но те не биха се изразили така директно. По-скоро биха използвали изрази от рода на „транспортен бизнес“, „бизнес с камиони“ или нещо от този род, оставяйки у другите впечатлението, че са най-малкото собственици на частна магистрала или гараж, препълнен с камиони.

Рамон продължаваше да я гледа втренчено. Трудно му беше да разбере що за човек е това момиче със златисто червеникава коса, падаща на вълни по раменете ѝ. Отмести очи встрани и на един дъх преполови питието.

— Брендите се пие на малки глътки — подхвърли Кати и веднага осъзна, че думите ѝ звучат като забележка. Направи опит да поправи лошото впечатление: — Имах предвид, че онези, които са свикнали да го пият, често предпочитат да правят това бавно. Но нищо не пречи да го изпиете и наведнъж.

Рамон отпусна чашата и се втренчи в красивото лице пред себе си. Погледът му беше непроницаем.

— Благодаря — изрече бавно и с пресилена любезност, — ще се опитам да запомня съвета ви в случай, че някога отново ми се предостави възможност да опитам от това питие.

Кати потръпна. За пореден път го беше засегнала.

Рамон ѝ обърна гръб, пристъпи към прозореца и разтвори бежовите завеси. Пред погледа му се разкри скучновата гледка: паркингът, а отвъд него — четирите платна на магистралата. Той се облегна на дървената рамка, замислено зарея очи в далечината и сякаш решен стриктно да следва съветите на домакинята си, продължи да отпива бавно от чашата. Когато вдигаше ръка, бялата риза съблазнително се опваше върху широките му плещи. Кати побърза да отмести погледа си. Намерението ѝ беше да го посъветва, а думите ѝ прозвучаха обвинително и надменно. Защо не си тръгваше този човек! Чувстваше се емоционално и физически изтощена и изобщо не се нуждаеше от пазач за вечерта. Роб в никакъв случай нямаше да се появи.

— На колко сте години? — неочаквано я запита Рамон.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— На двадесет и три.

— В такъв случай сте достатъчно пораснала, за да преценявате правилно кое е важно, и кое не чак толкова.

— Какво искате да кажете? — Кати наистина беше объркана.

— Ето какво: за вас е особено важно брендите да се пие по „правилния“ начин, но в същото време изобщо не се замисляте дали е много правилно да поканите в дома си мъж, с когото току-що сте се запознали. Второто е с къде-къде по-сериозни последици — рискувате да навредите на репутацията си и...

— Да каня мъже, с които току-що съм се запознала ли? — избухна тя. — Първо, поканих ви единствено защото ме помолихте да ползвате телефона, а аз чувствах, че съм ви задължена след всичко,

което направихте за мен! Второ, не зная как е в Мексико или откъдето сте, но...

— Роден съм в Пуерто Рико — вметна Рамон.

Тя не му обърна внимание и разпалено продължи:

— ... но тук, в Съединените американски щати, никой не споделя подобни отживелици, да не кажа абсурдни идеи относно женската репутация. Нито мъжете, нито жените ги е грижа за репутацията им. Всички правят онова, което им харесва!

Не знаеше дали да вярва на очите си. Цялата ѝ пламенна реч, целяща да засегне мъжа, застанал срещу нея, предизвика единствено зле прикритата му усмивка!

— Наистина ли правите всичко, което ви се прииска?

— Разбира се! — увери го Кати.

— И какво по-точно правите, ако не е тайна?

— Моля?

— Какво правите, за да изпитате удоволствие?

— Всичко, което ми се прииска!

— А мога ли да знам какво ви се иска... в момента? — Гласът му беше станал чувствен.

С неудобство осъзна, че завладяващата сила, излъчваща се от високото му мускулесто тяло, я подчинява. Тръпнеше, докато очите му обхождаха косата, очите ѝ, пухкавите ѝ устни, закръглените гърди, очертани от тясната рокля. Идеше ѝ да изпищи, да избухне в плач или истерично да се засмее. Достоеен завършек на ужасната вечер! Беше успяла да налети на някакъв пуерторикански Казанова, въобразяващ си, че точно той е отговорът на тайните ѝ сексуални копнежи!

Кати призова на помощ цялото си самообладание, за да отвърне ведро и спокойно:

— Какво ми се иска в момента ли? Искам да съм щастлива с начина на живот, който водя, да се радвам на това, което съм. Искам да бъда... да бъда... свободна! — завърши неуверено.

Изкусителният пламък в тъмните му очи я объркваше, пречеше ѝ да разсъждава разумно.

— От какво искате да се освободите?

Тя рязко стана:

— От мъжете.

Рамон предпазливо пристъпи към нея.

— Според мен искате да се освободите не от мъжете, а от прекомерната свобода, с която разполагате.

Кати отстъпи към вратата. Беше лудост да кани този мъж в дома си. Във всеки случай жестът ѝ беше разбран погрешно. Гърбът ѝ опря във вратата. Кати подскочи уплашено. Рамон беше на крачка от нея.

— Ако наистина искахте да се освободите от мъжете, както твърдите, нямаше да отидете в онзи бар, за да чакате нахалника, когото натупах на паркинга. Струва ми се, че просто не знаете какво искате.

— Затова пък знам, че е достатъчно късно и че копнея час по-скоро да си тръгнете от тук — разтреперана отвърна тя.

Той присви очи, но когато заговори, гласът му прозвуча неочаквано меко:

— Страхувате ли се от мен?

— Не — храбро излъга Кати.

Рамон доволно кимна:

— Много добре. В такъв случай няма да ми откажете да ме придружите утре в зоопарка, нали?

Можеше да се закълне, че този мъж е наясно със състоянието ѝ в момента, неудобството, което ѝ причинява присъствието му, както и нежеланието ѝ да ходи с него, където и да било. Можеше да го излъже, че за следващия ден има други планове, но беше сигурна, че той ще настоява, докато получи обещание за среща. Инстинктивно чувстваше, че Рамон е ужасно упорит, най-разумно беше да приеме поканата му, а после да не се появи на уговорено място. Това щеше да е достатъчно красноречив отговор дори за нахален тип като него и щеше да го откаже от всякакви по-нататъшни опити за сближаване.

— Добре — отвърна тя. — Кога?

— Ще мина да ви взема в десет сутринта.

Най-после вратата се затвори зад гърба му. Кати се чувстваше като вейка, извивана до краен предел от някакъв зъл демон, който беше решил да провери доколко издръжлива е тя.

Сви се в леглото и се загледа в тавана. Имаше си достатъчно проблеми, а сега и този латиноамерикански любовник, решил да я сваля с разходка в зоопарка! Спомни си неприятната сцена с Роб и отчаяно притвори очи. Утре щеше да отиде на гости на родителите си. Дори щеше да изкара целия уикенд с тях. Двамата все се оплакваха, че не я виждат достатъчно често.

ТРЕТА ГЛАВА

Звънецът на будилника я изтръгна от неспокойния сън. Погледна към него: беше осем часът. Защо ли го беше навила да звъни в събота сутрин? Натисна копчето и звъненето спря.

Когато отново отвори очи, стрелките вече сочеха девет. Кати примигна срещу ярката слънчева светлина, проникваща през щорите в спалнята ѝ. О, не! След час Рамон щеше да е тук. Скочи от леглото и се втурна към банята. Сърцето ѝ лудо биеше. Измина цяла вечност, докато изсуши буйната си коса. Беше толкова нервна, че изпускате всичко, което вземеше в ръка. Да имаше чаша силно кафе! Отвори чекмеджето на скрина и извади тъмносини къси панталонки и блуза, обточена с бяло около врата. Опъна косата си назад, върза я с разноцветно копринено шалче. Нахвърли набързо няколко дрехи и бельо в спортния си сак и излезе от апартамента.

Беше девет и тридесет и пет. Майското утро я посрещна със синьото си спокойствие. Наемателите на другите апартаменти спяха. Повечето от тях бяха свободни мъже и жени и прекарваха петъчната вечер по партита и гуляи.

Кати премести сака в другата си ръка и забърза към колата. Докато вървеше, се опитваше да открие ключовете в дълбоката брезентова торба, праметната през рамото ѝ.

— По дяволите! — изруга на глас тя, остави сака си до колата и още по-упорито зарови в чантата. Нервно поглеждаше към шосето. Беше почти сигурна, че от долу ей сега ще се зададе очуканият товарен камион и ще удари спирачки пред нейния вход.

— Къде съм ги забутала — продължи да си говори сама. Толкова беше напрегната, че когато нечия ръка хвана нейната, от устата ѝ се откъсна ужасен писък.

— У мен са — каза плътен глас в ухото ѝ.

Кати рязко се обърна. Страните ѝ горяха от гняв и уплаха.

— Как смееете да ме шпионирате! — извика.

— Чаках ви — поправи я Рамон.

— Лъжец! — изсъска тя и сви юмруци. — Пристигнали сте половин час по-рано. Или може би не познавате часовника?

— Ето ключовете ви. Снощи по инерция съм ги прибрал в джоба си. — Той ѝ подаде ключовете и една красива червена роза с изящна дълга дръжка.

Кати взе ключовете, избягвайки да докосне цветето.

— Вземете розата — промълви Рамон; ръката му продължаваше да стои протегната към нея, — за вас е.

— Вървете по дяволите! — вбесено изруга момичето. — Оставете ме на мира! Това тук не ви е Пуерто Рико! Не желая цветята ви! — Той търпеливо я слушаше, без да отдръпне ръката си. — Казах ви, че не го искам! — рязко се наведе да вземе сака си и неволно бутна розата.

При вида на красивото цвете, полегнало върху прашния асфалт, яростта ѝ изчезна. Испита чувство за вина, примесено с неудобство. Вдигна очи към Рамон — гордият израз на лицето му си оставаше съдържан; по него не се четеше нито гняв, нито укор, само дълбоко съжаление.

Не издържа на погледа му и отмести очи встрани. Чувството ѝ за вина се изостри и прерасна в срам, когато осъзна, че не е оценила добрите му намерения. Освен че ѝ беше донесъл цвете, за да ѝ достави удоволствие, мургавият испанец се беше облякъл много старателно. Бялата риза и изтърканите джинси от предишната вечер бяха заменени с черни спортни панталони и черна трикотажна фланелка с къс ръкав. Лицето му беше гладко избръснато и от него се носеше тръпчив аромат на одеколон.

Рамон беше дошъл тук воден от намерението да я зарадва и да я впечатли, а тя... Погледът ѝ отново се отмести към червената роза и очите ѝ внезапно се насълзиха.

— Рамон, аз много... ужасно съжалявам — разкаяно изрече тя и вдигна цветето от земята. — Благодаря ти за прекрасната роза. И ако... ако все още държиш, ще те придружа до зоопарка, както ти обещах. — Спря за миг, за да си поеме дъх, и продължи: — Само искам да разбереш, че не желая да приемеш... сериозно това и да решиш да ме... да започнеш...

Смутено млъкна. В очите на Рамон блеснаха весели искрици.

— Предложих ти само цвете и разходка в зоопарка, а не женитба.

Кати неволно се усмихна.

— Прав си.

— Ще тръгваме ли?

— Нека първо да върна сака в апартамента. — Тя посегна към багажа, но Рамон я изпревари.

— Аз ще го нося.

Щом влязоха вътре, Кати взе сака и тръгна с него към спалнята, но въпросът на кавалера ѝ я спря:

— От мен ли се канеше да избягаш?

— Не точно. След миналата вечер изведнъж ми се прииска да се махна от тук.

— Какво смяташе да правиш?

Тя унило се усмихна.

— Това, което правят повечето независими самонадеяни американки, когато се сблъскат с непреодолими трудности — щях да изтичам у дома при мама и татко.

Няколко минути по-късно двамата излязоха от апартамента. Докато вървяха към паркинга, Кати посочи към скъпия фотоапарат в ръката си и обясни:

— Това е фотоапарат.

— Знам — кимна Рамон и иронично добави: — Имаме ги дори в Пуерто Рико.

Тя се засмя и поклати укорително глава:

— Никога няма да разбера колко „отвратителна“ американка съм!

— Ти си красива американка — възрази кротко той, спря пред лъскав буик регал, отвори предната врата и помогна на Кати да се настани.

Тя се засрами от облекчението, което я обзе, когато разбра, че ще пътуват с кола. Да се носи по магистралата, друсана от раздрънкан товарен камион, не беше вълнуващо преживяване за нея.

— Камионът ти пак ли се е повредил?

— Помислих си, че сигурно ще предпочетеш да пътуваш с кола вместо с камион, затова взех тази на заем от един приятел.

— Можехме да ползваме и моята — отбеляза Кати.

От погледа, който той ѝ хвърли, ѝ стана ясно, че щом е поканил някоя жена на разходка, в неговите задължения влиза и осигуряването на транспорта.

Кати посегна към радиото и крадешком погледна към спътника си. Със загорелите си мускулести ръце Рамон приличаше на професионален тенисист.

Прекараха страхотен ден. Зоопаркът беше препълнен с посетители. Дватама вървяха по широките асфалтирани алеи. Хранеха мечките с купените от Рамон фъстъци; смяха се, когато един тукан така стремително се спусна към тях, че изплаши Кати до смърт и я накара да закрие лицето си с ръце.

Тя придружи Рамон в терариума, потискайки отвращението си към всички пълзящи твари. Стараеше се да гледа навсякъде другаде, но не и към змиите.

— Виж това — прошепна ѝ той и посочи с глава огромен стъклен аквариум.

— Няма нужда да гледам — преглътна с мъка тя. — Знам, че вътре има някакъв клон, а от него със сигурност виси някое влечуго.

Дланите ѝ се изпотиха. Имаше чувството, че усеща плъзгането на лигаво змийско тяло по кожата си.

— Какво има? — погледна я загрижено Рамон. Лицето ѝ беше бяло като платно. — Не обичаш ли змиите?

— Не много — облиза пресъхналите си устни Кати.

Той поклати глава, хвана красивата си спътничка за ръката и я изведе навън.

Кати дълбоко пое въздух и се отпусна върху близката пейка.

— Сигурна съм, че всички тези пейки около терариума са сложени специално за хора като мен; иначе щяхме да изпадаме като мухи на земята.

Рамон се усмихна и трапчинката на брадичката му стана по-дълбока.

— Змиите са изключително полезни създания: унищожават плъховете, разни вредни насекоми...

— Моля те! — Потръпна от погнуса и вдигна ръка, за да го прекъсне. — Не ми описвай менюто им.

Развеселен, той настоя:

— Все пак фактите са си факти: всички влечуги са полезни и изключително необходими за запазването на равновесието в

природата.

— Наистина ли? — вдигна вежди тя. — На мен например не ми е известно змиите да правят нещо, което да не може да се върши и от някои други, значително по-малко отблъскващи животинки.

Деликатният ѝ нос се беше сбърчил от отвращение. Рамон замислено се усмихна и потъна в искрящата синева на очите ѝ.

— Нито пък аз — призна той.

Продължиха разходката си. Кати не беше прекарвала по-спокоен и забавен ден от този. Рамон беше много галантен — подаваше ѝ ръка, когато се спускаха по някой склон или по стълбище, предугаждаше и най-малкото ѝ желание.

Когато стигнаха до клетките на маймуните, фазаните и други интересни, но не толкова редки животни, Кати беше преполовила втората лента.

Тя взе шепа пуканки от пакетчето в ръката на Рамон, облакът се на дървената ограда и започна да храни плуващите наблизко патици. Тъмносините ѝ панталонки се опънаха силно и очертаха съблазнителните извивки на бедрата ѝ. Спътникът ѝ се наслаждаваше на прелестната гледка.

По едно време тя хвърли поглед през рамо и попита:

— Искаш ли да имаш снимка и с този изглед?

Устните му закачливо трепнаха:

— С кой изглед?

— С този от езерото — отвърна объркано Кати. Не виждаше причина за веселото му настроение. — Лентата скоро ще свърши. Ще ти подаря и двата филма, за да имаш прекрасен спомен от разходката си в зоопарка на Сент Луис.

Той изненадано я погледна:

— За мен ли са снимките?

— Разбира се — кимна тя и отново напълни шепата си с пуканки.

— Ако знаех, че е така, щях да искам да снимаме нещо повече от мечки и жирафи — усмихна се Рамон.

Кати вдигна вежди.

— Змии, сигурно? Ако е така, ще ти обясня как се работи с фотоапарата, после ще те почакам, докато отскочиш до терариума да снимаш любимците си.

— Не позна — направи кисела гримаса той и ѝ подаде ръка. — Нямах предвид змиите.

На връщане спряха пред малък супермаркет и тя слезе, за да купи кафе. Неочаквано я обзе желанието да покани Рамон на малка следобедна закуска, затова добави към кафето шунка, бутилка червено вино и парче сирене.

Рамон я изпрати до вратата и с колебание прие поканата ѝ да влезе. След по-малко от час стана и обясни:

— Трябва да вървя. Имам малко работа тази вечер.

Кати с усмивка се надигна от мястото си и посегна към фотоапарата.

— Останала е още една поза. Застани там, а аз ще те снимам. После ще извадя лентата и ще ти я дам заедно с другата.

— По-добре я запази. Ще се снимаме утре, когато отидем на пикник.

Младата жена се зачуди дали да приеме новата покана за среща с него. За пръв път от месеци насам се чувстваше безгрижна, с леко сърце...

— Не, няма да дойда. Но много ти благодаря.

Рамон беше висок, привлекателен, мъжествен, но силното му излъчване по-скоро я отблъскваше, отколкото я привличаше. Въпреки че между него и другия нямаше нищо общо...

— Защо ме поглеждаш, а после бързо отместваш поглед встрани, сякаш ти се ще да не ме гледаш? — попита неочаквано той.

— Аз... Аз не правя така — заекна Кати и смело срещна погледа му.

— Напротив, правиш го.

Понечи да го излъже, но разбра, че е безсмислено.

— Напомняш ми за един човек, който вече не е между живите. Той беше висок и мургав също като теб.

— Изглежда смъртта му ти е причинила огромна скръб?

— Смъртта му ми донесе огромно облекчение — отвърна твърдо тя. — Преди да умре, много пъти ме е обземало желанието да го убия.

— Какъв тъмен греховен живот за млада и красива жена като теб! — засмя се Рамон.

Чувството ѝ за хумор не я напускаше дори в моментите, когато я обсебваха неприятни спомени. И сега тя жизнерадостно се усмихна и

отвърна:

— По-добре тъмен и греховен, отколкото скучен и досаден.

— Но ти си отегчена! — възкликна Рамон. — Разбрах го в мига, в който те видях в онзи бар. — Ръката му натисна бравата. — Ще мина да те взема за пикника утре към обяд. Аз осигурявам храната.

Забелязал колебанието, изписано на лицето ѝ, великодушно добави:

— А ти можеш да се въоръжиш с една лекция по въпроса за невероятната ми грубост да настоявам, вместо да те помоля възпитано да излезеш с мен.

Същата вечер Кати осъзна колко е прав Рамон. Беше поканена на шумно парти в дома на един познат, но си тръгна рано, защото се почувства отегчена. Дали досадата, която изпитваше, не беше причина за нарастващата ѝ нервност, за необяснимото недоволство, което я изпълваше напоследък? Не. Животът ѝ в никакъв случай не можеше да се нарече отегчителен. Дори имаше моменти, които бяха наситени със събития.

Сви се на дивана във всекидневната и разсеяно прокара дългия си маникюр по корицата на романа, отпуснат в скута ѝ. Сините ѝ очи гледаха мрачно и тъжно. Щом не беше отегчена, какво тогава ставаше с нея през последните месеци? Все по-често се улавяше, че си задава този въпрос. Отговорът винаги ѝ убягваше. Само да можеше да разбере какво ѝ липсва, щеше да се постарее да запълни празнината...

В живота ѝ нищо не липсваше, твърдо си рече тя. Имаше достатъчно причини, за да се чувства щастлива и доволна: беше едва на двадесет и три години, а вече имаше диплом от престижен колеж и прекрасна, изпълнена с предизвикателство работа — при това високоплатена. Но дори и без добрата заплата парите, отпускани от баща ѝ, ѝ бяха достатъчно. Разполагаше с чудесен апартамент, а гардеробите ѝ бяха пълни със скъпи дрехи. Мъжете я харесваха, имаше много приятели, а социалните ѝ контакти бяха толкова активни, колкото на нея самата ѝ се искаше. Родителите ѝ я обичаха и ѝ помагаха. На практика имаше... всичко!

Какво още би могла да желае, за да бъде щастлива?

— Мъж — би отбелязала мъдро Карън, ако можеше да я чуе в момента. Но приятелката ѝ винаги казваше точно това.

Кати се усмихна. „Мъжът“ определено не беше разрешението на проблема ѝ. Не липсата на мъжка компания пораждаше в душата ѝ това чувство за празнота.

Презираше всичко, което дори съвсем слабо напомняше за самосъжаление, затова тръсна сърдито глава.

Нямаше никаква причина да бъде нещастна. Никаква! Тя беше много щастлива! Жените по целия свят мечтаеха за кариера, бореха се за свобода и независимост, копнееха за финансова сигурност. А тя — Кати Конъли — разполагаше с всичко това, и то на двадесет и три годишна възраст.

— Имам си всичко! — решително изрече и отвори книгата. Думите подскачаха пред очите ѝ, а нещо дълбоко в нея ритмично нашепваше: „Не е достатъчно. Онова, което имаш, нищо не означава“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рамон я заведе във Форест Парк. Опънаха одеяло под един вековен дъб и си устройха истинско пиршество с маринованите телешки пържоли, шунката и хрупкавата франзела, които беше донесъл.

Докато се хранеха и разговаряха, погледът му възхитено галеше порозовялото ѝ от възбуда лице, лъскавата ѝ червеникава коса, проблясваща всеки път, когато Кати посягаше към кошницата с храната. Прекарваха толкова приятно, че тя наистина нямаше нищо против Рамон да я наблюдава по този начин.

— Предположих, че у вас е прието на пикник да се яде пържено пиле, но за съжаление не мога да готвя — призна той. — Ако решим да си устройм нов пикник, аз ще купя месото, а ти ще го сготвиш.

Кати за малко да се задави с виното, което тъкмо отпиваше.

— Какво шовинистично предположение! — обвини го шеговито. — Защо реши, че мога да готвя?

Рамон се подпря на лакът и с преувеличена сериозност отвърна:

— Защото си жена, разбира се.

— Ти... сериозно ли говориш?

— Дали съм сериозен, когато казвам, че си жена? Или че би трябвало да умееш да готвиш? Или имаш предвид отношението ми към теб?

Доловила чувствените нотки в гласа му, побърза да уточни:

— Сериозно ли мислиш, че всички жени трябва да умеят да готвят?

Усмивката му стана още по-широка.

— Не съм казал, че всички жени са добри готвачки, но наистина смятам, че жената трябва да притежава това умение. Мъжете пък трябва да работят, за да изкарват пари за прехраната на семейството. Така трябва да бъде.

Кати занемя от изненада. За момент се запита дали той нарочно не се опитва да я вбеси.

— Може и да не повярваш, но не всички жени горят от желание да режат лук и да стържат сирене!

Рамон високо се засмя, после внезапно смени темата:

— Какво работиш?

— Работя в личен отдел на една голяма корпорация. Провеждам интервюта с кандидати за работа и други подобни неща.

— Харесва ли ти?

— Много — призна Кати, бръкна в кошницата и извади огромна червена ябълка. Придърпа крака към гърдите си, обви ръце около тях и впи зъби в сочния плод. — Вкусна е.

— Жалко!

Погледна го изненадано.

— Жалко, че харесвам ябълката ли?

— Жалко е, че толкова много обичаш работата си. Може да се наложи да се разделиш с нея, когато се омъжиш.

— Да си зарежа работата, когато... — Избухна в лудешки смях и поклати глава. — Имаш късмет, че не си американец, Рамон! Не можеш да се чувстваш в безопасност в тази страна, където милиони жени биха сготвили теб заради начина ти на мислене!

— Аз всъщност съм американец — отвърна той, нехаейки за злокобното ѝ предупреждение.

— Нали каза, че си от Пуерто Рико?

— Там съм роден, но по произход съм испанец.

— Току-що ме уведоми, че си американец и пуерториканец!

— Кати! — Рамон за първи път се обърна към нея по име. Тялото ѝ потръпна от удоволствие. — Пуерто Рико е под доминанта на САЩ и всеки, роден там, автоматично става американски поданик. Моите предци са испанци, а не пуерториканци, така че аз съм американец от испански произход, роден в Пуерто Рико. — Погледът му се спря върху бялото ѝ лице, сините очи и червеникавата коса. — Така както ти си американка от ирландски произход.

Изненада я тонът на превъзходство, с който беше изнесена цялата тази лекция.

— Всъщност ти си един испано-пуерториканско-американски шовинист, и то от най-лошите! — извика тя.

— Защо ми повишаваш тон? Защото вярвам, че когато една жена се омъжи, нейното задължение е да се грижи за съпруга си ли?

Тя надменно го изглежда.

— Няма никакво значение в какво вярваш. Не можеш да промениш факта, че много жени желаят да се реализират извън дома, точно както и мъжете. Ние също искаме да градим кариера, с която да можем да се гордеем.

— Една жена може да изпитва гордост и от грижите за съпруга си и децата си.

Трябваше на всяка цена да каже нещо, с което да изтрие самодоволната усмивка от устните му.

— За наш късмет — започна бавно тя, — американците, родени и израснали в САЩ, не се противопоставят на желанието на съпругите им да си имат своя кариера. Те са достатъчно внимателни и проявяват нужното разбиране.

— Наистина са много внимателни и разбрани — иронично я апострофира Рамон. — Позволяват ви да работите, харчат спечелените от вас пари, а освен това очакват да им раждате бебета, да чистите домовете им и не на последно място — да готвите!

Кати онемя, после внезапно се претърколи по гръб и избухна в смях.

— Знаеш ли, че си абсолютно прав?!

Рамон легна до нея, сложи ръце под тила си и се загледа в изпъстреното с пухкави облачета ясносиньо небе.

— Смяхът ти е прекрасен, Кати.

Тя пак отхапа от ябълката и безгрижно отбеляза:

— Казваш го само защото смяташ, че си успял да промениш мнението ми по въпроса, но ще те разочаровам, като ти кажа, че не е така. Ако една жена иска да стане добър професионалист, тя трябва да получи възможност за това. Между другото, повечето жени искат да имат по-хубави къщи, коли и дрехи, отколкото техните съпрузи са в състояние да им осигурят.

— Значи американките задоволяват потребностите си от хубави вещи за сметка на гордостта на съпрузите си. Американката ходи на работа и непрекъснато доказва на мъжа си и на всички останали, че онова, което той ѝ осигурява, не е достатъчно добро!

— Очевидно американските мъже не са толкова докачливи на тема гордост, за разлика от испанските.

— Американците просто са зарязали отговорностите си. Те нямат с какво да се гордеят.

— Пълна глупост! — възкликна Кати. — Нима искаш момичето, което обичаш, да живее в квартал като Харлем например, само защото заплатата ти стига само за толкова? След като е повече от ясно, че ако и тя работи, двамата бихте имали доста по-висок стандарт на живот?

— Бих очаквал от нея да е щастлива с онова, което съм в състояние да ѝ дам.

Тя потръпна. Представи си някое сладко испанско момиче, принудено да живее в бедняшка колиба само защото поради самолюбието на Рамон няма да може да работи.

Гласът му я откъсна от размишленията ѝ.

— Освен това никак не би ми харесало, ако тя се срамува от начина, по който изкарвам прехраната ни, както би се срамувала ти например.

Долови укора в думите му, но настоя на своето:

— Нима никога не ти се е приисквало да правиш нещо по-добро от това да управляваш раздрънкан товарен камион?

Отговорът се позабави и Кати допусна, че най-вероятно в момента Рамон мислено я заклеява като отвратителна амбициозна американка.

— Напротив — рече най-сетне, — освен че карам камион, аз се занимавам и с отглеждането на селскостопанска продукция.

Тя се понадигна на лакти.

— Значи работиш в някое стопанство? В Мисури ли?

— Не, в Пуерто Рико.

Не можеше да каже дали това, което изпита, беше облекчение или разочарование. Значи Рамон нямаше да остане дълго в Сент Луис. Той затвори очи и Кати се загледа в гъстата му леко чуплива коса, в бронзовото му лице. Чертите му излъчваха вродено благородство, овалът на брадичката издаваше решителност, а изсечената челюст и правият нос говореха за надменност и властност. Трапчинката на брадичката и дългите извити мигли обаче смекчаваха първоначалното впечатление. Устните на Рамон бяха твърди, но чувствени и тя не без вълнение се запита какво ли щеше да бъде, ако усетеше топлия им допир до своите. Предишния път той ѝ беше споменал, че е на

тридесет и четири години, но сега, когато лицето му се отпуснаше в съня, изглеждаше доста по-млад.

Очите ѝ се спуснаха надолу по едрото му мускулесто тяло. Червената фланелка следваше очертанията на яките му гърди и рамене, а късите ръкави разкриваха силните му жилави ръце. Джинсите обгръщаха тесния му ханш, плоския корем и стегнатите му бедра. Даже заспал, от Рамон се излъчваше завладяваща мъжественост, която вече по-малко я смущаваше. Откакто на глас изрече признанието, че ѝ напомня за Дейвид, всички прилики между него и бившия ѝ съпруг изчезнаха.

Рамон продължи да лежи със затворени очи, но устните му закачливо трепнаха:

— Надявам се, че това, което виждаш среща пълното ти одобрение.

Погледът ѝ веднага се насочи към отсрещните дървета.

— Прав си. Днес паркът е прекрасен, дърветата са...

— Вие не гледахте дърветата, сеньорита.

Кати не отговори. Стана ѝ приятно от това обръщение. То подчертаваше различията помежду им. Как беше допуснала и за миг мисълта, че ще е хубаво Рамон да я целуне?! Връзката им не трябваше да се задълбочава. Между тях нямаше нищо общо; те бяха от два различни свята. Делеше ги бездна. На следващия ден например тя трябваше да присъства на барбекюто, което родителите ѝ организираха в елегантния си дом. Рамон никога не би могъл да се впише в компанията на хората, поканени там. Щеше да се чувства неловко, ако го поканеше да я придружи. А в мига, в който близките ѝ откриеха с какво се занимава той, щяха ясно да му дадат да разбере, че не принадлежи към тяхната среда и че не подхожда на дома им и на дъщеря им.

Реши, че не трябва да го вижда повече. Що се отнася до силното влечение, което изпитваше към него, то само по себе си беше достатъчно сериозна причина да прекрати веднага връзката им.

— Защо се отдръпна от мен, Кати?

Черните му проникателни очи потърсиха лицето ѝ.

— Не зная какво имаш предвид — отвърна тя, приглади гънките на одеялото и отново легна, затваряйки очи.

— Искаш ли да ти кажа какво виждам, когато те гледам? — Гласът му прозвуча глухо и ласкаво.

— Не — строго изрече тя, — ако докато ми го казваш, се правиш на неустоим латиноамерикански любовник. От тона ти разбирам, че намерението ти е точно такава.

Опита се да се отпусне, но настъпилото мълчание я притесняваше. Тя рязко се надигна и седна.

— Мисля, че е време да си вървя у дома — заяви, коленичи и започна да прибира остатъците от закуската в кошницата. Рамон мълчаливо се изправи и се зае да сгъва одеялото.

Напрегнатото мълчание продължи през целия обратен път. Кати се опита да завърже някакъв разговор с надеждата да заглади впечатлението от нетактичната си забележка, но той ѝ отвърщаше лаконично и отново потъваше в мълчание. Тя се засрами от снобското си отношение към него, от надменния си тон, но същевременно му се сърдеше, че не ѝ дава възможност да поправи грешката си. Искаше ѝ се денят вече да е приключил, макар че още нямаше три часът. Преди Рамон да успее да ѝ отвори вратата, тя изскочи от колата.

— Аз ще отключа вратата — троснато рече той. — Обикновеното приличие го изисква.

Едва сега си даде сметка, че Рамон кипи от гняв. Инатът му я вбеси.

— Може би ще се изненадаш да разбереш, че ръцете ми са напълно в ред и са в състояние сами да отворят която и да е врата — изрече предизвикателно тя и пхна ключа в ключалката на апартамента си. — Освен това не виждам никаква причина да се отнасяш любезно с мен, след като се държах толкова противно!

Тя отвори вратата, застана на прага и яростно изрече:

— Благодаря ти за чудесния ден, Рамон.

Нямаше представа защо така внезапно Рамон избухна във весел смях, но изпита облекчение, че вече не ѝ се сърди. Докато се усети, той я последва вътре и затвори вратата. Очите му настойчиво се впиха в нейните.

— Ела тук, Кати — дрезгаво промълви. Думите му прозвучаха едновременно и като молба, и като заповед.

Тя поклати глава и предпазливо отстъпи назад. Тялото ѝ потръпваше от вълнение.

— Разкрепостените американки не спазват ли обичая да благодарят за „чудесното прекарване“ с целувка?

— Не всички — отвърна му с треперещ глас. — Някои от нас просто възпитано казват „благодаря“.

На устните му трепна едва доловима усмивка; очите му се впиха в пухкавите ѝ полуразтворени устни.

— Ела, Кати.

Тя упорстваше.

— Не си ли любопитна да узнаеш как целуват испанците и как любят пуерториканците? — нежно подхвърли той.

Младата жена конвулсивно преглътна и тихо прошепна:

— Не!

— Ела, и ще ти покажа.

Хипнотизирана от кадифения му поглед, тя се приближи като в транс към него. Беше ѝ хубаво и страшно.

Каквото и да беше очаквала, то нямаше нищо общо с действителността. Щом се озова в прегръдките на Рамон, тя сякаш потъна в гъста и сладка мъгла, където значение имаха единствено горещите му устни. Силните му, но невероятно нежни ръце галеха тялото ѝ и изпращаха горещи вълни по него.

— Кати — прошепна дрезгаво, докато обсипваше с целувки слепоочията ѝ, очите ѝ, страните ѝ. — Кати — повтори с болезнен шепот и отново се върна върху пламтящите ѝ от желание устни.

Измина цяла вечност, преди да се отдръпне от нея. Тя отпусна глава на гърдите му и долови бесните удари на сърцето му. Не можеше да продума от смайване. Бяха я целували безброй пъти; бяха я целували мъже, чиято техника беше многократно упражнявана и усъвършенствана, докато целувките им придобиеха характер на произведение на изкуството. Ръцете им ѝ бяха носили удоволствие, но никога не я бяха карали да лети из облаците, обзета от неутолим копнеж.

Рамон отметна кичур коса от челото ѝ и попита:

— Сега искаш ли да ти кажа какво виждам, когато те гледам?

Кати се постара отговорът ѝ да прозвучи небрежно, но гласът ѝ беше дрезгав като неговия:

— Като неустоимия донжуан ли ще ми говориш?

— Да.

— Добре тогава.

Гърленият му смях сякаш изригна от дълбините на сърцето му.

— Виждам една невероятна красавица със златисто червеникави коси и ангелска усмивка; спомням си принцесата залутана сред тълпата в онзи бар за самотници, изглеждаща ужасно недоволна от досадната обстановка, в която сама беше решила да попадне; в ушите ми звучи гласът на една малка магьосница, която отблъсква поредния досадник с безсрамната лъжа, че е съквартирантка на две лесбийки. — Дланта му нежно погали страната ѝ. — Щом те видях, си казах: ето моята чаровна ангелска принцеса.

Думите му я накараха отново да стъпи на земята. Тя рязко се освободи от прегръдката му и безизразно предложи:

— Искаш ли да отидем до басейна? Днес е отворено и всичките ми съседи ще бъдат там.

Докато говореше, пъкна ръце в задните джобове на джинсите си, но веднага ги извади и ги отпусна встрани, улавяйки погледа на Рамон, спрял се върху изпъкналите под блузата ѝ гърди.

Той разочаровано повдигна вежди. Нали допреди миг я беше държал в прегръдките си, защо сега възразяваше, че я гледа?

— Разбира се — кимна накрая той. — Любопитен съм да видя басейна, в който се къпеш, а също и да се запозная с приятелите ти.

Кати отново се почувства неудобно. Този мургав чужденец проявяваше особен интерес към нея. Предишните ѝ подозрения отново се върнаха. Тя познаваше кога един мъж желае да я вкара в леглото си. Рамон беше поредният кандидат. Желаяше да я има, и то час по-скоро.

Плъзгащата се стъклена врата отвеждаше към малък вътрешен двор, скрит от нежелани погледи зад масивна ограда. В средата на дворчето бяха разположени два шезлонга, покрити с разноцветна дамаска. Наоколо беше пълно с растения — повечето от тях вече цъфтяха.

Кати се спря до един от цветарниците, отрупан с червени и бели петунии. Опря ръка на рамката на вратата, отчаяно търсейки най-подходящите думи.

— Апартаментът ти е страхотен! — възкликна Рамон. — Сигурно плащаш много висок наем.

Тя се извърна към него. Отговорът току-що ѝ беше подсказан. Щеше да подчертае огромната разлика между двамата и по този начин

да охлади страстите му.

— Благодаря за комплимента — отвърна невинно. — Всъщност наемът е наистина невероятен! Живея тук, защото така родителите ми са сигурни, че приятелите и съседите ми произлизат от подходяща за мен среда.

— Богати ли имаш предвид?

— Е, не точно богати, но доста заможни и приемливи в социален план.

— В такъв случай може би ще е най-добре да не ме представяш на приятелите си — подхвърли той.

Кати погледна това красиво, сдържано лице и отново изпита неудобство. Нервно прокара пръсти през косата си, въздъхна примирено и разкри истинската причина за снобското си изказване:

— Рамон, искам да знаеш, че независимо от случилото се преди малко, аз никога няма да легна с теб. Нито сега, нито когато и да било!

— Защото съм испанец ли? — попита унило той.

Лицето ѝ пламна.

— Не, разбира се, че не. Просто защото... — Иронично се усмихна. — Ще използвам една доста поизтъркана, но много подходяща за случая фраза: аз не съм такова момиче. — Сега, когато най-после нещата между двамата бяха изяснени, се почувства значително по-добре. Обърна отново поглед към малкото дворче и попита: — Е, ще отидем ли да видим какво става край басейна?

— Не мисля, че ще бъде разумно — саркастично отвърна той. — Само ще се изложиш пред твоите „заможни и приемливи в социален план“ приятели.

Кати му хвърли поглед през рамо. Рамон надменно я гледаше.

— Рамон — въздъхна уморено тя, — това, че се държа като надута самодоволна негодница не означава, че и ти трябва да правиш същото. Моля те, ела с мен до басейна.

Очите му закачливо светнаха.

Както Кати предполагаше, около басейна с олимпийски размери цареше пълен хаос. Във водата се разиграха четири отделни игри на ватерпол, съпроводени с остри викове и писъци. По шезлонгите и плажните кърпи лежаха момичета и мъже. Телата им лъщяха от

плажно масло. Наоколо се виждаха кутийки бира и портативни радиоприемници. От огромните тонколони, закачени високо над басейна, се носеше музика.

Кати приближи до най-близкия свободен чадър и дръпна към себе си един стол.

— Как ти изглежда един американски басейн по време на почивните дни? — попита тя Рамон, който седнаше на стола до нея.

Той огледа пъстрата тълпа.

— Интересно е.

— Здравей, Кати! — извика Карън, внезапно изплувайки като русалка от басейна. Слънчевите лъчи се пречупваха в капчиците, покриващи тялото ѝ. Както обикновено тя беше следвана от двама хлътнали до ушите по нея младежи. — Познаваш Дон и Брад, нали? — попита.

Кати познаваше добре двамата мъже, затова въпросът на приятелката ѝ я изненада. Дон и Брад бяха наематели в същата сграда. Всъщност Карън изобщо не се интересуваше от това кой кого познава. Желанието ѝ беше час по-скоро да бъде представена на очарователния мъж, седящ под чадъра.

Щом ги запозна, Кати облекчено си отдъхна. Опита се да не мисли за възхищението, с което Рамон беше погледнал приятелката ѝ, както и за зеленикавото пламъче, блеснало в очите на Карън, когато мило подаваше ръка на непознатия мургав красавец.

— Защо не се преоблечете и не дойдете да поплуваме заедно? — покани ги Карън, без да откъсва очи от Рамон. — По залез-слънце организираме голямо парти. Вие също можете да останете.

— Рамон няма бански — опита се да отклони поканата Кати, но приятелката ѝ веднага намери разрешение на проблема.

— Брад ще му заеме едни плувки, нали, Брад? — тя за миг отмести очи от Рамон.

Брад, който ухажваше Карън близо година, изглеждаше по-склонен да осигури на новопоявилия се съперник еднопосочен билет, за която и да е достатъчно отдалечена точка от света, но възпитано се съгласи. Нима би могъл да постъпи другояче? Малко мъже биха могли да откажат нещо на Карън — погледите ѝ бяха така многообещаващи!

Тя беше висока колкото Кати. Тъмната ѝ дълга коса и съблазнителните извивки на тялото ѝ излъчваха зряла чувственост.

Приличаше на плод, който само чака да бъде откъснат. От кого — това решаваше сама. Зелените ѝ очи с възторг проследяваха отдалечаващия се заедно с Брад Рамон и Кати разбира, че хубавият испанец беше изборът, който приятелката ѝ беше направила.

— Къде го откри? — попита благоговейно зеленооката чаровница. — Прилича на някой гръцки Адонис... Или Адонис е бил рус? Няма значение, той е като чернокос и черноок гръцки бог!

Кати едва се въздържа да не охлади ентузиазма ѝ с разкритието, че Рамон всъщност е най-обикновен чернокос пуерторикански фермер.

— Запознахме се в клуба в петък — лаконично отвърна тя.

— Наистина ли? Не го видях там, а е невъзможно такъв мъж да остане незабелязан! С какво се занимава?

— Той... — Поколеба се, но реши да спести неприятните изживявания на Рамон и уклончиво довърши: — В транспортния бизнес е. По-точно — занимава се с камиони.

— Сериозно?! — Карън изпитателно изгледа приятелката си. — Запазена територия ли е или и някой друг може да си пробва късмета?

Кати се усмихна на този пряк въпрос.

— Има ли значение?

— Знаеш, че има! Ние сме приятелки. Ако кажеш, че го искаш, няма да ти го отнема.

Карън наистина мислеше това, което каза. Тя спазваше правилото да не краде мъже от своите приятелки. Но Кати се почувства засегната: другата жена вярваше, че стига да поиска, може да завладее Рамон и ако не го направеше, то щеше да бъде единствено в името на приятелството.

— Възползвай се — равнодушно отвърна Кати, макар сърцето ѝ да се свиваше от мъка. — Целият е твой, стига да го желаеш. Отивам да си сложа банския.

Докато се преобличаше, ядосано си мислеше, че трябваше да предупреди приятелката си да остави Рамон на мира. Гневеше се и от факта, че не беше напълно безразлична към мургавия красавец, както и от ревността, която изпита при възторжения поглед, с който Рамон беше огледал изваяното тяло на Карън.

Застана пред огледалото и критично се втренчи в отражението си. Яркосиният бански костюм в две части разкриваше зашеметяващата ѝ фигура: стегнати, добре оформени гърди, тънка

талия и заоблени бедра, дълги и стройни крака. С неприязън си помисли, че вероятно е единствената жена в целия свят, която изглежда хладна и порядъчна дори когато е почти гола!

Мъжете подсвиркваха с възторг след жени като Карън Уилсън, но когато видеха Кати Конъли, мълчаливо се втренчваха в нея. Достойнството и вродената грация, с които се движеше, я правеха да изглежда сдържана и дори леко надменна. Кати нямаше представа как би могла да промени излъчването си, ако някога решише да го направи.

Непознати мъже рядко събираха смелост да я заговорят, като се изключат посетителите в онзи нощен бар. Тя изглеждаше непристъпна. По правило представителите на силния пол виждаха в гладката ѝ кожа и наситеносините ѝ очи образец на класическа красота, но не и сексуално предизвикателство. Очакваха да се държи резервирано с тях и ѝ се възхищаваха от безопасно разстояние. След време онези, които имаха шанса да я опознаят по-добре, откриваха, че Кати всъщност е сърдечна и открита, надарена с невероятно чувство за хумор. Разбираха и друго: че е безсмислено да настояват за повече от онова, което тя иска да даде. Разговаряха с нея, смееха се на шегите ѝ, канеха я на срещи, но сексуалните им увертюри обикновено не биваха физически, а словесни — несмело изречени намеци, които Кати отминаваше с мълчалива усмивка.

Тя прокара четката през гъстата си коса, тръсна глава и хвърли последен критичен поглед към огледалото.

Когато се върна при басейна, завари Рамон на един шезлонг. Три млади жени бяха постлали кърпите си съвсем наблизо и открито флиртуваха с него. Под чадъра на близката маса седяха Брад, Дон и Карън.

— Може ли да се присъединя към харема ти, Рамон? — пошегува се Кати, заставайки пред него.

Той вдигна очи. По устните му пробяга усмивка. В следващия миг се надигна и ѝ отстъпи шезлонга си. Кати въздъхна. Можеше спокойно да се появи и облечена в дъждобран — ефектът щеше да бъде същия. Рамон нито веднъж не погледна по-долу от брадичката ѝ. Той се настани при компанията на Карън.

Кати започна да размазва плажно масло по краката си.

— Аз съм специалист в тази област, Кати — усмихна ѝ се Дон. — Да ти помогна ли?

Тя изкуствено отвърна на усмивката му и отклони предложението:

— Краката ми не са чак толкова дълги, Дон.

За разлика от Брад Дон не беше изцяло обсебен от Карън. Кати знаеше, че само да му даде знак, младежът лесно щеше да пренасочи интереса си към нея.

Продължи да размазва маслото по тялото си, когато гласът на Карън я сепна:

— Кати ми каза, че си в транспортния бизнес, Рамон.

— О, така ли?

В тона му звучеше такъв сарказъм, че Кати прекъсна заниманието си и вдигна поглед към него. Той седеше небрежно облегал на стола си, стиснал цигара между блестящите си равни зъби. Очите му я измерваха отвисоко. Тя се изчерви и обърна глава настрана.

Малко по-късно Карън започна да убеждава Рамон да я придружи в басейна, но въпреки настояванията ѝ той учтиво, но категорично отказа.

— Можеш ли да плуваш? — попита го Кати, щом останалите трима се отдалечиха достатъчно.

— Пуерто Рико е остров, Кати — сухо отвърна той. — От едната му страна е Атлантическият океан, а от другата — Карибско море. Има достатъчно вода, в която човек може да се научи да плува.

Кати сви вежди. От момента, в който Рамон я беше целунал, изпитваше силна неувереност. Преди целувката им беше напълно сигурна по отношение на връзката им; можеше да контролира взаимоотношенията им. Сега се чувстваше объркана и странно уязвима. Рамон, напротив, изглеждаше самоуверен и изпълнен с решителност.

Тя неопределено вдигна рамене.

— Смятах да ти предлага да ти дам няколко урока, ако не знаеш да плуваш. Не е нужно по този повод да ми изнасяш беседи за географията на Пуерто Рико.

Рамон се престори, че не усеща заядливата нотка в гласа ѝ.

— Щом искаш да плуваме, ще го направим — отвърна и стана.

Дъхът ѝ секна. От силното му тяло се излъчваше първична мъжественост. Мускулите му бяха здрави и изваяни като на атлет.

Гърдите му бяха покрити с тъмни къдрави косъмчета, а на шията му висеше сребърен медальон.

Объркана и смутена от реакцията си, Кати зарея поглед встрани. Мина доста време, преди да осъзнае, че той няма намерение да помръдне от мястото си, и събра смелост да срещне погледа му.

— Мисля, че изглеждаш страхотно — промълви той.

Кати се усмихна лъчезарно и докато вървяха към басейна, подхвърли:

— Не предполагам, че си го забелязал.

— Не мисля, че искаше да те гледам.

— Но не беше проблем да гледаш Карън — чу се да казва тя и веднага съжали за думите си. Тръсна глава и бързо добави: — Не исках да кажа това.

— Да, разбира се — развеселено отвърна Рамон. — Сигурен съм, че не си искала.

Кати предпочете да забрави тази неприятна размяна на реплики. Спусна се в дълбоката част на басейна, после грациозно се гмурна във водата. Младият мъж заплува на сантиметри от нея; следваше я с огромна лекота и тя неволно изпита възхищение.

Преплуваха заедно двадесет дължини, преди нозете ѝ отново да докоснат дъното. Остана във водата и се загледа в Рамон, който продължи да плува. Той направи нови десет дължини и накрая тя през смях извика:

— Стига си се перчил!

Рамон изкусно се гмурна и за дълго изчезна от погледа ѝ. Внезапно нечии ръце обгърнаха глезените ѝ. Кати изпищя уплашено и се озова под водата. Когато отново изплува на повърхността, дробовете ѝ жадно поеа въздух, а очите ѝ сълзяха от хлорираната вода.

— Тази твоя постъпка е една невероятна детинщина! — Започна с преувеличено възмущение, когато той изникна усмихнат до нея. — Почти толкова голяма, колкото тази! — продължи и разцепи блестящата водна повърхност с длан. В лицето му се изля доста вода.

Кати побърза да се отдалечи, за да избегне отмъщението, което несъмнено щеше да последва.

Близо четвърт час двамата играха във водата, докато тя се задъха от умора.

Измъкна се от басейна, изнемощяла се отпусна върху шезлонга и подаде на Рамон една кърпа.

— Играеш много грубо! — смъмри го добродушно и започна да подсушава натежалата си от вода коса.

Рамон също се беше задъхал от напрежение. Преметна кърпата през шията си и сложи ръце на кръста.

— Мога да бъда много нежен, стига да ми позволиш — тихо отвърна.

Гореща вълна премина през цялото ѝ тяло. Беше сигурна, че Рамон има предвид желанието си да я обладае. Кати се обърна по корем върху шезлонга и положи глава върху ръцете си. Кожата ѝ настръхна, когато Рамон изцеди малко плажно масло върху гърба ѝ и приседна до нея. Ръцете му бавно се плъзнаха от раменете към талията ѝ и обратно. Кати се стегна.

— Да разкопчeya ли горницето ти? — безстрастно запита той.

— Дори не си и помисляй — строго го предупреди тя. Дишането ѝ стана накъсано. Тялото ѝ трепереше под ласкавите му пръсти.

— Притеснявам ли те, Кати? — с дрезгав шепот попита Рамон.

— Знаеш, че ме притесняваш — отвърна замаяна тя. До слуха ѝ достигна доволният му смях. Извърна глава настрани. — Правиш го нарочно и това още повече ме нервира.

— В такъв случай ще те оставя на спокойствие — заяви той и се надигна от шезлонга.

Рамон се отдалечи и тя се запита къде ли отива. Този мъж силно я вълнуваше. Стисна клепачи срещу яркото следобедно слънце.

От време на време дочуваше плътния му и топъл глас, придружен от звънлив женски смях. Понякога чуваше как други мъже нещо му подвикват. Рамон определено се вписваше в компанията, каза си Кати. Защо пък не? Единственото условие да си спечелиш популярност сред представителките на нежния пол тук беше да притежаваш привлекателно тяло и красиво лице. Допълнително изискване беше да имаш добра работа. Със своята малка лъжа Кати беше осигурила на Рамон последното.

Какво ставаше с нея? Нямахше никакви причини да се оплаква. С изключение на недоволството, което я обземаше напоследък, причинено от мисълта, че около нея се навъртат само неискрени, повърхностни хора, тя всъщност се забавляваше в компанията на

мъжете, които познаваше. Обичаше да носи красиви дрехи, да живее в луксозно обзаведен апартамент, да бъде обект на възхищение. Харесваше ѝ да бъде обградена с мъже, макар и да избягваше да се сближава с тях, физическите ѝ потребности не бяха толкова силни, че да не може да им устои. Повече ценеше гордостта и самоуважението, които по време на брака си с Дейвид за малко не беше изгубила.

Роб щеше да бъде единственият мъж след бившия ѝ съпруг, когото щеше да допусне в леглото си. За щастие навреме разбра, че е женен. Но подходящият мъж все някога щеше да се появи и тогава нямаше да ѝ се налага да се въздържа. Подходящият мъж, а не който и да е мъж! Кати Конъли никога нямаше да допусне да седи покрай басейна или в някой бар, заобиколена от трима-четирима мъже, познаващи най-интимните подробности от тялото ѝ. Останалите жени може и да нямаха нищо против, но за нея това беше отвратително и отблъскващо.

— Хей, Кати, събуди се и се обърни по гръб! — стресна я гласът на Дон.

Тя примигна и се обърна. Неусетно беше заспала.

— Вече е почти шест часът. Дватамата с Брад отиваме за бира и пици. Искаш ли да купим нещо по-силно за теб и Рамон?

Дали в начина, по който Дон произнесе името на Рамон, не се четеше насмешка?

Кати сбърчи нос.

— Нещо по-силно от пиците на „Мама Романо“? Пази боже!

Огледа се наоколо. Рамон приближаваше към нея, придружен от Карън и една непозната жена.

Като потисна ужасния изблик на ревност, тя извика към малката групичка:

— Искаш ли да останем за партито, Рамон?

— Разбира се, че иска, Кати — отвърна приятелката ѝ вместо него.

— Чудесно — Тя с безразличие сви рамене. Щеше да се наслади на приятната вечер със своите приятели, а Рамон беше свободен да се забавлява с Карън или с която друга жена си поиска.

Към девет и половина пиенето и храната бяха доставени. Лампите около басейна светнаха. Водата засия с всички цветове на дъгата. От микрофоните се лееше диско музика. Кати беше танцувала

повече от час, когато забеляза, че Рамон не се е включил в забавленията. Стоеше сам край басейна, облегал на перилата, и погледът му се рееше в далечината. Изглеждаше едновременно резервиран и много самотен.

— Рамон?

Тя застана до него и сложи ръка на рамото му. Той бавно се извърна и я погледна. В усмивката му се прокрадна задоволство от допира на хладната ѝ длан до кожата му. Кати се отдръпна предпазливо и попита:

— Защо стоиш тук?

— Трябваше да избягам от целия този шум, за да помисля. Никога ли не си изпитвала нужда да останеш сама със себе си?

— Изпитвала съм — призна тя, — но не и в разгара на някое парти.

— В разгара на партито не би трябвало да сме тук — многозначително отбеляза той.

Сърцето ѝ трепна, но Кати бързо се овладя и запита:

— Искаш ли да танцуваш?

— Когато танцувам, искам в ръцете ми да има жена, а за да получа привилегията да танцувам с теб, ще трябва да се наредя на доста дълга опашка от кандидати.

— Рамон, умееш ли да танцуваш? — настоя тя.

Беше убедена, че не знае.

Рамон хвърли цигарата си, проследи червената дъга, която горящият ѝ край описа, и отчетливо произнесе:

— Да, Кати. Мога да танцувам. Умея да плувам. Зная да връзвам връзките на обувките си. Може би ме смяташ за пълен невежа заради акцента, с който говоря и който много други жени намират за твърде привлекателен.

Кати гордо изправи рамене, вирна брадичка и впи поглед в тъмните му очи:

— Върви по дяволите!

Обърна се рязко с намерението да се отдалечи, но с изненада усети дланта му върху ръката си. Той я спря и я извърна към себе си. Гласът му трепереше от гняв:

— Да не си посмяла повече да ми говориш с този тон! И не ругай! Не ти прилича.

— Ще ти говоря както искам! — извика вбесена. — А щом всички жени те намират за толкова привлекателен, нека заповядат! Ти с радост ще ги посрещнеш.

Рамон не отместваше поглед от сините очи, мятаци светкавици към него. Внезапно на устните му се появи закачлива усмивка.

— Каква малка заядлива си ти! Когато си ядосана...

— Изобщо не съм малка — прекъсна го разгорещено. — Висока съм близо метър и осемдесет. А ако намерението ти е да ми кажеш колко съм красива, когато съм ядосана, предупреждавам те, че ще се пръсна от смях. Мъжете винаги говорят подобни глупости на жените само защото са ги запомнили от някой блудкав филм и...

— Кати — промълви тихо Рамон, а устните му доближиха до нейните. — Ти наистина ставаш невероятно красива, когато се ядосаш, а ако се опиташ да се изсмееш на думите ми, ще те хвърля в басейна.

Чувствените му устни покриха нейните и тялото ѝ изведнъж омекна. Рамон вдигна глава и поведе дамата си към пълния с танцуващи двойки дансинг.

Докато се движеха под бавните звуци на блуса, ниският му глас галеше слуха ѝ. Кати не схващаше смисъла на думите, възбудена от допира на голите му бедра, плъзгащи се по нейните в бавния ритъм на танца. Страстта, която я изпълни, окончателно разтопи съпротивата ѝ. Копнееше устните му отново да се слоят с нейните както преди няколко часа в апартамента ѝ. Желаше да се отпусне безсилна в ръцете му и да се предаде под зашеметяващите му ласки. Затвори очи и призна истината пред себе си. Въпреки че познаваше Рамон от четиридесет и осем часа, тя искаше да се люби с него. Още тази вечер. Толкова силно го желаше, че се уплаши. Е, поне причината за това невероятно физическо привличане беше ясна. Не можеше да си обясни обаче странното, почти магическо притегляне в емоционален план. Докато ѝ говореше с дълбокия си галещ глас или я гледаше с пронизателните си очи, усещаше как Рамон сякаш посяга към нея и упорито я тегли към себе си.

Трябваше да дойде на себе си. Една връзка с него щеше да бъде пълен провал. Двамата бяха отчайващо неподходящи един за друг. Той беше беден, горд и с деспотичен нрав, тя — богата, също горда и изключително независима. Отношенията им рано или късно щяха да приключат с болка и обиди.

Като интелигентна и разумна жена трябваше да изкорени чувствата си към Рамон, най-простият начина за това беше като престане да го вижда. Реши до края на вечерта упорито да го отбягва и твърдо да откаже поканата за нова среща. Колко просто! Беше лесно да се стигне до това решение, но трудно да го осъществи: устните му галеха слепоочията, челото ѝ. За момент почти забрави, че е интелигентна и разумна. Лицето ѝ инстинктивно се вдигна нагоре, устните ѝ потръпваха от желание.

Но щом песента свърши, Кати се отдръпна от Рамон. На въпросителния му поглед нехайно отвърна:

— Защо не пообиколиш малко наоколо? Забавлявай се. Ще се видим по-късно.

През следващия час и половина Кати флиртува с почти всички познати и дори с няколко непознати мъже. Беше възплъщение на благоразположението и духовитостта, в резултат на което по петите я следваше цяла гвардия мъже, готови да танцуват, плуват, пият или правят любов с нея в зависимост от желанието ѝ. И тя не пропусна да се смее, да танцува и да пие... Рамон беше последвал съвета ѝ и също се забавляваше. Край него се носеха рояк жени и неизменно — Карън.

— Кати, да се махнем от тук и да си потърсим някое по-спокойно местенце! — Дъхът на Дон опари ухото ѝ. Дватама танцуваха под звуците на нашумял диско хит.

— Мразя спокойните местенца — заяви тя, остави го и се намести в скута на Брад, който слисано я изглежда, но нямаше нищо против. — Ти също мразиш тихите места, нали, Брад?

— Правилно — с готовност се съгласи той. — Хайде да отидем в апартамента ми. Там можем да вдигаме колкото си искаме шум, но ще си бъдем само двамата.

Кати не го слушаше. С крайчеца на окото си наблюдаваше танцуващите Рамон и Карън. Тя бе обвила ръце около шията му, тялото ѝ се притискаше в неговото. Говореше му нещо и той развеселен я гледаше; накрая отметна глава назад и избухна в смях. Противно на всякаква логика Кати се засегна от факта, че така лесно я беше забравил. Удвои усилията си да изглежда весела. Стана, дръпна Брад за ръката и закачливо извика:

— Ставай, мързеливецо. Искам да потанцуваш малко с мен.

Той остави бирата си, последва я на дансинга и сложи ръце на раменете ѝ.

— Какво, по дяволите, става с теб? — прошепна. — Никога не съм те виждал да се държиш така.

Кати не отговори. Погледът ѝ нервно търсеше Рамон, но не успяваше да го открие сред тълпата. Карън също липсваше. Сърцето ѝ болезнено се сви.

Измина половин час, но двамата не се появиха. Тя изостави всякакви опити да изглежда весела. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

Не само тя беше забелязала отсъствието на двамата. Брад, с когото отново танцуваше и когото напълно пренебрегваше, отдала се на страховете си, просъска презрително в ухото ѝ:

— Надявам се, че не си хлътнала по онзи никаквец, когото Карън замъкна в апартамента си.

— Не го наричай „никаквец“! — изфуча гневно и се откопчи от здравата му прегръдка.

Запробива си път сред тълпата. Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Къде отиваш? — чу се плътен глас зад гърба ѝ.

Извърна се и за малко да се блъсне в Рамон. Стисна безсилно юмруци и попита:

— Къде беше?

Той вдигна вежди.

— Ревнуваш ли?

— Знаеш ли какво? — попита сподавено. — Не мисля, че изобщо те харесвам.

— Аз също не те харесвам особено тази вечер — отвърна Рамон и очите му се впиха в нейните. — Всеки момент ще се разплачеш. Защо?

— Защото онова тъпо копеле те нарече „никаквец“! — извика отчаяно Кати.

Той избухна в смях и я привлече към себе си.

— О, Кати! — Дъхът му нежно погали косата ѝ. — Той просто е ядосан, че любимата му предпочете да се разхожда с мен.

Тя отметна глава назад и подозрително го изгледа.

— Наистина ли само сте се разхождали?

Смехът му замря.

— Да. Една разходка. Нищо повече.

Ръцете му я обгърнаха по-плътено, телата им се залюляха в такт с музиката.

Кати отпусна глава върху широките му гърди и с наслада се отдаде на удоволствието, предизвикано от ръцете му, галещи голия ѝ гръб. Пръстите му се заровиха в гъстата коприна на косата ѝ, устните му ненаситно търсеха нейните, за да утолят огромната си жажда.

Когато се отдръпна, Рамон дишаше учестено, а пулсът на Кати се беше ускорил. Кръвта бучеше в ушите ѝ.

— Мисля, че почвам да се страхувам — с треперещ глас изрече тя.

— Зная, *querida* — нежно я успокои той. — За теб нещата се развиват с необичайна бързина.

— Какво означава *querida*?

— Скъпа.

Кати затвори очи и конвулсивно преглътна. Тялото ѝ се притисна към неговото.

— Още колко време ще останеш, преди да отпътуваш за Пуерто Рико?

Отговорът се забави.

— Мога да остана най-много до неделя: една седмица, броено от днес. Не по-дълго. Ще прекараме всичките тези дни заедно.

Разочарованието ѝ беше толкова голямо, че дори не се опита да го прикрие.

— Не можем. Утре трябва да присъствам на градинското парти, което организират родителите ми по случай Деня на жертвите от войните. Във вторник имам почивен ден, а в сряда съм на работа. — Предусетила възражението му, побърза да добави: — Искаш ли да дойдеш с мен утре? Ще те запозная с родителите си.

Той се поколеба. Изглежда се притесняваше. Кати се замисли и рече:

— Всъщност идеята не е добра. Ти няма да ги харесаш, а и те — тебе.

— Защото са богати, а аз не съм? — Рамон едва забележимо се усмихна. — Кой знае, може пък да ги харесам въпреки богатството им.

Кати се усмихна. Той умееше да омаловажава проблемите. Ръцете му силно я прегърнаха.

Усмивката му беше заразителна и му придаваше момчешко излъчване.

— Да се върнем ли в апартамента ми?

Рамон кимна и Кати отиде да прибере плажните принадлежности. Той я последва, понесъл две чаши с уиски.

Когато се озоваха в малкото закътано дворче, Рамон остави чашите на масата и седна на единия от двата шезлонга. Кати не беше познала — разговорът им нямаше да продължи в нейното легло.

Обзета от смесени чувства, тя се сви в другия шезлонг и се изви така, че да може да вижда Рамон. Запалената му цигара беше единственият ѝ ориентир в непрогледната тъма.

— Разкажи ми за родителите си, Кати.

Тя отпи от уискито си.

— Според стандарта на повечето хора родителите ми са богати. Но те невинаги са били такива. Допреди десет години баща ми притежаваше само една най-обикновена бакалница, но успя да вземе солиден заем от банката и превърна магазинчето в огромен супермаркет. Работата потръгна и впоследствие той успя да изгради верига от двадесет и един супермаркета. Може би си минавал покрай някой от тях — над входа виси голям надпис: „Конъли“.

— Сигурно съм ги виждал.

— Е, това сме ние. Преди четири години татко стана член на клуба „Форест Оукс“. Вярно, не е толкова престижен колкото клубовете „Олд Уарънс“ или „Сент Луис“, но членовете се преструват, че е. Баща ми построи най-голямата къща от всички клубни членове — точно до игрището за голф, притежание на клуба.

— Попитах те за родителите ти, а ти ми говориш за парите им. Що за хора са те?

Постара се да бъде обективна:

— И двамата ме обичат много. Майка ми играе голф, а баща ми работи здравата. Мисля, че за тях най-важното нещо след децата им са прелестната къща, домашната помощница, двата мерцедеса и членството в клуба. Баща ми е красив, въпреки че вече е на петдесет и осем години, а мама винаги изглежда страхотно.

— Имаш ли братя и сестри?

— Един брат и една сестра. Аз съм най-малката. Сестра ми Морийн е тридесетгодишна. Омъжена е. Баща ми направи съпруга ѝ

вицепрезидент на корпорация „Конъли“ и сега зет му няма търпение да го види пенсиониран, за да заеме мястото му. Брат ми Марк е на двадесет и пет години. Невероятен е. Не е амбициозен и алчен като Морийн, която прекарва времето си, измъчвана от въпроса, дали той няма да получи по-голям дял акции от семейния бизнес, отколкото тя и съпругът ѝ. Сега, след като вече узна най-лошото, ще искаш ли да дойдеш утре с мен в дома на родителите ми? Много от съседите и приятелите им също ще бъдат там, а те са досущ като майка ми и баща ми.

Рамон загаси цигарата си и уморено отпусна глава назад.

— Ти искаш ли да дойда? — попита.

— Да — изрече Кати, — макар че е твърде егоистично от моя страна: сестра ми ще те подминава с мълчаливо презрение в мига, в който разбере как изкарваш хляба си, а брат ми ще направи всичко възможно да ти докаже, че той не е сноб като Морийн, така че със сигурност ще се почувстваш още по-неудобно.

Той попита с плътния си кадифен глас, който тя вече беше почнала да обожава:

— Ти какво ще правиш там, Кати?

— Ами... Наистина не знам.

— Тогава, предполагам, ще се наложи да те придружа, за да ти осигуря занимание.

Остави питието си на масата и стана.

Отгатнала намерението му да си върви, настоя той да остане за кафето. Не можеше да си представи, че ще остане сама, без него. Пиха кафе във всекидневната. Кати сложи чашките върху ниската масичка и приседна на дивана до Рамон.

— За какво мислиш? — попита тя, загледана в неясните очертания на профила му в мрака.

— За теб. — Гласът му стана дрезгав. — Питам се дали онова, което е толкова важно за твоите родители, е също толкова важно и за теб?

— Някои от нещата сигурно, предполагам — призна тя.

— И колко са важни?

— В сравнение с какво?

— В сравнение с това! — отвърна и ожесточено впи устни в нейните.

Езикът му разтвори устните ѝ и проникна в устата ѝ. Рамон внимателно я положи на дивана и я покри с тялото си.

Кати измърмори нещо в знак на протест и целувката му стана лека, бавна и непоносимо възбуждаща. Тялото ѝ се заизвива под неговото, пламнало от желание. Езикът му погали нейния, отдръпна се, после проникна още по-дълбоко и тя се опита да го поеме и задържи, а устните ѝ диво се впираха в неговите.

Рамон понечи да вдигне глава, но Кати не му позволи. Обви ръце около шията му и продължи да го целува. Дъхът ѝ възторжено замря, когато нетърпеливите пръсти на Рамон смъкнаха сутиена на банския ѝ и устните му покриха розовите зърна на гърдите ѝ. Засмука ги и тя затрептя от болезнено желание да го приеме в себе си.

Рамон леко се надигна на лакти, пламналият му поглед ненаситно галеше закръглените ѝ гърди, втвърдилите се и изпъкнали под устните му зърна.

— Докосни ме, Кати! — промълви.

Тя бавно прокара върховете на пръстите си по мускулестите му гърди и кожата му настръхна от допира.

— Колко си красив! — възкликна очарована, а дланите ѝ се плъзнаха към широките му рамене, после слязоха надолу, проследявайки мускулите на ръцете му.

— Мъжете не са красиви — възрази той с глас, който не приличаше на неговия.

— Ти си! Така както са красиви планините и моретата. — Пръстите ѝ неволно се плъзнаха към ластика на дълбоко изрязаните плувки.

— Недей! — дрезгаво извика той.

Тя спря и вдигна очи към лицето му, изгарящо от страст.

— Ти си не само красив, но и силен — продължи шепнешком. — И много нежен. Сигурна съм, че си най-нежният мъж, когото познавам, а дори не зная защо мисля така.

Опитите му да се овладее напълно пропаднаха.

— Господи! — застена Рамон и устните му пламенно се впираха в нейните.

Ръцете му потънаха в гъстата ѝ коса, пулсиращото му тяло се притисна към нейното. От устата му се откъсна изпълнен с копнеж стон.

— Пожелай ме! — някак грубо ѝ нареди. — Поискай ме по-силно от всичко, което може да се купи с пари! Пожелай ме така силно, както те желая аз!

Неочаквано се отдръпна, седна на дивана, облегна глава назад и притвори очи. Дишаше учестено. Кати оправи банския си, прокара пръсти през разрошената си коса и също се изправи. Сви се в най-отдалечения край на дивана, изпълнена с разочарование и обида.

— Кати — гласът му прозвуча мрачно и рязко.

Тя вдигна очи към него. Главата му все така лежеше отметната върху облегалката на дивана, а очите му продължаваха да бъдат затворени.

— Не исках да ти го казвам, докато те държах в прегръдките си и двамата изгаряхме от копнеж един към друг. Дори изобщо не мислех да ти го казвам, макар че още от първата вечер, в която те видях, разбрах, че не мога да си тръгна от този град, без да го изрека...

Сърцето ѝ замря. Сега щеше да ѝ каже, че е женен, и тя... тя просто щеше да изпадне в истерия.

— Искам да дойдеш с мен. В Пуерто Рико.

— Какво? — прошепна объркано.

— Искам да се омъжиш за мен.

Отвори уста, но изминаха няколко секунди, преди да успее да продума.

— Аз... Аз... Не мога — заекна. — Не бих могла. Имам работа; приятелите и семейството ми са тук. Аз принадлежа към това място, Рамон.

— Не! — прониза я с гневен поглед той. — Мястото ти не е тук. Наблюдавах те внимателно онази вечер в бара. Както и днес, по време на увеселението край басейна. Ти дори не харесваш тези хора! Толкова си различна от тях! — Очите ѝ се разшириха от уплаха и Рамон протегна ръка към нея, за да я успокои. — Ела. Искам те в прегръдките си.

Беше твърде замаяна, за да се противи. Плъзна се по дивана и отпусна глава на рамото му. Той нежно я прегърна и добави:

— У теб има финес, който те разграничава рязко от онези, които ти наричаш свои приятели.

Кати бавно поклати глава:

— Ти дори не ме познаваш. Наистина. Не може да говориш сериозно за брак.

Пръстите му докоснаха брадичката ѝ, извърнаха лицето ѝ нагоре, а тъмните му усмихнати очи потънаха в нейните.

— Надникнах душата ти в мига, в който неволно събори розата на земята. Щеше да се разплачеш от срам. Освен това съм на тридесет и четири години — достатъчно зрял, за да зная какво точно искам. — Устните му погалиха нейните и Рамон прошепна: — Омъжи се за мен, Кати.

— А не може ли... Не може ли ти да останеш тук, в Сент Луис? Така ще имаме достатъчно време да се опознаем по-добре. Тогава, след...

— Не — рязко отвърна той. — Не мога да остана. — Рамон се изправи. — Не ми отговаряй сега. Имаш още време да обмислиш окончателното си решение. — Погледът му се спря върху малкия будилник до нощната лампа. — Късно е. Трябва да се преоблека и да си тръгна. Тази вечер имам важна работа. По кое време да мина да те взема утре?

Кати разсеяно назова някакъв час и добави:

— Доколкото си спомням, майка ми говореше, че става въпрос за барбекю, така че можем да отидем и по джинси.

Щом Рамон си замина, тя набързо разтреби, изгаси нощната лампа и започна да се съблича.

Легна и се втренчи в тавана. Трудно ѝ беше да проумее онова, което преди малко се беше случило. Рамон искаше да се ожени за нея и да я отведе в Пуерто Рико! Невъзможно, абсурдно, нелепо! И то толкова скоро след запознанството им! Скоро ли? Ами ако ѝ дадеше повече време, щеше ли сериозно да погледне на предложението му?

Зарови лице във възглавницата и отново почувства жадната ласка на силните му ръце, настойчивите му целувки... Никой мъж не я беше целувал така, не я беше карал да се чувства необикновено жизнена и енергична. И едва ли друг след Рамон щеше да ѝ въздейства така. Той не демонстрираше невероятни сексуални техники, а действаше инстинктивно. За него беше естествено да се люби настойчиво, ненаситно, чувствено.

Беше роден да властва над останалите. Струваше ѝ се странно и забавно, че на нея всъщност ѝ харесваше неговата напористост и

склонност да командва.

По-рано през същия ден най-безцеремонно ѝ беше наредил да отиде при него и тя беше изпълнила заповедта му с радостно нетърпение. И същият този властен мъж беше способен на невероятна нежност!

Затвори очи, опитвайки се да събере мислите си. Ако Рамон ѝ дадеше малко време, възможно ли беше да се съгласи на брак с него? Не, в никакъв случай, отвърщаше разумът ѝ, но сърцето ѝ несмело възразяваше: „Защо пък не?!“.

Защо изобщо си губеше времето да разсъждава върху подобна нелепост? Може би към това я подтикваше странното чувство, обземащо я по време на някой техен разговор: необяснимото чувство, че двамата си подхождат идеално; че душата на Рамон се стреми към нейната и открива там нужното разбиране. Към това се прибавяха и силното магнетично привличане, което бавно, но неудържимо ги тласкаше един към друг!

Логиката и емоциите влязоха в люта битка.

Ако все пак допуснеше невероятната глупост да се омъжи за Рамон, той щеше да ѝ наложи да живее единствено с парите, спечелени от него. Да, но в момента Кати не се чувстваше особено щастлива, макар че живееше като принцеса!

Той беше горд испанец, твърдо отстояващ водещите позиции на неговия пол, но Кати подсъзнателно усещаше, че е изключително чувствителен, способен на огромна нежност...

От устните ѝ се изтръгна измъчен стон. В каква каша се беше забъркала! Стисна по-силно клепачи и когато най-сетне се унесе в неспокоен сън, нито емоциите, нито разумът ѝ бяха взели връх.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Кати с тревога зачака появата на Рамон. Притеснението ѝ от предстоящото посещение в дома на родителите ѝ заедно с екзотичния испанец беше толкова силно, че дори предложението за женитба ѝ изглеждаше по-безобидно.

Възможностите за провал по време на градинското парти бяха безбройни. За нея не беше важно дали семейството ѝ ще хареса Рамон или не. Близките ѝ не бяха в състояние да ѝ повлияят, когато ставаше въпрос за вземането на съдбоносни за бъдещия ѝ живот решения. Обичаше ги, но беше достатъчно голяма, за да решава сама. Ужасяваше я друго: членовете на семейството ѝ можеха да кажат или да направят нещо, с което да го засегнат. Например Морийн! Сестра ѝ беше такава снобка! Напълно беше забравила факта, че семейство Конъли невинаги са били богати. Ако разбереше, че Рамон е обикновен фермер, който отгоре на всичкото кара камион, тя беше в състояние да му се подиграе пред всички гости и непременно щеше да подчертае огромната разлика между него и нея в социално отношение. Родителите ѝ щяха да му окажат нужното внимание, независимо от непрестижната му професия... но само до мига, в който не допуснеха, че между Рамон и дъщеря им съществува нещо повече от обикновено приятелство.

Дори само да предположеха, че красивият испанец желае да получи ръката на Кати, и двамата щяха да му демонстрират презрението си, от което той щеше да се почувства като паразит, ловко изкачващ се по социалната стълбица. Пред всички гости Рамон щеше да бъде отхвърлен като вероятен бъдещ зет. Майка ѝ и баща ѝ нямаше да се поколебаят да заявят категорично позицията си.

Рамон пристигна точно в три и половина. Кати го посрещна с усмивка и за няколко секунди наистина успя да скрие страховете си от него. Но когато я взе в прегръдките си и повдигна внимателно брадичката ѝ, очите му прочетоха истината.

— Не отиваме на среща с взвод екзекутори, Кати, а само със семейството ти — с мрачен хумор отбеляза той.

Целувката му ѝ донесе облекчение. Почувства се посмела и решителна. Това чувство продължи да я владее и половин час покъсно, когато колата им спря пред дома на родителите ѝ.

Къщата беше построена върху пет акра идеално поддържана тревна площ. Пред нея се виеше автомобилната алея, а самата сграда изглеждаше внушителна и величествена с белите си колони. Кати под око наблюдаваше Рамон. Любопитно ѝ беше да види реакцията му, но напразно търсеше да прочете възторг в очите му. Той хвърли незаинтересован поглед към къщата, сякаш беше виждал хиляди като нея, и подаде ръка на Кати, за да ѝ помогне да слезе от колата.

Двамата мълчаливо поеха по алеята, водеща към масивната дървена врата, най-после Кати не издържа и дяволито попита:

— Е, как ти се струва?

Тя пъкна ръце в джобовете на джинсите си и продължи напред, но след няколко крачки се спря. Обърна се. Рамон стоеше на мястото си и възхитено оглеждаше фигурата ѝ. Погледът му погали светлата ѝ коса, спря се многозначително върху устните ѝ и съблазнителните ѝ гърди, после проследи извивките на талията и ханша и се спусна по дългите ѝ стройни бедра. Накрая се върна по обратния път и се закова отново върху лицето ѝ.

— Мисля — започна тържествено той, — че усмивката ти може да прогони тъмнината и че смехът ти е най-хубавата музика, която съм чувал. Косата ти се лее като тежка коприна и блести като разтопено злато на слънцето.

Кати хипнотизирана слушаше плътния му чувствен глас. В тялото ѝ се разля приятна топлина.

— Мисля, че имаш най-сините очи на света. Много харесвам искриците, които проблясват в тях, когато си щастлива, както харесвам и сянката, забулваща ги, щом те взема в ръцете си. — На устните му отново се появи многозначителната усмивка. — Харесвам те в тези джинси и с тази опъната върху гърдите тениска, но ако не извадиш ръце от джобовете си, ще бъда принуден да те напъхам обратно в колата, за да попаднат и моите ръце на същото място, където в момента са твоите.

Тя бавно извади ръце от джобовете си. Само с няколко думи Рамон беше в състояние да запали страстта ѝ.

— Исках да знам какво мислиш за къщата? — задъхано повтори въпроса си.

— Прилича на излязла от страниците на „Отнесени от вихъра“.

До слуха им достигаха оживени гласове, примесени с весел смях. Тя натисна звънеца.

— Кати, скъпа! — възкликна майка ѝ и нежно я прегърна. — Влизай. Всички гости са вече тук.

Госпожа Конъли се усмихна на Рамон и грациозно му подаде ръка, когато Кати го представи.

— Много се радваме да ви приемем в нашия дом, господин Галвера — любезно произнесе домакинята.

Той ѝ отвърна не по-малко любезно, че за него също е огромно удоволствие да бъде тук. Кати, затаила тревожно дъх, се поотпусна успокоена.

Майка ѝ се извини и ги остави. Младата жена поведе госта през къщата. Не след дълго двамата се озоваха на красива поляна. По средата се издигаше бар, задоволяващ и най-големите капризи на гостите. Наоколо се бяха оформили малки групички. Всички разговаряха и се смееха.

Всъщност Кати се беше излъгала. Това, което тя бе сметнала за барбекю, се оказа официална вечеря, предхождана от коктейл на открито. Бяха поканени тридесет души. Рамон беше единственият гост, облечен в джинси, но въпреки това изглеждаше страхотно. С гордост забеляза, че не е единствената, която го смята за красавец. Няколко приятелки на майка ѝ с открито възхищение сезираха във високия мургав мъж, придружаващ Кати при обиколката ѝ сред гостите.

Тя го представи на всички приятели и съседи на родителите ѝ. Със скрита радост наблюдаваше как лъчезарната усмивка и естественият чар на Рамон мигновено завладява нежната половина от присъстващите. Това не беше неочаквано за нея. Изуми я друго: приятелят ѝ изключително лесно намираше общ език и с мъжете, повечето от които бяха проспериращи местни бизнесмени. Очевидно той беше имал възможност да усвои правилата на доброто държание в обществото. Този факт я смая. Рамон се чувстваше като в свои води сред това множество, облечено в официални костюми, и с лекота

разговаряше на всякакви теми — от спорт до политика. Особено компетентен беше по въпросите на световната политика, отбеляза си наум.

— Определено си много добре информиран по международните проблеми — подхвърли тя, когато двамата останаха за малко насаме.

Рамон неопределено се усмихна:

— Знам какво да чета, Кати.

Тя отмести поглед встрани, но предусещайки следващия ѝ въпрос, Рамон побърза да обясни:

— Това парти не се различава от всяко друго събиране. Когато много мъже се съберат на едно място, те обикновено говорят за бизнес, спорт и политика. Същото е навсякъде по света.

Отговорът му не задоволи любопитството ѝ, но реши да остави разясняването на въпроса за по-късно.

— Мисля, че ревнувам! — със смях призна тя, когато малко по-късно една четиридесет и пет годишна матрона с две вече пораснали дъщери обсеби Рамон изцяло в продължение на цели десет минути.

— Не бъди ревнива — посъветва я шеговито той. Изглежда беше свикнал да бъде в центъра на женския интерес. — Всички ще престанат да ме забелязват веднага щом узнаят, че съм най-обикновен фермер.

Два часа по-късно Кати с огромно неудобство се убеди в правотата на думите му.

Всички гости бяха насядали около отрупаната с деликатеси маса, когато Морийн високо попита:

— С какво се занимавате, господин Галвера?

Разговорите мигновено замряха. В салона се възцари пълна тишина.

— Неговият бизнес е свързан с камиони и... със зеленчукопроизводство — побърза да отвърне Кати.

— Какво точно правите с тези камиони? — настоя Морийн.

— Какво може да прави? — сряза я сестра ѝ и ѝ хвърли изпепеляващ поглед.

— Зеленчукопроизводство ли казахте? — заинтересовано попита господин Конъли, повдигайки вежди. — С продажби на едро или на дребно се занимавате?

— На едро — изстреля на един дъх Кати, за пореден път отнемайки възможността на Рамон да отговори.

Той се приведе към нея, усмихна се очарователно и разярено изсъска в ухото ѝ:

— Престани да отговаряш вместо мен, Кати, иначе баща ти ще си помисли, че не знам какво да кажа.

— Значи, продажби на едро? — втренчи се в Рамон господин Конъли. Интересът му към зеленчукопроизводството беше особено голям. — С кой аспект от този бизнес, по-конкретно? С дистрибуторство?

— Не, с отглеждането на зеленчуци — спокойно отвърна младият мъж и стисна под масата ледената ръка на Кати.

Искаше да ѝ се извини за тона, с който ѝ беше говорил преди малко.

— Предполагам, че става въпрос за някаква корпоративна дейност? — продължи с въпросите си баща ѝ. — В какъв мащаб?

Рамон отрязва тънко късче от телешкото и невъзмутимо рече:

— Притежавам малка ферма, която едва покрива разходите ми.

— Да не искате да кажете, че сте обикновен фермер? — възкликна Морийн, а на лицето ѝ се изписа зле прикрито отвращение. — В Мисури ли?

— Не, в Пуерто Рико — намеси се в разговора братът на Кати, Марк. — Миналата седмица говорих с Джек Мастърс и той ми каза, че веднъж открил в товара ананаси, доставен му от Пуерто Рико, паяк с размерите на...

Един от гостите, който очевидно малко се интересуваше от паяци, прекъсна монолога на Марк, обръщайки се към Рамон:

— Можете ли да ми кажете дали Галвера е често срещана испанска фамилия? Четох нещо за един Галвера, но не мога да си спомня как беше малкото му име.

Кати усети напрежението, което изпълва Рамон.

— Тази фамилия, както впрочем и малкото ми име, са много разпространени сред испанците — отвърна той.

Тя му хвърли окуражаваща усмивка и забеляза, че майка ѝ я наблюдава с гняв и недоволство. Стомахът ѝ се сви на топка.

Когато си тръгнаха, родителите ѝ ги изпратиха до вратата. Майка ѝ с присвити очи изгледа бедния пуерторикански фермер, давайки му

ясно да разбере, че не одобрява нито него, нито по-нататъшната му връзка с дъщеря ѝ.

Като капак на всичко в последната минута седемгодишният син на Морийн надникна иззад полите на майка си и високо заяви:

— Мамо, този човек говори много смешно!

Пътуваха в мълчание. Рамон изглеждаше потънал в мислите си.

— Съжалявам, че те накарах да дойдеш по джинси — промълви Кати, когато колата зави към паркинга пред дома ѝ. — Мога да се закълна, че преди две седмици майка ми говореше за барбекю.

— Няма значение — отвърна той. — Дрехите не правят човека.

Тя не разбра какво точно иска да ѝ каже: дали смята, че похубавите дрехи нямаше да му помогнат много, или че имиджът му си е достатъчно добър, независимо от дрехите, които носи.

— Съжалявам за гадното държание на Морийн — направи нов опит да разсее мълчанието тя.

— Престани да се извиняваш, Кати! Никой не може да се извинява вместо другия. Нелепо е дори да опитваш.

— Зная, но сестра ми е толкова отвратителна, а родителите ми...

— Те много те обичат — довърши вместо нея. — Искат да бъдеш щастлива, с осигурено бъдеще. За нещастие както повечето родителите и твоите смятат, че ако бъдещето ти е финансово осигурено, това ще бъде гаранция за твоето щастие. Обратно, според тях, ако нямаш пари, непременно следва, че ще бъдеш нещастна.

Кати с изненада го слушаше.

Когато влязоха в апартамента, тя обви ръце около врата му и изпитателно се взря в мургавото му лице.

— Какъв всъщност си ти? Кой си? Защищаваш родителите ми, макар да знаеш, че ако реша да дойда с теб в Пуерто Рико, те ще направят всичко възможно, за да ме спрат. Забелязах също, че не беше впечатлен нито от къщата, нито от хората, с които се запозна тази вечер. Говориш английски с акцент, но речникът ти е по-богат от този на повечето мъже, притежаващи университетски дипломи. Кой си ти, Рамон?

Сложи ръце на раменете ѝ и отвърна:

— Аз съм мъжът, който иска да те отведе далеч от всичко, което ти е познато, далеч от хората, които те обичат. Аз съм човекът, който иска да ти покаже една непозната страна, където почти никой не

говори твоя език. Аз съм мъжът, който иска да живееш заедно с него в родния му дом — в четири стаи, които са достатъчно чисти, но нищо повече. Аз съм мъжът, който знае, че е твърде егоистично от негова страна да иска всичко това, но все пак ще се опита да го постигне.

— Защо? — промълви Кати.

Той сведе лице към нейното и горещият му дъх я опари.

— Защото вярвам, че мога да те направя много щастлива!

Замаяна от целувката му, тя с усилие следваше логиката му.

— Как мога да бъда щастлива, ако живея в проста колиба в някаква чужда за мен страна, където никого не познавам и с никого няма да мога да разговарям?

— Ще ти обясня по-късно. — На устните му се появи усмивка.
— Донесъл съм си банския.

— Искаш да плуваш? — удиви се Кати.

Зъбите на Рамон блеснаха:

— Искам да те видя с възможно най-малко дрехи по тебе, а най-безопасното място за това е басейнът.

Тя отиде в спалнята да се преоблече. Бързо свали дрехите си и извади един яркожълт бански в две части. Облече го и с усмивка се загледа в отражението си в огледалото. Банският беше твърде оскъден и разкриваше всеки сантиметър от тялото ѝ. До този момент не беше имала смелостта да се появи с него, но сега ѝ се струваше, че банският е страхотен. Беше идеалното средство да действа възбуждащо на Рамон и същевременно да го държи на безопасно разстояние. Среса косата си и се отправи величествено към всекидневната. Сблъска се с госта си, който тъкмо излизаше от банята само по черни плувки. Устата ѝ пресъхна при вида на забележителната гледка.

Рамон не беше възхитен от вида ѝ. Огледа я от главата до петите и накрая рязко изрече:

— Сложи друг! — Длед кратка пауза добави: — Моля те.

— Не! — твърдо се възпротиви Кати. — Няма да сменя банския си. Пък и защо да го правя?

— Защото аз те помолих!

— Ти не ме помоли, а ми заповяда. Това никак не ми харесва.

— Сега те моля — настойчиво повтори той. — Моля те!

Хвърли му разярен поглед и заяви:

— Ще се къпя с този бански!

— Тогава ще отидеш до басейна сама.

Внезапно Кати се почувства вулгарно разсъблечена. Обвини мислено Рамон за унижението, което изпита, и неохотно се отправи към спалнята. След малко се появи, облечена в зелен бански.

— Благодаря — рече той.

В гърдите ѝ се надигаше унищожителен гняв. Рязко тръгна към басейна. Там имаше само няколко души. Повечето от наемателите бяха при семействата си за празниците.

Кати се отпусна грациозно на един шезлонг близо до басейна, без да обръща внимание на Рамон.

— Ще се къпеш ли? — попита я той.

Тя стисна зъби и отрицателно завъртя глава. Младият мъж се настани на един стол срещу нея и запали цигара. Облегна се назад и каза:

— Искам да ме изслушаш.

— Не желая да те слушам. Много от нещата, които казваш, не ми харесват.

— Въпреки това ще ме изслушаш.

Кати рязко извърна глава към него. Дългата ѝ коса се разпиля по раменете ѝ.

— Рамон, за втори път в рамките на няколко минути ми казваш какво трябва да правя и това не ми харесва. Никак. Дори и да имах желание да се омъжа за теб, последните двадесет минути щяха да ме накарат да се откажа — тя се изправи. Изпитваше задоволство да демонстрира моралното си превъзходство над него. — В името на тази наша последна вечер... — умишлено наблегна на думата „последна“ — ще поплувам просто защото съм сигурна, че това ще бъде следващото, което ще ми наредиш да направя.

Пристъпи към дълбокия край на басейна и се гмурна в топлата вода. Секунда по-късно Рамон проряза водата зад нея. Тя заплува побързо, но за него не беше проблем да я настигне и да я вземе в прегръдките си.

— В басейна има още четирима души. Пусни ме, иначе ще извикам за помощ!

— Кати, ще млъкнеш ли най-сетне и ще ме оставиш ли...

— Това беше третата ти погрешна стъпка за тази вечер — изсъска яростно тя. — Вече си въвн от играта.

— По дяволите! — изруга той, зарови пръсти в косата ѝ и отметна главата ѝ назад. Устните му стръвно се впиха в нейните.

Кати извърна лице встрани и изтри устни с опакото на дланта си.

— Това не ми харесва! — изрече вбесено.

— Нито пък на мен — отвърна Рамон. — Моля те, чуй ме!

— Не мисля, че имам друга възможност. — Пръстите на краката ѝ не докосваха дъното.

Рамон не обърна внимание на забележката ѝ.

— Кати — започна той, — банският ти беше страхотен, а при вида ти дъхът ми секна! Ако ми позволиш, ще ти обясня защо не исках да се покажеш в този вид пред останалите. Снощи няколко от съседите ти ме попитаха шеговито дали ще отведа някъде тяхната „весталка-девица“. Така те нарекоха.

— Какво?! — извика смаяно тя.

— Наричат те така, защото всички те желаят, но никой от тях не те е притежавал.

— Сигурно много си се забавлявал — горчиво произнесе Кати. — Без съмнение си помислил, че жена, облечена в подобен вулгарен бански...

— Почувствах се невероятно горд! — тихо я прекъсна той. Дойде ѝ повече, отколкото можеше да понесе. Удари с юмруци по силните му гърди и направи опит да се освободи, но не успя.

— Е, след като узнах за гордостта, която си изпитал, ще ми бъде страшно неприятно да те разочаровам: аз не съм девствена!

Думите ѝ постигнаха желаното. Рамон стисна зъби, но успя да запази самообладание.

— До този момент всички се отнасят към теб с огромно уважение като към по-малка красива сестричка. Ако се беше появила пред тях с този бански, щяха да се втурнат след теб като глутница разгонени кучета.

— Не ме интересува мнението им! А ако посмееш да ми направиш забележка за това, че ругая, ще те фрасна силно по тиквата! — разярена го предупреди тя.

Младият мъж разтвори ръце. Кати заплува към металната стълбичка, излезе от басейна, бързо събра багажа си и тръгна към апартамента.

Щом се озова вътре, посегна да заключи вратата, но се сети, че дрехите на Рамон са в банята. Прибра се в спалнята и заключи вратата.

Половин час по-късно Рамон настойчиво почука и извика:

— Престани да се цупиш и отвори вратата!

— Сигурна съм, че можеш сам да си намериш пътя за вкъщи — подразни го тя. — Искам да спя.

Пресегна се към нощната лампа и я изгаси.

— За бога, Кати, не ни причинявай това!

— Няма никакво „ние“! И никога не е имало. — Стана ѝ неприятно, че е произнесла подобни думи, затова побърза да добави: — Не зная защо искаш да се ожениш за мен, но мога да ти изброя всички причини, поради които няма да приема предложението ти. За съжаление думите ми няма нищо да променят, така че си върви. По-добре е и за двама ни.

В апартамента се възцари гробна тишина. Мина почти час, но не се чуваше нито звук. Тя стана, внимателно отключи вратата и обиколи тъмните стаи. Рамон си беше отишъл.

Кати се прибра в спалнята и се сгуши под хладните чаршафи, намести възглавницата под главата си и светна нощната лампа.

Едва се беше спасила! Всъщност истината беше, че никога не се беше замисляла сериозно върху предложението на Рамон. В прегръдките му я обземаше неустойимо желание, но това беше всичко. За щастие никоя жена на тази възраст не би се омъжила единствено за да задоволи сексуалните си фантазии, най-малко пък Катърин Елизабет Конъли. Просто беше пожелала Рамон по-силно, отколкото беше пожелавала всеки друг мъж, включително и Роб.

В главата ѝ цареше пълен хаос. Съзнаваше, че е била готова да се поддаде на чувствата си. Работата ѝ не беше чак толкова добре платена, а мъжете, които я заобикаляха, бяха егоцентрични и повърхностни. Рамон беше съвсем различен от тях. Задоволяваше всяка нейна прищявка. В зоопарка я беше оставил да го води там, където на нея ѝ харесваше. Ако му се стореше, че е изморена, настояваше да си почине. Ако погледът ѝ дори за секунда се спреше на някой павилион, бързаше да я попита дали не е гладна или жадна. Ако решеше, че ѝ се плува, той плуваше заедно с нея; ако ѝ се танцуваше, той танцуваше, и то възможно по-дълго, за да я държи повече време в прегръдките си.

Нямаше да я остави да носи сама дори най-леката чанта с дрехи или покупки. Не минаваше през някоя врата, без да я задържи отворена за нея — а повечето мъже правеха точно обратното и дори се извърщаха назад, говорейки с поглед на жената зад себе си: „Нали вие, жените, искате равнопоставеност? Ето ви го! Отваряйте си вратите сами!“.

Кати тръсна глава. Какво ѝ ставаше?! Как можеше да си мисли, че би се омъжила за някого само защото той ще мъкне пазарските чанти вместо нея и ще ѝ отваря кавалерски вратите?

Не, в Рамон имаше нещо повече! Той беше толкова уверен в своята мъжественост, че не се страхуваше да проявява нежност; беше горд и самоуверен, но и странно уязвим.

Мислите ѝ поеха в друга посока. Ако този човек беше живял в бедност, как беше овладял до тънкости маниерите на доброто общество? По време на официалната вечеря нито веднъж не се обърка сред многобройните сребърни прибори, нито пък беше впечатлен от богатите приятели на родителите ѝ.

Защо ѝ предлагаше да му стане съпруга, след като беше по-лесно да я вкара в леглото си? Беше му пределно ясно, че Кати не би му отказала каквото и да било.

„Пожелай ме толкова силно, колкото аз тебе!“ — беше настоял той, а когато беше обезумяла от страст, Рамон се беше отдръпнал, беше затворил очи и с безизразен глас ѝ беше предложил да се омъжи за него. Дали не беше постъпил така, защото я беше смятал за девствена? Дори в тези дни на сексуална разкрепостеност испанците продължаваха да ценят високо девствеността у жените. Може би нямаше да я иска за съпруга, ако знаеше, че вече е спала с мъж. Тази мисъл я караше да се чувства още по-засегната.

Рамон Галвера знаеше как да я възбуди, как да я доведе до състояние на трескаво желание, но не беше научил това от книгите. За какъв се смяташе този човек?! Той също не беше девствен!

Кати изключи лампата и се отпусна върху възглавниците. Слава богу, че не беше се съгласила да го придружи до Пуерто Рико! Той щеше да настоява да бъде безусловният господар на дома. Щеше да очаква от нея да чисти, да готви и да му прислужва. И без съмнение щеше да се постарее тя непрекъснато да бъде бременна!

Някоя нормална свободомислеща американка не би се омъжила за такъв тиранин... който щеше да я защитава от всичко... да се отнася

с нея така, сякаш е направена от най-крехко стъкло... който щеше да изнемогва от работа, за да ѝ осигури всичко, което поиска... който можеше да бъде толкова настойчив и страстен... и неописуемо нежен.

ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта я събуди звънът на телефона. Тя сънено протегна ръка към слушалката. Преди да успее да продума, чу гласа на майка си:

— За бога, Кати, кой беше онзи човек?!

— Рамон Галвера — отвърна Кати, като се мъчеше да държи очите си отворени.

— Зная името му, вчера ни го каза. Интересува ни какво прави с теб?

— Какво прави с мен ли? — повтори тя. — Нищо.

— Скъпа, не се прави на глупачка! Този тип очевидно е разбрал, че имаш пари — че ние имаме пари. Предчувствам, че цели нещо.

Кати направи опит да защити Рамон:

— Целта му не са парите. Той си търси съпруга.

Възцари се мълчание. Когато майка ѝ заговори отново, в думите ѝ имаше презрение:

— Значи онзи пуерторикански фермер си въобразява, че може да се ожени за теб?

— Той е испанец — поправи я Кати.

— Какво?

— Казах, че е испанец, а не пуерториканец. Но всъщност е американец.

— Катърин! — Гласът стана нетърпелив и настойчив. — Дори и в най-смелите си фантазии не си допускала вероятността да станеш жена на този човек, нали?

Кати замаяно седна в леглото.

— Не мисля.

— Не мислиш? Катърин, стой там и не допускай този мъж да те доближи, преди да сме пристигнали! Господи, това ще убие баща ти! Ще бъдем при теб веднага след закуска.

— Няма смисъл да идвате — отвърна тя, най-после се беше разсънила. — Чуй ме, мамо! Ти ме събуди с твоето обаждане и още не съм в състояние да мисля нормално, но все пак ще ти кажа: няма за

какво да се тревожите. Нямам намерение да се омъжа за Рамон. Дори се съмнявам, че изобщо ще го видя отново.

— Сигурна ли си, Катърин? Не ми казваш това само за да ме успокоиш, нали?

— Не, говоря истината.

— Добре, скъпа. Но ако той се появи, само ни позвъни и за тридесет минути ще сме при теб.

— Мамо...

— Обади ни се, Кати. Ние те обичаме и искаме да те защитим. Не се срамувай да си признаеш, че не можеш да се справиш с този испанец, пуерториканец или какъвто е там!

Младата жена отвори уста да протестира; искаше да увери майка си, че не е нужно някой да я „защитава“ от Рамон, но се отказа. Майка ѝ нямаше да ѝ повярва, а точно сега не ѝ се спореше с нея.

— Добре — въздъхна примирено, — ако реша, че е необходимо, ще ви повикам. Дочуване, мамо.

Какво ставаше с нейните родители, гневно се запита, докато обличаше жълт панталон от велур и подходяща жълта блуза. От къде на къде смятаха, че е възможно Рамон да я нарани по някакъв начин или да направи нещо, с което да я принуди да потърси помощта им? Среса косата си назад и я прихвана с шнола на тила, сложи си червило с коралов цвят и подчерта дългите си мигли с черна спирала. Реши да излезе и да си купи нещо скъпо и абсолютно ненужно, за да забрави за Рамон и родителите си.

Тъкмо слагаше кафената си чаша в миялната машина, когато на входната врата се позвъни. Майка ѝ и баща ѝ, разбира се! Бяха приключили със закуската си, а сега идваха тук, за да приключат и с Рамон.

Кати примирено се запъти към вратата и отвори. Замръзна от изненада при вида на младия мъж, застанал на прага.

— Аз... Аз... Тъкмо излизах — заекна.

Без да обръща внимание на обяснението ѝ, той влезе в антрето и затвори вратата. Устните му се изкривиха в иронична усмивка:

— Някак си предчувствах, че точно това ще направиш.

Кати впери поглед в красивото му, решително лице и в мощните му рамене. Сблъсквайки се с това олицетворение на мъжествеността и

упоритостта, тя предпочете за момента да отстъпи. Нуждаеше се от малко време, докато възвърне самообладанието си.

Обърна му гръб и на път за кухнята подхвърли:

— Ще ти донеса чаша кафе.

Наливаше кафето в чашата, когато силните му ръце обгърнаха талията ѝ и той я привлече към широките си гърди. Дъхът на Рамон леко погали косата ѝ.

— Не искам кафе, Кати — промълви.

— А нещо за закуска?

— Не.

— Какво искаш тогава?

— Обърни се с лице към мен и ще ти кажа.

Тя поклати отрицателно глава и впи пръсти в кухненския плот.

— Кати, вчера не ти казах каква е истинската причина за нежеланието ми да носиш онзи бански костюм. Не смеех да я призная дори пред себе си. И без това нямаше да ти хареса. Сега смятам, че двамата винаги трябва да бъдем искрени помежду си — замълча, после въздъхна и продължи: — Истината е, че изпитах ревност — не желях никой друг да види красивото ти тяло разголено.

Кати преглътна. Страхуваше се да се обърне. Беше разтърсена до дъно от чувствеността, която този мъж излъчваше.

— Приемам обяснението ти и признавам, че си бил прав да предполагаш, че няма да ми хареса. Какво нося си е моя работа. Всъщност това няма значение. Съжалявам, че се държах толкова глупаво снощи. Трябваше да изляза от стаята и да ти пожелаая лека нощ. Но не мога да стана твоя съпруга, Рамон. Нищо няма да се получи.

Очакваше, че той ще се съгласи с възражението ѝ, но явно не го познаваше добре. Рамон нежно, но настойчиво я извърна с лице към себе си. Очите ѝ се спряха на мургавия му врат, на мястото, където се разтваряше яката на синята му риза.

— Погледни ме, querida.

Плътният му дрезгав глас ѝ подежда хипнотизиращо. Кати вдигна очи и срещна неговите.

— Ти можеш да се омъжиш за мен. И този брак ще бъде сполучлив. Аз ще се погрижа за това.

— Между нас съществува огромна бездна в социално отношение! — изкрещя тя. — Как може изобщо да си помислиш, че си в състояние да я запълниш?

Погледът му сякаш проникваше в нея.

— Сигурен съм, защото ще дойда през нощта и ще те любя, докато не започнеш да ме молиш за още. На сутринта ще те оставя с вкуса на моите целувки върху устните ти. Ще ти посветя целия си живот! Ще изпълня дните ти с удоволствия и ако Бог ни изпрати изпитания, ще те държа в прегръдките си, докато сълзите ти пресъхнат, а после ще ти помогна да започнеш да се усмихваш отново.

Кати като омагьосана гледаше устните му, които доближаваха нейните, и едва чуто прошепна:

— Често ще се караме.

Той погали устните ѝ със своите:

— Споровете са просто гневно проявление на любовта и загрижеността.

— Мнението ни по всички въпроси ще бъде различно. Ти си деспотична натура, а аз съм прекалено независима.

Устните му продължиха да докосват нейните:

— Ще се научим да правим компромиси.

— Не може човек да дава всичко. Какво ще искаш в замяна?

Ръцете му я обгърнаха:

— Нито повече, нито по-малко от онова, което ще ти предложи аз — всичко без остатък. Винаги.

Езикът му нежно проникна в устата ѝ.

Това, което в началото усещаше като леко затопляне, прерасна в огън, а после се разпали в пожар, изгарящ цялото ѝ тяло. Кати се отпусна в ръцете му и отвърна на целувките му с жадна настойчивост. Гърдите ѝ се напрегнаха под ласкавите му длани.

— Ние си принадлежим един на друг — прошепна Рамон. — Кажи ми, че и ти го знаеш! — изрече задъхано, а пръстите му се плъзнаха под ластика на бикините ѝ, притискайки пламналите ѝ слабини към пулсиращата си мъжественост. — Телата ни го знаят, Кати.

Тя беше обсебена от главозамайващото чувство, изпълващо тялото ѝ при допира на ръката му върху кожата ѝ, от гордостта, че е възпламенила желанието му. Съпротивата ѝ напълно изчезна. Тя обви

ръце около шията му, прокара пръсти по широките му рамене, поглади лъскавата му черна коса, заби нокти в мускулите на гърба му. И когато Рамон дрезгаво ѝ нареди: „Каж ми!“, устните ѝ се впиха в неговите и тя механично повтори:

— Ние си принадлежим.

Произнесе думите почти шепнешком, но те сякаш прокълтяха в стаята и ѝ подействаха като студен душ. Отдръпна се и впи поглед в неговия.

Очите му трескаво обходиха нежната извивка на страните ѝ, усетиха паниката в огромните ѝ сини очи, засенчени от дългите извити мигли. Той приглади косата ѝ назад и обгърна с длани лицето ѝ.

— Не се страхувай, querida — нежно промълви. — Мисля, че си уплашена не толкова от това, което става между нас, а от бързината, с която се случва. — Пръстите му погладиха пламналите ѝ страни и Рамон добави: — Бих искал да ти дам повече време, но за съжаление е невъзможно. Ще потеглим за Пуерто Рико в неделя. Все пак ще разполагаш с цели четири дни, за да събереш багажа си. Трябваше да си тръгна още преди два дни, така че не мога да отлагам повече.

— Но... Аз утре съм на работа — опита се да протестира Кати.

— Разбира се. Ще отидеш да им съобщиш, че заминаваш за Пуерто Рико и затова напускаш.

Сред всички основания да отхвърли предложението му не на последно място беше и работата ѝ.

— Не мога просто да отида и да им заявя, че напускам след четири дни. Длъжна съм да ги предупредя поне две седмици предварително. Наистина не мога!

— Напротив, Кати, можеш! — спокойно възрази той.

— Ами родителите ми? О, не! Трябва незабавно да изчезваме отгук! — разтревожи се тя. — Съвсем забравих за тях. Само това ми липсва — да дойдат и да те заварят при мен! И без това тази сутрин вече проведоха един официален разговор, започващ с „Катърин“.

Изтръгна се от прегръдките му и го повлече към всекидневната, грабна дамската си чанта и не се успокои, докато двамата не се озоваха в колата му.

— Какво представлява този официален телефонен разговор, който започва с „Катърин“? — попита я развеселен Рамон.

Младата жена се наслаждаваше на лекотата, с която той управляваше колата, възхищаваше се на дългите му силни пръсти, стиснали волана.

— Когато родителите ми се обърнат към мен с „Катърин“, това означава, че са начертали границите на бойното поле, разположили са артилерията си на удобни за стрелба позиции и в случай, че не развее възможно най-бързо белия флаг, са готови да открият огън по мен.

Той широко ѝ се усмихна и Кати изпита облекчение.

— Къде всъщност отиваме? — попита тя.

— При Арката. Никога не ми е оставало време да я разгледам.

— Турист! — подразни го тя.

Остатъкът от деня прекараха наистина като туристи. Разхождаха се из града, после взеха под наем водно колело и предприеха кратко пътуване по мътните води на Мисисипи. Кати разсеяно гледаше в далечината, обзета от мрачни мисли.

Облегнат настрани, Рамон не откъсваше очи от нея.

— Кога ще съобщиш новината на родителите си? — попита внезапно.

Дланите ѝ се изпотиха от напрежение. Тя ги избърса в панталоните си и поклати глава:

— Още не съм решила — отвърна, без да е наясно какво точно не е решила.

Спуснаха се по тясна калдъръмена уличка и се натъкнаха на прекрасна кръчма, където се предлагаха страхотни сандвичи. Кати яде съвсем малко. През по-голямата част от времето разсеяно се взираше навън.

Рамон се облегна на стола си, запали цигара и присви очи срещу дима.

— Искаш ли да бъда до теб, когато им казваш?

— Не съм мислила по въпроса.

Отидоха до Арката. Кати се вживя в ролята на екскурзовод и му обясни, че въпросната постройка е най-високият монумент в Съединените щати, после замлъкна и отново впери невиждащ поглед в далечината.

Той стоеше до нея и я гледаше. Накрая каза:

— Колкото повече изчакваш, толкова по-трудно ще ти бъде и толкова по-изнервена ще се чувстваш.

— Наистина ли искаш да се качиш на върха? — отклони темата Кати. — Предполагам, че гледката от там е фантастична. Наистина, не мога да твърдя подобно нещо от личен опит... Винаги се боя да отворя очи, когато се издигна нависоко.

— Кати, не разполагаме с много време.

— Зная.

Върнаха се при колата и поеха по Маркет Стрийт. Изведнъж ѝ хрумна, че на Рамон може да му бъде интересно да види булевард „Линдел“. Подкараха надолу.

— Какво е онова там? — попита по едно време той.

Тя погледна вдясно и отвърна:

— Катедралата „Сейнт Луис“.

Каква беше изненадата ѝ, когато Рамон свърна към огромната сграда и спря.

— Защо, за бога, спираме тук?

Той се обърна към нея и прехвърли ръка през раменете ѝ.

— Остават няколко дни, преди да заминем. Трябва да вземем важни решения и да свършим доста неща. Ще ти помогна да приготвиш багажа си, ще направя за теб всичко, което мога. Но ти ще трябва да съобщиш на родителите си за нашите намерения и да пуснеш предупреждение за напускане на работа.

— Зная.

Свободната му ръка докосна брадичката ѝ, повдигна я леко нагоре, а устните му целунаха нейните с настойчива нежност.

— Все пак защо искаш да влезем в църквата? — попита Кати, когато Рамон заобиколи колата и отвори вратата откъм нейната страна.

— Обикновено в църквите човек открива най-съвършените творения на изкуството за съответната епоха.

Не беше убедена, че такава е истинската причина за неочакваното му желание. Нервите ѝ, които и без това бяха опънати до крайност, вече едва издържаха. Двамата изкачиха ниските каменни стъпала, водещи към величествената катедрала. Младият мъж отвори масивната резбована врата и отстъпи назад, за да ѝ даде път. Озоваха се в хладното и просторно помещение. Завладяха я спомени, наситени с аромат на догарящи свещи и вехнещи пред олтара цветя.

Рамон я прихвана нежно за лакътя и я поведе към централния кораб. Погледът ѝ обходи дългите редици пейки, подредени от двете

страни на главната пътека, спря се на сводестия таван, изрисуван със сцени от Библията. Очите ѝ старателно избягваха мраморния олтар. Коленичи до Рамон. Чувстваше се като измамница, като неканена натрапница, най-после се осмели да погледне към олтара, после затвори очи. Около нея всичко се въртеше. Бог не желаше нейното присъствие в своя храм — не така и не заедно с Рамон. Беше толкова мъчително да бъде тук с него! И нередно. Всъщност тя копнеше за тялото му. Не искаше да споделя живота му.

Младият мъж беше коленичил на стъпка от нея и на Кати ѝ се стори, че той беззвучно се моли. Дори със сигурност можеше да отгатне каква е молбата му. Сякаш с надеждата да отклони вниманието на Господ от молитвата му, тя също сведе глава и започна да се моли — бързо, непоследователно, обзета от нарастваща паника. Бог не трябваше да слуша Рамон, не биваше да позволява онова, което той искаше, да се случи. Не биваше да допуска този мъж да се вълнува толкова силно от нея. Тя не можеше да задоволи очакванията му. Нито можеше, нито пък искаше. Дали Бог я чуваше? Дали изобщо някога я беше чувал?

Рязко се изправи. Сълзи заслепяваха очите ѝ. Тя се обърна и се блъсна в Рамон.

— Кати? — в тихия му глас се четеше загриженост, дланта му нежно обгърна нейната.

— Остави ме да си вървя, Рамон! Моля те! Трябва незабавно да се махна от тук!

— Не зная какво ми стана! — с извинителен тон каза Кати, бършейки сълзите си. Бяха навън, на стъпалата пред катедралата, окъпани от ярката слънчева светлина. Тя гледаше колите, спускащи се по оживения булевард, и беше прекалено объркана и засрамена, за да погледне Рамон в очите.

— Не съм влизала в църква от деня на сватбата си — добави едва чуто.

Понечи да тръгне надолу по стълбите, но дрезгавият му глас я спря:

— Била си омъжена?

Кати кимна утвърдително, без да се обръща към него:

— Да. Преди две години. Омъжих се непосредствено след като завърших колежа. Бях на двадесет и една. Една година по-късно се разведох.

Изпита болка от това признание. Слезе още две стъпала и едва тогава осъзна, че Рамон не я следва. Обърна се и го видя да я гледа с присвити очи.

— В католическа църква ли беше венчавката?

Напрежението в гласа му и безсмислието на въпроса я изненадаха. Като че ли Рамон се вълнуваше повече от църквата, в която се бе състояла сватбата ѝ, отколкото от факта, че някога е била омъжена! Защо? Отговорът дойде изневиделица, сякаш Бог наистина беше чул моливите ѝ. Той сигурно беше католик. Религията щеше да му попречи да си вземе жена, която е била венчавана в католическа църква и впоследствие се е развела.

Изпита болка при мисълта, че ще му причини мъка, но се налагаше да го излъже. Вярно, беше разведена, но Дейвид беше убит шест месеца по-късно, така че всъщност не съществуваше пречка красивият испанец да се ожени за нея. Само че той не знаеше това, а тя нямаше намерение да му казва.

— Да, венчавката ми беше в католическа църква — отвърна.

Не усети как двамата се озоваха в колата и поеха по магистралата. Мислите ѝ болезнено се връщаха към миналото. Дейвид. Мъжественият и красив Дейвид, който отчаяно търсеше изход да разпръсне клюките около себе си и съпругата на съдружника му в общата адвокатска кантора, както и слуховете за връзките му с редица клиентки на фирмата. За него решението на проблемите му беше годежът с Катърин Конъли. Тя беше изкусително красива, високоинтелигентна и достатъчно наивна. Онези, които бяха дали ухо на клюките, трябваше само да погледнат младата годеница, за да решат, че са сгрешили. Нима беше възможно някой мъж да си губи времето по любовници, след като има жена като Кати?

Дейвид Колдуел обаче не беше някой. За него нямаше невъзможни неща. Той беше способен адвокат, звезда във футболния отбор на колежа, изискан мъж с невероятен чар и излъчване и огромна доза егоизъм, който се подхранваше от броя на завоеванията му сред нежния пол. Във всяка срещната жена откриваше предизвикателство. Всяко сексуално завоевание за него беше поредното доказателство, че

е по-добър от останалите мъже. Беше неустойимо очарователен... с изключение на моментите, когато изпаднеше в гняв. Тогава се превръщаше в брутален и способен да прибегне към насилие мъжкар.

По случай шестия месец от сватбата им Кати си взе половин ден отпуск. На път за вкъщи се отби до супермаркета, за да купи деликатеси, после продължи към апартамента, изпълнена с радостни предчувствия. Как само щеше да се изненада Дейвид! Когато се прибра, откри, че съпругът ѝ вече „празнува“ с една привлекателна жена на средна възраст — съпругата на съдружника му в адвокатската фирма. Никога нямаше да забрави мига, в който отвори вратата на спалнята и ги видя. Дори и сега ѝ се повдигна.

Но споменът за кошмара, който последва, беше още по-болезнен.

Дейвид се нахвърли отгоре ѝ и започна да я бие. Цялото ѝ тяло беше насинено и я болеше, но синините скоро изчезнаха. Обаче за белезите, останали в душата ѝ, нямаше лек. Дори и сега, след толкова време, продължаваше да изпитва болка и унижение.

Напусна го. Той започна да я тормози по телефона. Умоляваше я да се върне при него, обещаваше, че ще се промени, кълнеше се, че я обича. Ругаеше я грубо и я заплашваше, че ще ѝ отмъсти жестоко, ако разкаже на някого как е постъпил с нея. Дори надеждата за спокоен живот след развода пропадна. Бракоразводното дело само по себе си протече гладко и безпроблемно. Официалната причина беше несъвместимост на характерите. Държанието на Дейвид след развода не можеше да се нарече почтено. Той се оплакваше наляво и надясно — дори пред нейното собствено семейство! — колко непоносим характер има бившата му съпруга. Всъщност нещата, които говореше по неин адрес, бяха така отвратителни и жестоки, че повечето хора, на които ги разправяше, трябва да бяха извърждали глава от погнуса или пък се бяха питали дали Дейвид е нормален. Но тогава Кати беше прекалено обидена, за да осъзнае това.

Един ден, четири месеца след развода, тя застана пред огледалото и си рече:

— Катърин Елизабет Конъли, нима имаш намерение да позволиш на Дейвид Колдуел да те унищожи? Наистина ли смяташ да му доставиш това удоволствие?

И тя се залови да залепи парчетата от съсипания си живот. Смени работата си, изнесе се от дома на родителите си и се настани в

сегашния си апартамент. Скоро усмивката върху устните ѝ се върна, а не след дълго — и звънливият ѝ смях. Почувства, че живее отново. Беше твърдо решена да не се поддава на мрачни настроения и да не изпада в униние. Само понякога силите я напуснаха и Кати се чувстваше изцедена и безнадеждно апатична.

— Кой е бил съпругът ти? — дочу гласа на Рамон.

Тя отпусна глава назад и затвори очи:

— Дейвид Колдуел. Адвокат. Брактът ни трая шест месеца, точно колкото и разводът ни.

— Разкажи ми за бившия си съпруг.

— Мразя да говоря за този човек. Омразна ми е дори самата мисъл за него.

— Разкажи ми — настоя той.

Задушаваща се от ужасните спомени за преживяното с Дейвид и силно обърквана от настойчивото желание на Рамон да се ожени за нея, Кати се хвана за единствената възможност, която ѝ оставаше: въпреки че не обичаше да постъпва подло, реши да остави у Рамон впечатлението, че Дейвид е жив и здрав; така щеше да сложи край на уговорките да свърже живота си с неговия и да го последва в Пуерто Рико. С тази мисъл тя заговори:

— Няма какво толкова за разказване. Той е на тридесет и две години, висок, мургав и много симпатичен. Прилича на теб.

— Искам да знам защо си се развела.

— Напуснах го, защото го ненавиждах и защото се страхувах от него.

— Заплашвал ли те е?

— Не.

— Значи те е биел? — беше разгневен и възмутен.

Кати се постара да си придаде безразличен вид:

— Дейвид наричаше това „приучване към добри маниери“.

— И аз ти напомням за него?

Кати побърза да го успокои:

— Само външно, малко. И двамата сте мургави, тъмнокоси и чернооки. В колежа Дейвид е бил в отбора по ръгби, а ти... — Плътна поглед към изопнатото му от гняв лице. — Ти приличаш на състезател по тенис.

Когато слизаха от колата, ѝ хрумна, че вероятно това е последната им вечер заедно. Ако Рамон беше такъв заклет католик, каквито според слуховете бяха всички испанци, повече нямаше дори да си помисли за женитба с нея.

Мисълта, че повече никога няма да го види, ѝ причини неподозирано силна болка. Как ѝ се искаше денят да продължи до безкрайност, за да може да прекара повече време с Рамон! Само не насаме, не и на някое място, където той щеше да я вземе в прегръдките си и за пет минути да накара тялото ѝ да запламти от страст, да победи предпазливостта ѝ и да я накара да му признае всичко. Тогава щеше да се озове там, където се беше намирала само допреди час — хваната в капан.

— Знаеш ли какво ми се иска да правя тази вечер? — каза Кати, когато Рамон я изпрати до вратата на апартамента ѝ. — Само в случай, че нямаш някаква работа.

— Нямам, кажи какво? — процеди през зъби той.

— Ще ми се да отидем някъде, където можем да послушаме музика и да потанцуваме.

Лицето му посивя от гняв, стисна зъби, а вената на слепоочието му запулсира. „Направо е бесен“ — помисли си не без страх тя. Бързо и с извинителен тон добави:

— Рамон, трябваше да се досетя, че си католик и че първият ми брак ще ти попречи да се ожениш за мен. Съжалявам, че не се сетих да ти кажа за това още в началото.

— Толкова съжаляваш, че чак ти се танцува от съжаление! — саркастично отвърна той. После, налагайки си маската на абсолютно спокойствие, попита: — В колко да мина да те взема?

Кати вдигна очи към жаркото следобедно слънце:

— Да речем след около четири часа. В осем.

За вечерта се облече в копринена рокля с гол гръб. Тъмносиният цвят на дрехата беше същият като на очите ѝ и ярко контрастираше с огнената ѝ коса. Критично се огледа в огледалото. Надяваше се, че Рамон няма да сметне роклята за прекалено предизвикателна. Деколтетото не беше особено дълбоко. Щом това щеше да е последната им вечер заедно, щеше да се постарее да не я разваля с разни глупави спорове около облеклото ѝ. Сложи си златни халки на ушите, широка златна гривна високо на ръката и изящни тъмносини сандали на

краката. Разреса буйната си коса и се отправи към всекидневната, за да изчака идването на Рамон.

Последната им вечер заедно... При тази мисъл настроението ѝ силно се понижи. Отиде в кухнята и си наля малко бренди. В осем без четвърт се настани върху покритото с плюш канапе с чаша ръка и впери поглед в часовника на отсрещната стена. След миг на вратата се позвъни. Беше точно осем. Тя нервно скочи, остави празната си чаша и бързо отиде да отвори.

Нищо през краткото им запознанство не беше я подготвило за подобна изненада. Рамон Галвера стоеше на прага облечен в изключително елегантен тъмносин костюм с жилетка. Костюмът му стоеше като излят и прекрасно контрастираше със снежнобялата му риза и консервативната раирана вратовръзка.

— Изглеждаш фантастично! — възкликна Кати. — Приличаш на президент на банка — добави и отстъпи назад, за да може по-добре да се наслади на високата му атлетична фигура.

— Не понасям bankerите — саркастично отвърна Рамон — повечето са хора без въображение, алчни да натрупат богатство за чужда сметка, без сами да посмеят да рискуват.

— О! — възкликна тя сконфузено. — Но не може да им се отрече, че се обличат страхотно.

— Откъде знаеш? Да не би случайно да си била омъжена и за някой banker, за когото си пропуснала да споменеш?

Ръката ѝ замръзна във въздуха, протегната към копринения шал.

— Не, разбира се, че не.

Качиха се на едно от многото увеселителни корабчета по брега на реката, слушаха джаз, после посетиха още три места, където свиреха джаз и блус. Вечерта напредваше, а Рамон се държеше все по-хладно. Кати си поръчваше питие след питие и се опитваше да бъде възможно най-забавна.

Решиха да отидат до едно много посещавано заведение близо до летището. Младата жена се чувстваше леко замаяна, силно изнервена и ужасно нещастна.

Заведението беше препълнено — нещо необичайно за вторник вечер — но за техен късмет успяха да намерят свободна маса близо до дансинга. Тук късметът изцяло ѝ изневери. Рамон категорично отказа да танцува с нея и Кати не беше сигурна колко дълго още ще може да

понася хладната му резервираност. Очите му я оглеждаха с циничен интерес, от който ѝ идеше да заплаче.

Огледа се наоколо, за да избегне хладния му поглед. Забеляза, че някакъв симпатичен мъж от бара настойчиво я наблюдава. Щом срещна очите ѝ, мъжът вдигна вежди:

— Ще танцуваме ли?

Не чу гласа му, но разчете поканата по движението на устните му и кимна.

Мъжът приближи до масата им, прецени височината и очевидното физическо превъзходство на съперника си и любезно покани Кати на танц.

— Възражаваш ли? — обърна се тя към Рамон, нетърпелива да избяга от него.

— Ни най-малко — отвърна с подчертано безразличие той.

Кати обичаше да танцува. Притежаваше вродена грация и всяко нейно движение привличаше погледите на околните. Оказа се, че партньорът ѝ е много добър танцьор. Над главите им се въртяха разноцветни светлини, музиката кънтеше и тя се понесе в ритъма ѝ.

— Хей, танцувате чудесно! — възкликна партньорът ѝ. Притисна я към себе си и я принуди да следва неговите движения — по-сладострастни, отколкото ѝ се искаше.

— Не мога да се съревновавам с вас — отвърна тя.

Танцуващите край тях започнаха да отстъпват, за да им предоставят повече поле за изява, а накрая съвсем се оттеглиха от дансинга и застанаха в кръг около него. Към края на песента Кати и партньорът ѝ получиха бурни аплодисменти.

— Изглежда искат да танцуваме отново — отбеляза партньорът ѝ и я стисна здраво за ръката, отгатнал намерението ѝ да се върне на масата при Рамон. Прозвуча следващото парче и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи танците с неприятното чувство, че се излага. Докато танцуваше, хвърли бърз поглед към Рамон и веднага отмести очи встрани. Той беше наместил стола си така, че да може добре да наблюдава дансинга. Седеше с небрежно пъхнати в джобовете ръце и я наблюдаваше с хладния интерес, който проявява преситеният мъжкар към всяка платена танцьорка.

Последният акорд беше съпроводен с нови аплодисменти. Партньорът на Кати се опита да я задържи и за следващия танц, но

този път тя категорично отказа.

Седна на масата срещу Рамон и посегна към чашата си. Раздразнението ѝ от начина, по който двамата се държаха един към друг, нарастваше.

— Е? — враждебно го изгледа тя, тъй като Рамон продължаваше да мълчи.

Той саркастично повдигна вежди:

— Не беше зле.

Прииска ѝ се да го удари. Прозвуча нова песен — бавна и романтична. Кати хвърли поглед наоколо и забеляза поне двама мъже, които гледаха към тяхната маса, очевидно събирайки смелост да я поканят на танц. Рамон проследи погледа ѝ, също отгатна намеренията им и с неохота се надигна от мястото си. Хвана Кати под лакътя и я поведе към дансинга.

Любовната песен, съчетана с омайващото усещане да бъде отново в прегръдките му, я довърши. Тя се притисна към него и положи глава на гърдите му. Искаше ѝ се ръцете му да обвият тялото ѝ по-здраво, а устните му да погалят слепоочието ѝ така, както бяха направили по време на нощното парти край басейна. Копнеше за толкова много невъзможни неща!

Желанията ѝ продължаваха да занимават съзнанието ѝ и когато се прибраха в апартамента ѝ. Рамон я изпрати до входната врата и Кати на практика го изнуди да приеме поканата ѝ за едно питие. Той мълчаливо пресуши брендито, стана и тръгна към изхода.

— Рамон, моля те, не си отивай! Не и по този начин! — умолително изрече тя.

Той се извърна и безизразно я изгледа.

Кати забърза към него, после нерешително се спря, разтърсвана от болезнен копнеж и тъга.

— Не искам да си отиваш — чу се да казва. Ръцете ѝ обвиха шията му, тялото ѝ се притисна към неговото. Поднесе устни, но не получи отговор. Той не помръдваше.

Тя обидено отстъпи назад и вдигна нагоре плувналите си в сълзи очи.

— Нима дори не искаш да ме целунеш за довиждане? — попита с треперещ глас.

— Върви по дяволите! — просъска гневно Рамон и я сграбчи в обятията си. Устните му безмилостно и алчно се впиха в нейните, а тя му отвърна пламенно, с неутолим копнеж. Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ и притеглиха тръпнещото ѝ тяло към неговото, после внезапно я отблъснаха.

Останала без дъх и цялата разтреперана, Кати го погледна и отстъпи уплашено назад. Очите му сякаш я изпепеляваха.

— Това ли е единственото нещо, което искаш от мен, Кати? — хапливо запита той.

— Не! — побърза да отвърне тя. — Не искам нищо от теб. Аз... Аз просто зная, че тази вечер не прекарваш особено добре, и затова...

— И ме доведе у вас, за да ме поразвлечеш малко? — прекъсна я грубо той.

— Не! — промърмори. — Аз... — задавено млъкна. Той я измерваше с поглед. Точно когато Кати реши, че ей сега Рамон ще се обърне към вратата и ще си излезе, той се насочи към ниската масичка в хола. Взе молива, който лежеше до телефона, и записа нещо в малкия бележник. После се отпрати към входната врата, сложи ръка на бравата и рече:

— Написах ти телефонния номер, на който можеш да ме откриеш до четвъртък. Ако решиш, обади ми се. — Погледът му замислено се спря върху лицето ѝ, после той рязко отвори вратата и изчезна.

Кати остана там, където си беше, разкъсвана от силна болка. Този последен поглед... Като че Рамон се опитваше да съхрани в съзнанието си всяка подробност от лицето ѝ! Той я мразеше, изпитваше гняв към нея и същевременно искаше да запомни всяка нейна черта. Очите ѝ се наляха със сълзи, в гърлото ѝ заседна буца.

Обърна се и бавно пое към спалнята. Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Нали нещата се развиха така, както искаше? Не съвсем. Тя искаше Рамон, беше готова да признае тази истина пред себе си, но го искаше тук, в Сент Луис и не като шофьор на камион, а като човек с по-достойна и привлекателна професия.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Кати отиде на работа с твърдото намерение да изглежда щастлива и доволна, но тъмните сенки под очите ѝ и пресилената ѝ усмивка свидетелстваха за прекараната безсънна нощ.

— Здравей, Кати — поздрави я секретарката. — Добре ли прекара през четиридневната почивка?

— Много — отвърна тя и пое купчината бележки, които секретарката ѝ подаде. — Благодаря ти, Дона.

— Искаш ли малко кафе? — предложи Дона. — Изглеждаш така, сякаш изобщо не си лягала от петък насам. Или — със закачлива усмивка добави — може би трябваше да кажа, че приличаш на човек, който не е спал, макар че може би е бил в леглото?

Тя се насили да се усмихне на добродушния намек и отвърна:

— Бих изпила едно кафе.

Като прехвърляше бележките, тръгна към кабинета си. Седна зад малкото бюро и се огледа. Да разполагаш със собствен кабинет, макар и малък, беше доказателство за мястото, което заемаш в „Текникъл Динамикс“, и Кати винаги беше изпитвала гордост от този безспорен знак за нейния професионален успех. Днес обаче дори този факт ѝ изглеждаше без особено значение. Как беше станало така, че в петък изобщо не беше подозирала за съществуването на Рамон, а днес сърцето ѝ мъчително се свиваше при мисълта, че може би никога няма да го види отново? По-точно, измъчваше се тялото ѝ, не сърцето, поправи се тя.

Дона се приближи, постави чаша кафе върху бюрото и съобщи:

— Госпожица Джонсън иска да отидете в кабинета ѝ в девет и петнадесет.

Вирджиния Джонсън, прекият началник на Кати, беше впечатляваща, способна и привлекателна жена на около четиридесетгодишна възраст, която никога не се беше омъжвала и която се беше издигнала до поста директор на личен състав. От всички

направили кариера жени, които познаваше, Кати най-силно се възхищаваше от Вирджиния.

За разлика от малкия функционално обзаведен кабинет на Кати, този на Вирджиния беше просторен, с изискана френска мебелировка. Подът беше покрит с мек тревисто зелен килим. Кати знаеше, че шефката ѝ я подготвя за своя наследница и най-вероятния следващ обитател на обширния и удобен кабинет.

— Добре ли изкара празниците? — попита с усмивка Вирджиния, когато тя влезе.

— Чудесно — отвърна Кати и се настани на стола срещу бюрото на началничката си. — Въпреки това днес не се чувствам особено добре. Малко ми е трудно да се върна отново към рутинната работа.

— В такъв случай имам новини, които ми се струва, че ще разпалят ентузиазма ти. — Многозначително помълча, после подаде някакъв формуляр, който се стори на Кати странно познат. — Молбата ти за повишение е одобрена.

— Това е прекрасно. Благодаря ти, Вирджиния — отвърна безстрастно, като едва погледна към формуляра, гарантиращ ѝ осемнадесет процентно повишение на заплатата. — Само за това ли ме повика или има и нещо друго?

— Кати! — възкликна тя с нервен смях. — Трябваше да се боря със зъби и нокти, за да го постигна!

— Зная — отвърна Кати, като се стараяше да не изглежда неблагоприятна. — Ти винаги си се отнасяла чудесно с мен, а идеята за по-висока заплата наистина ми се нрави.

— Заслужаваш всичко това и ако беше мъж, отдавна да си го постигнала. Точно това казах и на вицепрезидента на компанията.

Кати неспокойно се размърда на стола си.

— Има ли още нещо? Чакаат ме за едно интервю.

— Не, казах ти всичко.

Младата жена се изправи и тръгна към вратата. Понечи да излезе, но загриженият глас на Вирджиния я спря:

— Какво става с теб, Кати? Има ли нещо, което би искала да ми кажеш?

Кати се поколеба. Наистина имаше нужда да сподели с някого вълненията си, а Вирджиния Джонсън беше разумна жена — всъщност

жената, на която тя искаше да прилича. Прекоси просторното помещение и се спря пред широките прозорци.

— Някога мислила ли си да се откажеш от кариерата си, за да се омъжиш?

Кати рязко се извърна и установи, че шефката ѝ я наблюдава с огромен интерес, напрегнато сбърчила чело.

— Кати, можем ли да бъдем откровени една с друга? Конкретен човек ли имаш предвид или се опитваш да си осигуриш съществуване в сянка за в бъдеще?

— Моят живот със сигурност ще бъде съществуване в сянка с Рамон — засмя се горчиво тя. Чувстваше се потисната и напрегната. Прокара нервно ръка по стегнатата си в кок коса и обясни: — Запознах се с този човек едва преди няколко дни. Искане да се омъжи за него и да напусна Мисури. Той не е от нашия щат.

— Кога точно се запознахте? — поиска да разбере Вирджиния.

— В петък вечерта — Кати силно се изчерви.

Вирджиния гърлено се засмя:

— Преди малко наистина се разтревожих, но сега мисля, че разбирам. Преди четири дни си се запознала с прекрасен мъж, различен от всички, които някога си срещала. Не можеш да понесеш мисълта, че ще го загубиш. Правилно ли съм схванала? Той е невероятно красив, разбира се. И чаровен. И е успял да те развълнува така, както никой друг досега. Така е, нали?

— Почти — призна с неудобство младата жена.

— Имам чудесно лекарство за подобни случаи: препоръчвам ти да не го изпускаш от очи, освен ако не е абсолютно наложително да свършиш някоя друга работа. Храни се заедно с този невероятен мъж, споделяй постелята му, поживейте заедно. Правете абсолютно всичко заедно.

Тя удивено я гледаше:

— Да не искаш да кажеш, че според теб нещата биха могли да потръгнат? Съветваш ме да се омъжи за него ли?

— Категорично не! Предлагам ти да се излекуваш, не да се разболееш! Това, което ти предписвам, е да поемаш по часовник огромни дози от въпросния господинчо — все едно вземаш антибиотик. Лекарството е много ефикасно, а единственият страничен ефект е лишаването на страдащия от илюзиите му. Повярвай ми, зная

това от собствен опит. Живей с него, ако искаш, но се откажи от мисълта, че е възможно да се влюбиш само за четири дни, да се омъжиш и да живееш с него доволно и честито до края на дните си. Коего ме навежда на въпроса, защо хората казват, че някой е хлътнал по някого? Защо сравняват любовта с пропадане? Ако това чувство е толкова прекрасно, защо не се сравнява с извисяване, с летеж? Защо не се сравнява с изкачване на планина например? — Вирджиния спря по средата на монолога си и погледна към Кати, която звънко се смееше. — Така, доволна съм, че отново си весела. — Широко се усмихна и посочи вратата. — Хайде, върви да интервюираш кандидата за работа. Трябва да си заслужиш повишението на заплатата.

Двадесет минути по-късно, докато наблюдаваше как младият кандидат излиза от кабинета ѝ с кисела физиономия, тя си помисли, че секретарката ѝ би могла да проведе това интервю по-добре от нея. Беше задала на младежа общи, неясни въпроси, а после беше изслушала отговорите без всякакъв интерес. Най-конфузният момент беше, когато накрая се изправи, подаде ръка на кандидата и със съжаление в гласа му съобщи, че не е сигурна дали ще може да бъде назначен като инженер в компанията.

Мъжът навъсено беше отвърнал:

— Кандидатствам за финансов ревизор, а не за инженер.

— Няма значение — смутено отвърна тя. — Същото се отнася и за назначаването ви във финансов отдел.

Все още под влиянието на тази неприятна случка Кати вдигна слушалката и набра номера на Карън.

— Как върви вестникарският бизнес? — попита приятелката си, когато секретарката я свърза с Карън.

— Прекрасно, Кати. А при вас как е? Какво става в могъщата компания „Текникъл Динамикс“? — подразни я незлобливо тя.

— Ужасно! Току-що почти заявих на един кандидат, че няма никакъв шанс да бъде назначен на работа при нас.

— И какво лошо има в това?

Кати въздъхна и рече:

— Хората, които отговарят за новите назначения, би трябвало да притежават повече финес. Обикновено се казва, че в момента нямаме свободни места за специалисти с техния опит и знания. На практика е същото, но звучи по-добре и не засяга ничии чувства — после добави:

— Чуй сега, обаждам ти се, за да разбере какви са плановете ти за днес. Повдига ми се при мисълта да прекарам сама тази вечер — „в мисли за Рамон“, добави наум.

— Отивам с малка компания в кръчмата „Пърпъл Ботъл“. Искаш ли да се срещнем там? Трябва да те предупредя, че е забранено да се ходи по двойки. Затова пък имат хубава музика и добра певица.

След разговора с Карън настроението ѝ се повиши. Работният ден мина в разрешаване на обичайните проблеми и включване в неизменните дискусии. Изслуша многословното и цветисто оплакване на един инспектор от някакъв архивар, после — оплакванията на същия този архивар от въпросния инспектор. Пренебрегна съвета на инспектора архиваря да бъде уволнен и само го прехвърли в друг отдел. После прегледа няколко молби за работа и реши да предложи за назначение на архиварското място една кандидатка, която я беше впечатлила с невероятната си настойчивост и самоувереност по време на интервюто. Уреди жената да се срещне и да разговаря с инспектора.

Успокои разгневена счетоводителка, която заплашваше, че ще подаде оплакване срещу компанията, защото се чувствала дискриминирана: бяха я пропуснали в списъка за повишенията.

Денят неусетно отмина. Когато работното време изтече, Кати се облегна уморено на стола и си представи, че целият ѝ живот щеше да премине в дни като този. Това се наричаше „изграждане на кариера“. Вирджиния Джонсън изцяло се беше посветила на своята кариера. Беше вкарала живота си в рамките на безконечното отегчително повторение.

Отново я завладя чувството на празнота, което я преследваше от няколко месеца насам. Опита се да го пропъди и посегна да заключи бюрото си.

Прекара отвратително в „Пърпъл Ботъл“. Седеше в кръчмата, преструваше се, че слуша музиката, гледаше как непознати мъже и жени правят опити да се сблизат. Чувстваше се неудобно под настойчивите погледи на тримата мъже, седнали на най-близката маса отдясно: преценяваха плюсовете и минусите ѝ, опитваха се да си

представят как е в леглото и пресмятаха наум дали си струва труда да я ухажват. Кати определено смяташе, че всички жени, които имат намерение да се разведат, преди това трябва да прекарат поне една вечер в подобен бар за запознанства. След такова унизително преживяване много от тях биха се втурнали обратно при съпрузите си.

Тръгна си в девет и половина, само час след като беше отишла в бара. В колата, на път за къщи мислите за Рамон отново я обсебиха. Нейният живот беше тук и той не можеше да се вмести в него, тъй като разбиранията му бяха прекалено различни и чужди на нейните. Тя не можеше да ги сподели.

Легна си в десет и половина и след няколко часа потъна в дълбок неспокоен сън.

ОСМА ГЛАВА

Будилникът иззвъня, но тя спеше толкова дълбоко, че не го чу. Когато се събуди, установи, че е закъсняла, и бързо започна да се облича. Пристигна на работа петнадесет минути след началото на работния ден.

Отвори чекмеджето на бюрото си. Забеляза календара и датата: трети юни, четвъртък. Посегна към кафето, което Дона предвидливо беше оставила върху бюрото ѝ.

Четвъртък.

Последният ден, в който би могла да открие Рамон. Дали щеше да чака на оставения от него телефонен номер през деня? Може би по-голяма вероятност имаше да го открие след пет-шест часа? Дали пък не работеше нощем? Нима имаше някакво значение? Тя нямаше да му се обади, защото той щеше да изтълкува обаждането ѝ като знак на съгласие да зареже всичко и да стане негова жена. Не можеше да постъпи толкова безразсъдно.

Трети юни.

Усмихна се тъжно и отпи от горещото кафе. Както беше тръгнало, Рамон би могъл да я направи юнска булка, ако беше проявил малко повече настойчивост.

Разтърси глава, за да се зареди със специалния талант, който беше открила, че притежава по време на развода с Дейвид: ако постоянно си налагаше да мисли за нещо различно в момента, в който някоя нежелана мисъл завладееше съзнанието ѝ, успяваше да прогони тази мисъл.

През целия ден се стара да не остава нито миг без работа. Проведе всички запланувани интервюта, дори прие трима кандидати, които нямаха предварително уговорен час.

Втурна се в кабинета на Вирджиния и разпалено ѝ благодари за чудесното повишение и прекрасния съвет.

Накрая бавно затвори вратата на кабинета си и неохотно пое към къщи.

У дома обаче не беше толкова лесно да се придържа към изпитаната рецепта. По радиото непрекъснато повтаряха колко е часът.

Шест и половина. Рамон едва ли щеше да се задържи до късно на онзи номер. Ако вече не си е тръгнал.

Кати ядосано изключи радиото и пушна телевизора. Закрачи из апартамента, неспособна да се спре на едно място. Обадеше ли се на Рамон, нямаше връщане назад. Трябваше да му каже истината. А след като научеше всичко, той вероятно щеше да се откаже от намеренията си да се ожени за нея. Беше побеснял, когато разбра, че е била омъжена. Напълно възможно беше яростта му да нямаше нищо общо с неговата религия. Може би той просто не искаше да използва употребявана стока. Но ако желанието му беше да скъса с нея, защо тогава ѝ беше оставил телефонен номер, на който да го потърси?

Не би могла да му позвъни, ако не е готова да напусне работа с едnodневно предупреждение. Това беше последната ѝ възможност. Трябваше да отиде при Вирджиния Джонсън и да каже на тази жена, която се беше отнасяла чудесно с нея:

— Съжалявам, че напускам без предупреждение, но така се налага.

Да не говорим за проблема с родителите ѝ! Щяха да се ядосат, да се притеснят и да се засегнат. Щеше ужасно да им липсва, ако се преселеше в Пуерто Рико. Тя бързо набра номера на родителите си. Икономката им ѝ съобщи, че господин и госпожа Конъли са отишли на вечеря. По дяволите! Защо не си бяха вкъщи, когато се нуждаеше от тях? Трябваше да си стоят у дома и да си мислят колко им липсва тяхната малка Кати, която виждаха веднъж на няколко седмици! Дали щеше да им липсва много, ако я виждаха през няколко месеца?

Изпитваше необходимост да върши нещо. Отиде до гардероба и извади жълтия си бански. Облече го и седна пред огледалото. Разреса дългата си коса.

Как изобщо е могла да допусне, че е готова да жертва всичко, да го смени за къщата и живота, които ѝ предлагаше Рамон? Сигурно е била полудяла! Животът ѝ беше мечта за всяка съвременна американска жена! Имаше перспективна работа, прекрасен апартамент, скъпи дрехи и никакви финансови проблеми. Беше млада, привлекателна и независима.

Имаше всичко. Абсолютно всичко!

Тази мисъл я накара да забави движенията си. Втренчи се в отражението си в огледалото. Мили боже, наистина ли това беше всичко? Очите ѝ потъмняха от отчаяние, щом си представи бъдещето. Животът трябваше да предлага повече! Това с положителност не беше всичко! Не можеше да бъде!

Опитвайки се да прогони мрачните мисли, тя взе една хавлиена кърпа и тръгна към басейна. Там имаше тридесетина души. Сред тях бяха Дон и Брад. Седяха с още няколко мъже на една маса и пиеха бира. Кати им помахаша в отговор на поканата да се присъедини към тях, но отрицателно поклати глава. Постла кърпата в най-изолираното местенце, което успя да открие, после се отправи към басейна. Преплува двадесет дължини, после се изкачи по металната стълбичка и се отпусна върху шезлонга си. Някой беше пуснал портативно радио. Говорителят съобщаваше:

— В момента в Сент Луис е седем часът и петнадесет минути.

Затвори очи и се опита да изключи съзнанието си от всичко наоколо. Внезапно сякаш почувства топлите устни на Рамон върху своите. Целувката му ставаше все по-дълбока и възбуждаща, а плътният му глас пулсираше с ударите на сърцето ѝ: „Ще ти посветя целия си живот... Ще те любя, докато не закрепещиш и не започнеш да ме молиш за още... Ще изпълня дните ти с нежност...“.

Сякаш бавно започваше да се разтваря.

„Ние си принадлежим — беше ѝ казал с дрезгав от желание глас. — Кажи ми, че и ти го знаеш. Кажи ми.“

Тя беше повторила думите му. Знаеше, че е прав, както знаеше, че двамата не могат да бъдат заедно.

Беше толкова хубав, толкова мъжествен с красивата си черна коса и зашеметяваща усмивка, разкриваща снежнобелите му равни зъби! Спомни си леката трапчинка на брадичката му, начина, по който очите му...

— О! — извика тя и рязко се изправи. Пръските ледена вода я бяха стреснали и ядосали.

— Събуди се, спяща красавице! — с усмивка ѝ рече Дон и приседна на шезлонга до нея. Кати се отмести, за да му направи място, и яростно го изгледа. Очите му светеха със стъклен блясък, лицето му беше леко подпухнало. Имаше вид на човек, пил цял следобед.

— Кати — започна той, а очите му се спряха върху дълбоко изрязаното деколте на горницето ѝ. — Ти наистина ме зашемети, знаеш ли?

— Не мисля, че е много трудно да се постигне подобно нещо — отвърна с крива усмивка тя и отблъсна ръката му, която посягаше да поглади лявото ѝ бедро.

Дон се засмя:

— Дръж се добре с мен, Кати. Аз мога да бъда невероятно нежен с теб.

— Аз не съм възрастна дама, а ти не си бойскаут — прекъсна го, прикривайки неудобството си с насмешка.

— Имаш остро езиче, Червенокоске. Но можеш да го използваш за много по-приятни неща, отколкото да ме скълцваш с него. Позволи ми да ти покажа. — Устните му опасно започнаха да доближават към нейните.

Тя извърна глава.

— Дон — умолително започна, — наистина се опитвам да не направя сцена, но ако не престанеш, ще се разкреця и двамата ще се изложим.

Той се отдръпна и се втрени в нея:

— Какво ти става?

— Нищо! — отвърна. Не искаше да си създава враг в негово лице, а просто да го отпрати. — Какво искаш?

— Шегуваш ли се? Искам жената, която в момента гледам — тази с прекрасното лице, невероятното тяло и държание на девственица.

Кати го погледна право в очите и попита:

— Защо?

— Скъпа, задаваш ми изключително тъп въпрос. Но ще ти отговоря с думите на алпиниста, когато го питат защо иска да изкачи планината: искам да те изкача, защото си тук. Искаш ли да бъда още по-ясен? Искам да се покача върху теб или ако предпочиташ, ти можеш да...

— Махни се! — отвратено изсъска тя. — Ти си противен и отгоре на всичкото — пиан.

— Не съм пиан! — възрази той.

— В такъв случай си непоносимо противен! Сега изчезвай!

Дон стана и сви рамене:

— Добре. Да ти изпратя ли Брад? Той също проявява интерес към теб. Или пък Дийн, той...

— Не желая никого! — гневно извика Кати.

Дон я погледна с искрено недоумение:

— Защо? Ние с нищо не сме по-лоши от онези момчета ей там...

Всъщност даже сме по-добри от повечето...

Кати започна бавно да се изправя, а смисълът на думите му постепенно проникваше в съзнанието ѝ.

— Какво каза? — прошепна.

— Казах, че сме толкова добри, колкото онази група момчета, дори по-добри от повечето от тях.

— Прав си... — пое дълбоко въздух. — Абсолютно си прав!

— И какъв е проблемът тогава? За какво, или по-точно, за кого се пазиш?

Изведнъж Кати разбра. Господи, тя наистина разбра! За малко да събори Дон в стремежа си да го заобиколи възможно най-бързо.

— Не за онзи проклет испанец, нали? — прозвуча гласът му зад гърба ѝ.

Нямаше време да му отвърне. Втурна се като луда в апартамента си. Дано само не беше прекалено късно. Набра номера, който Рамон беше написал върху страницата на тефтерчето. Започна да брои иззвъняванията. С всеки сигнал надеждата ѝ умираше.

— Ало? — до слуха ѝ достигна женски глас след десетото позвъняване, тъкмо когато беше решила да се откаже.

— Бих искала да говоря с Рамон Галвера. Дали е там? — беше изненадана да чуе женски глас и забрави да се представи. Жената замълча. Като дойде на себе си, Кати рече: — Казвам се Катърин Конъли.

— Извинете, госпожице Конъли, но господин Галвера не е у дома. Очакваме го да дойде всеки момент. Да му предам ли да ви се обади?

— Да, моля ви! — отвърна тя. — Сигурна ли сте, че ще имате възможност да му предадете съобщението ми веднага след като пристигне у вас?

— Разбира се.

Затвори и се втренчи в телефонния апарат. Дали Рамон наистина не беше там или просто беше помолил тази любезна жена да отпрати натрапницата? Когато узна за предишния ѝ брак, той беше побеснял от гняв... Може би след двудневната раздяла страстта му се беше поохладила и той вече не проявяваше интерес към някаква си разведена жена. Какво щеше да прави, ако не ѝ се обадеше? Нямаше ли да е по-добре след малко да позвъни отново, за да провери дали наистина са му предали, че го е търсила? Или трябваше да схване намека да не го безпокои повече?

Двадесет минути по-късно телефонът иззвъня. Кати сграбчи нетърпеливо слушалката и задъхано рече:

— Ало?

Дочу гласа на Рамон:

— Кати?

Така силно стисна слушалката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Каза да ти се обадя, ако... ако искам да си поговорим. — Млъкна за момент с надеждата, че младият мъж ще каже нещо, за да ѝ помогне, но той я чакаше да продължи. Пое дълбоко дъх и промълви: — Бих искала да говоря с теб, но предпочитам да не е по телефона. Рамон, можеш ли да наминеш насам?

Гласът му беше безстрастен, когато изрече:

— Да.

Това беше достатъчно. Спомнила си, че е с жълтия бански, тя се втурна към стаята да се преоблече. Отчаяно се питаше какво ще е най-добре да сложи, сякаш от избора на дрехата зависеше успехът или провалът на предстоящата среща. Накрая се спря на една блузка със закрито деколте в прасковен цвят и къси панталонки. Изми косата си и я изсуши, добави прасковено червило, малко руж и спирала. Когато се погледна в огледалото, очите ѝ блестяха, а страните ѝ руменееха.

— Стискай ми палци! — помоли се на отражението си тя и се отправи към всекидневната.

Понечи да седне на дивана, но веднага скочи като ужилена.

— Уиски! — извика, Рамон обичаше уиски, а в апартамента ѝ нямаше нито капка. Остави вратата откритата и позвъни на съседа си.

Взе на заем една бутилка „J&V“ и се върна в апартамента.

Очакваше да завари Рамон във всекидневната, но той още не беше дошъл. Отиде в кухнята и приготви питието му така, както беше забелязала, че го поръчва в заведенията — с много лед. Критично вдигна чашата и огледа съдържанието ѝ. Зачуди се защо беше направила такава глупост — да приготви питието толкова рано. Докато той пристигнеше, ледът щеше да се разтопи. Реши тя да го изпие. Отпи малко, сбърчи нос, когато силната течност опари гърлото ѝ и понесе чашата към всекидневната.

В девет без четвърт на вратата се позвъни. Кати скочи от мястото си и се втурна да отвори.

Точно пред вратата си наложи да спре, придаде си спокоен вид, усмихна се и отвори както обикновено — нито много бързо, нито прекалено бавно. На прага стоеше Рамон. Изглеждаше невероятно висок и неописуемо красив в светлосивия си костюм с вратовръзка с цвят на кестен. Очите му се впиха в нейните. Изражението на лицето му беше непроницаемо.

— Благодаря ти, че дойде — каза Кати и отстъпи назад, а после затвори вратата зад гърба му. Беше толкова нервна, че не знаеше как да започне. — Седни, а аз ще отида да ти приготвя едно питие.

— Благодаря — отвърна той, влезе във всекидневната и свали сакото си. Метна го внимателно върху облегалката на един стол. Нито веднъж не я погледна.

Поведението му я объркваше, но после си рече, че щом сваля сакото си, значи има намерение да остане поне за малко. Когато се върна с готовата напитка, завари Рамон до прозореца да се взира навън. Щом усети, че тя влиза, се обърна. За пръв път забеляза бръчките на напрежение и изтощение около устата и очите му. Тревожно се вгледа в лицето му и промълви:

— Изглеждаш уморен, Рамон.

Той разхлаби възела на вратовръзката си и пое чашата от ръката ѝ.

— Не съм дошъл тук да обсъждам вида си, Кати — информира я остро.

— Зная — въздъхна тя. Добре разбираше, че той умишлено се държи хладно с нея и че продължава да ѝ се сърди. — Нямах

намерение да ми помогнеш, нали? — Изрече на глас мисълта, която в момента се въртеше в главата ѝ.

Погледът му продължаваше да бъде невъзмутим.

— Зависи от това, което смяташ да ми кажеш. Както споменах и преди, мога да ти предложа малко неща, ако приемеш да станеш моя жена, но едно от тези неща е абсолютната искреност. Винаги. Очаквам същото и от теб.

Кати кимна и извърна глава. Хвана се за облегалката на близкия стол. Пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Рамон, когато влязохме в църквата онзи ден, разбрах, че си ревностен католик. Помислих си, че ако е така, ти не би могъл... не би се оженил за мен, след като съм се венчала в католическа църква, а после съм се развела. Точно затова ти признах за развода. Не те излъгах. Скрих само, че Дейвид е мъртъв.

— Зная — безстрастно изрече той зад гърба ѝ.

Кати впи пръсти в облегалката на стола.

— Знаеш ли? Как си разбрал?

— Преди известно време ми спомена, че ти напомням за един човек, чиято смърт ти е донесла огромно облекчение. Когато впоследствие заговори за бившия си съпруг, отново отбеляза, че двамата с него си приличаме. Предположих, че едва ли познаваш двама мъже, които толкова да приличат на мен. Между другото, ужасно ти личи, когато решиш да лъжеш.

Пълното му безразличие накара сърцето ѝ да потръпне болезнено.

— Разбирам — промълви едва чуто тя. Сълзи я задавяха. Очевидно Рамон не искаше да се обвързва с жена, принадлежала някога на друг мъж — независимо дали тя е разведена или вдовица. Обзета от нелогичното желание да го подтикне да ѝ признае това, прошепна: — Имаш ли нещо против да ми обясниш защо продължаваш да ми се сърдиш дори след като ти признах всичко? Зная, че си сърдит, само че не съм съвсем сигурна защо и...

Той я хвана за ръцете и я обърна с лице към себе си. Пръстите му болезнено се впиха в плътта ѝ.

— Защото те обичам! — изрече през зъби. — През последните два дни изживях истински ад. — Гласът му стана дрезгав. — Обичам

те и в продължение на близо четиридесет и осем часа чаках да ми позвъниш. С всеки изминал час в мен сякаш нещо умираше.

Кати нежно погали страната му.

— За мен тези два дни също бяха ужасни.

Ръцете му я обгърнаха с неподозирана сила. Устните му запламтяха настойчиво върху нейните в очакване да получат също толкова страстен отговор. Пръстите му галеха гърба, шията, гърдите ѝ, спуснаха се надолу и я притиснаха към възбудената му мъжественост. Кати инстинктивно раздвижи бедра и Рамон изстена от неудържима страст. Зарови пръсти в косите ѝ, изви главата ѝ назад и приближи устни към нейните. Езикът му не можеше да се насити на вкуса ѝ.

После обсипа очите, лицето и шията ѝ с нежни целувки.

— Знаеш ли, че си в състояние да ме подлудиш? — промълви задъхано.

Кати не успя да му отговори. Устата ѝ отново беше пленена от неговата, а тялото ѝ се разтопи в сладка нега. Струваше ѝ се, че се носи в океан от удоволствие, че доброволно потъва сред пенливите му вълни, че отива все по-дълбоко и по-дълбоко, запращана там от всеки допир на ненаситните му устни и ръце.

Започна да изплува на повърхността едва когато устните му се отделиха от нейните. Обзе я разочарование. Сякаш ѝ бяха отказали нещо, което по право ѝ принадлежи. Положи глава на гърдите му и усети ускорения ритъм на сърцето му.

Дланта му докосна страната ѝ и Кати в очакване вдигна поглед към него. Непознатата нежност, която съзря в очите му, я трогна и развълнува.

— Кати, щях да се оженя за теб, в която и църква да се беше венчала за онова животно, в което и съдилище да се беше развела!

Тя едва позна собствения си глас, когато задъхано прошепна:

— Мислех си, че ми се сърдиш, защото съм оставила нещата между нас да се задълбочат, без да те предупредя за бившия си съпруг.

Рамон поклати глава:

— Бях бесен, защото знаех, че се опитваш да ме заблудиш, че нарочно искаш да оставиш у мен впечатлението, че бившият ти съпруг е жив. Разбирах, че смяташ да използваш това като извинение, за да не се омъжиш за мен. Бях обзет от ярост, тъй като знаех колко си

уплашена от чувствата си към мен, а аз не можех да си позволя да остана по-дълго в Сент Луис, за да разсея този твой страх.

Кати се надигна на пръсти и целуна горещите му устни, но когато ръцете му понечиха отново да я обгърнат, се отдръпна. Близостта му я изкушаваше, затова отстъпи назад и рече:

— Мисля, че е по-добре да съобщя на родителите си, преди да ме е напуснал куражът. Остават още три дни, в които трябва да направим всичко възможно, за да спечелим тяхното одобрение.

Отиде до ниската масичка, взе телефона и набра номера на родителите си, после погледна към Рамон:

— Бях решила да им кажа, че ще наминем към тях, но размислих. Смятам, че е по-добре те да дойдат тук... — Нервно се усмихна. — Могат да те изхвърлят от техния дом, но не и от моя.

Докато чакаше някой от родителите ѝ да се обади, обмисляше как да започне разговора. Щом чу гласа на майка си, неуверено изрече:

— Здравей, мамо. Аз съм.

— Кати! Случило ли се е нещо? Часът е девет и половина!

— Не, нищо не се е случило — замълча за момент. — Надявах се, че няма да ви се стори прекалено късно и ще приемете поканата ми да наминете насам за по едно питие.

Майка ѝ се засмя:

— Предполагам, че бихме могли. Току-що се прибрахме от вечеря в клуба. Веднага идваме.

Опитвайки се отчаяно да измисли нещо, с което да задържи още малко майка си на телефона, добави:

— Между другото, по-добре си носете пиенето. Всичко, което мога да ви предложа, е уиски.

— Добре, скъпа. Да донесем ли и нещо друго?

— Успокоителни и ароматни соли — промърмори под носа си Кати.

— Какво, скъпа?

— Нищо, мамо. Имам да ви съобщя една новина, но преди това ще те помоля за нещо. Помниш ли, когато бях малка, ми казваше, че двамата с татко ще ме обичате винаги, независимо от това, какво съм направила? Твърдеше, че няма значение колко ужасна може да бъде постъпката ми...

— Кати — прекъсна я остро майка ѝ, — ако се опитваш да ме разтревожиш, знай, че вече си успяла.

— Като разбереш защо ви каня, ще се разтревожиш още повече — въздъхна отчаяно дъщеря ѝ. — Мамо, Рамон е тук. В неделя заминавам с него. Ще се оженим в Пуерто Рико. Двамата искаме да поговорим с теб и татко по този въпрос.

Възцари се напрегната тишина, после майка ѝ каза:

— Ние също искаме да поговорим с теб, Катърин.

Кати затвори и погледна към Рамон, който я наблюдаваше.

— Отново станах Катърин.

Въпреки желанието да се пошегува, предчувстваше неприятния разговор с родителите си. Щяха да настояват да промени решението си, но тя нямаше да отстъпи. Щеше да отиде в Пуерто Рико, независимо от всичко, но ги обичаше много и не желаше те да страдат заради нея.

Стоеше изправена до прозореца и очакваше пристигането им, а Рамон успокоително я беше прегърнал през рамо.

Когато на вратата се позвъни, Кати с неохота тръгна да отвори. Гласът на Рамон я спря:

— Кати, ако можех, щях да снема част от тази мъчителна отговорност от плещите и сърцето ти. За съжаление не мога, но ти обещавам, че през следващите три дни няма да изпиташ страдание.

— Благодаря ти — прошепна с болка в гласа тя, отпусна ръка в протегнатата към нея длан и почувства как силата и увереността му се преливат в нея.

— Казвала ли съм ти някога колко много ми харесват нещата, които ми говориш?

— Не — отвърна със слаба усмивка той, — но смятам, че е добре като за начало.

Нямаше време да размишлява над последните му думи, защото продължаваше да се звъни настойчиво на вратата.

Бащата на Кати, известен със своя чар и добрите си маниери, влетя в апартамента, стисна ръката на Рамон и каза:

— Радвам се, че отново се срещаме, Галвера. Беше ми много приятно, че посетихте дома ни онзи ден. Притежавате здрави нерви и голяма упоритост в желанието си да се оженим за Кати, но със

сигурност сте си загубили ума, щом смятате, че ние с майка й ще ви позволим да направите това.

Майката на Кати, притежаваща способността да запазва самообладанието си и в най-критичните моменти, се втурна след съпруга си с две бутилки ликьор в ръце.

— Ние няма да търпим подобно безобразие! — заяви тя и посочи вратата с една от бутилките. — Господин Галвера, напуснете този дом. А ти, Катърин, трябва да си полудяла. Отивай в стаята си — другата бутилка определи посоката.

Кати, която наблюдаваше цялата сцена с ужас, най-после се посъвзе и каза:

— Татко, седни. Ти, мамо, също.

Когато и двамата потънаха в меките кресла, дъщеря им отвори уста да заговори, но в същия миг забеляза, че майка й силно стиска двете бутилки.

— Мамо, дай ми това, преди да си се наранила. — Отне оръжието на майка си, а после се замисли с какви думи да започне. Изтри потните си длани в панталонките и умолително погледна към Рамон.

Той се приближи до нея и обгърна тънката й талия с ръка. Без да обръща внимание на неодобрението, изписало се върху лицето на господин Конъли, той се обърна спокойно към него:

— Кати се съгласи да тръгне заедно с мен за Пуерто Рико в неделя. Там ще се оженим. Зная, че ви е трудно да приемете този факт, но за Кати е от огромно значение дали ще получи одобрението ви за това, което прави.

— Повече от сигурно е, че няма да го направи! — прекъсна го баща й.

— В такъв случай ще я принудите да избира между мен и вас. И в двата случая губещи ще са и двете страни. Тя пак ще дойде в Пуерто Рико, но ще ме намрази при мисълта, че заради мен между нея и вас се е появила пукнатина. Ще мрази и вас заради това, че не сте проявили разбиране и не сте й пожелали щастие. За мен е много важно Кати да бъде щастлива.

— Това случайно е особено важно и за нас — иронично отвърна господин Конъли. — Какъв живот можете да й предложите вие в онази фермичка в Пуерто Рико?

Кати забеляза как лицето на Рамон пребледня. Идеше ѝ да удуши баща си заради унижението, на което подлага любимия ѝ. Но когато младият мъж отвърна, гласът му беше овладян и спокоен:

— Наистина, тя ще живее в малка къща, но покривът няма да тече. Винаги ще има достатъчно храна, а също и дрехи. Аз ще я даря с деца. Иначе не мога да ѝ обещавам нищо, с изключение на едно — че всяка сутрин ще се събужда с увереността, че е обичана.

Очите на госпожа Конъли се насълзиха. Враждебността изчезна от погледа ѝ.

— О, господи... — промълви разчувствана.

Затова пък бащата на Кати беше загорял за предстоящата тежка битка:

— Значи, Кати ще бъде робиня, жена на някакъв си фермер, така ли?

— Не, тя ще бъде моя жена.

— И ще работи като всяка фермерска съпруга! — презрително го прекъсна бащата.

Рамон присви устни и пребледня още по-силно:

— Да, ще се налага да върши това-онова.

— А вие знаете ли, господин Галвера, че Кати е виждала ферма само веднъж в живота си? Спомням си този ден с най-малката подробност. — Очите на господин Конъли се спряха върху изумената му дъщеря. — Искаш ли да му разкажеш за това, Катърин, или предпочиташ аз да го сторя?

— Татко, тогава бях само на дванадесет години!

— На толкова бяха и твоите три приятелки, Катърин, но те не пищяха, когато фермерът изви шията на едно пиле, нито се нахвърлиха върху му и го нарекоха убиец. Не отказаха да се докоснат до пилешко месо в следващите две години. Не смятаха, че конете са „миризливи“, а доенето на мляко — „гадост“. Не мислеха, че онази ферма, струваща половин милион долара, е „огромно смърдящо място, пълно с кирливи животни“.

— Само че — войнствено надигна глас Кати — нито една от тях не беше падала в купчина тор, нито беше кълвана от гъска, нито пък я беше ритал сляп кон! — Тя се извърна към Рамон. Искаше да оправдае по някакъв начин някогашното си отвращение от фермите, но с огромна изненада установи, че той я наблюдава с иронична усмивка.

— Сега се смеете, Галвера — сърдито отбеляза господин Конъли, — но усмивката ви ще замръзне на устните, щом откриете, че Кати не може да живее с ограничен бюджет. Тя не може да готви друго, освен полуфабрикати, дори не знае как се вдява иглата. Тя...

— Преувеличаваш, Райън! — неочаквано се намеси госпожа Конъли. — Кати се издържа сама от деня, в който завърши колежа, и много добре знае как се шие.

Райън Конъли изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Да, може да бродира бод зад игла или някоя глупост от този род, и то зле! До ден-днешен не мога да разбера какво представлява онова, което ни беше избродирала за подарък — риба или бухал. Съмнявам се, че и ти си наясно!

Раменете на Кати се разтресоха от отчаян смях:

— Не е нито риба, нито бухал, а... гъба — изкикоти се тя и се сгуши в успокояващата прегръдка на Рамон. — Избродирах я, когато бях четиринадесетгодишна. — Изтри сълзите, появили се в очите ѝ, и вдигна блеснал поглед към любимия си. — Знаеш ли, а пък аз се страхувах, че ще сметнат теб за неподходящия кандидат!

— Това, което смятаме, е, че... — повиши глас господин Галвера, но съпругата му го изпревари:

— ... че Кати не е подготвена да се справи с начина на живот, който вие ѝ предлагате, господин Галвера — довърши тя. — Целият ѝ трудов опит се е изграждал в колежа и във фирмата, където в момента работи. Става дума изцяло за интелектуален труд. Дъщеря ни завърши колежа с отличие, а ние добре знаем колко упорито върши работата си в корпорацията. За съжаление тя няма никаква подготовка да извършва тежък физически труд.

— Няма да ѝ се налага да върши тежък труд — отвърна Рамон.

Райън Конъли очевидно се беше отказал да им изтъква разумни аргументи. Рязко се изправи, ядосано закричи из стаята, после се извърна към Рамон. Задъхваше се от гняв.

— Онзи ден, когато бяхте у дома, не успях да ви преценя правилно, Галвера. Сметнах ви за човек с достойнство, но се оказва, че съм сбъркал.

Кати почувства как тялото на любимия ѝ се напруга при обвинителната тирада на баща ѝ.

— О, знаех, че сте беден — продължи разпалено господин Галвера, — но все пак реших, че сте човек на честта, човек, който държи на приличието. Но ето, сега стоите тук пред нас и ни заявявате, че не можете да предложите на дъщеря ни нищо, но въпреки това ще ни я отнемете. Ще я лишите от всичко, което ѝ е добре познато, от нейното семейство, от приятелите ѝ! Питам ви, това държание на почтен човек ли е? Отговорете ми, ако смеете!

Кати беше готова да се намеси, за да защити Рамон, но убийственото изражение, изписано по лицето му, я спря. Тя отстъпи назад.

Той отчетливо произнесе:

— Бих отнел Кати дори от собствения си брат. Този отговор достатъчен ли ви е?

— Да, за бога, напълно достатъчен! Той ми показва що за човек...

— Седни си на мястото, Райън! — остро му заповяда госпожа Конъли. — Кати, идете с Рамон за малко в кухнята. Можете да пригответе питиетата. Искам да поговоря с баща ти.

Докато младият мъж се занимаваше с напитките, Кати се промъкна до откренатата врата на всекидневната и наостри слух.

— Загубихме битката, Райън — чу гласа на майка си. — Опитваш се да се опълчиш срещу победителя. Този човек направи всичко възможно, за да избегне стълкновението с теб, но ти така настойчиво го тласкаше към ъгъла, че накрая не му остави друга възможност, освен да отвърне на удара с удар.

— Да върви по дяволите! Той все още не е победил! Не и докато Кати не отлети заедно с него. Дотогава ще го смятам за враг, но не и за победител.

Госпожа Конъли тихо се засмя:

— Той не ни е враг или поне не е мой враг. Не го смятам за такъв от момента, в който те погледна право в очите и ти заяви, че Кати ще изживее живота си с ясното съзнание, че е обичана.

— Думи! Нищо друго, освен думи!

— Но думи, отправени към нас, Райън. Думи, изречени искрено и без смущение пред родителите ѝ, а не изговорени импулсивно в някой горещ момент между двамата. Досега не съм срещала друг мъж, който да посмее да говори така на родителите на момичето, което

обича. Той никога няма да допусне Кати да бъде наранена. Вярно, няма да може да задоволи всичките ѝ материални потребности, но пък ще ѝ даде неща, които имат истинска стойност в живота. Сигурна съм, че ще го направи. Сега се предай достойно, иначе загубата ти ще бъде още по-тежка.

Когато съпругът ѝ отмести очи встрани, тя докосна брадичката му и извърна лицето му към своето. Бездънните му сини очи — същите като на Кати — бяха влажни. Госпожа Конъли тихо каза:

— Райън, нали нямаш никакви възражения към Рамон като човек?

Той тежко въздъхна и с дрезгав глас отговори:

— Не. Наистина нямам никакви възражения срещу него. Просто... Просто не искам да отведе моята Кати далеч от нас. Знаеш, че тя винаги е била моята любимка, нали, Розмари? Тя е единствената от децата ни, която се интересува от мен; единствената, която не ме възприема само като широко отворен портфейл; единствената, която винаги е забелязвала, когато съм бил изморен или разтревожен и се е опитвала да ме утеши. — Той пое дълбоко дъх. — Кати е като светъл лъч в моя живот и ако този човек ми я отнеме, повече няма да мога да виждам тази толкова скъпа за мен светлинка.

Кати не усети, че Рамон се е приближил и се е спрял зад гърба ѝ. Тя облегна глава на рамката на вратата и от очите ѝ закапаха горещи сълзи.

Райън потупа окуражително съпругата си по брадичката, после извади носната си кърпа и попи стичащите се по страните ѝ сълзи. Госпожа Конъли измъчено се усмихна.

— Трябваше да очакваме подобно нещо от нея... Това е точно в неин стил. Тя винаги е преливала от любов и радост, винаги е била готова да се раздава. Сприятеляваше се с децата, с които никой не искаше да играе, и нямаше бездомно куче, в което да не се е влюбвала! Все се страхувах, че Дейвид е унищожил тази прекрасна нейна черта, и го мразех заради това, но сега виждам, че не е успял. — Сълзите мокреха лицето ѝ. — О, Райън, нима не разбираш? Нашата Кати си е намерила един бездомник, когото да обича!

— Последният, за който си спомням, я ухапа — тъжно се засмя той.

— Този няма да го направи — възрази съпругата му, — напротив, ще я пази.

Райън прегърна нежно разплаканата си жена и вдигна поглед към откритата врата. Видя Кати да плаче в прегръдките на Рамон. В ръката си стискаше неговата носна кърпичка. Потисна усмивката, появила се на устните му при вида на успокояващата близост, която този висок мъж предлагаше на дъщеря му, и каза:

— Рамон, да имаш случайно резервна кърпичка?

Той с широка усмивка прие предложението за примирие.

— За жените или за нас?

Когато родителите на Кати си тръгнаха, Рамон помоли да ползва телефона. Тя излезе във вътрешния двор, за да му даде възможност спокойно да разговаря. Повъртя се наоколо, докосна разсеяно листата на растенията, избуяли в дървените сандъци, после приседна на облегалката на единия шезлонг и вдигна очи към звездите, обсипали като искрящи диаманти тъмното кадифено небе.

Рамон приближи до остъклената врата и се спря, поразен от красивата гледка, която Кати представляваше на фона на звездното небе. Косата ѝ се спускаше на буйни вълни по раменете ѝ, изящният ѝ профил загатваше за женствена зрелост, а гордо вдигнатата брадичка подчертаваше нейния чар и я правеше да изглежда едновременно предизвикателна и недосегаема.

Кати почувства присъствието му и извърна глава към него.

— Нещо нередно ли има? — попита тя, имайки предвид телефонния разговор.

— Да — отвърна нежно той. — Страхувам се, че ако приближа до теб, ще се окажеш само сън.

По устните ѝ пробяга чувствено невинна усмивка.

— Съвсем истинска съм.

— Ангелите не съществуват. Никой мъж не може да очаква, че щом протегне ръце към някой ангел, ще успее да го вземе в прегръдките си.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Когато ме целуваш, мислите ми съвсем не са ангелски!

Рамон приближи до нея, а очите му потънаха в нейните.

— А какво си мислиш сега, застанала тук и загледана в небето като някоя богиня, прекланяща се пред красотата на звездите?

Плътният му спокоен глас я порази. За пръв път, откакто го познаваше, изпита свян.

— Мислех си колко е невероятно, че само за една седмица животът ми изцяло се промени. Не, всъщност не бяха седем дни, а седем секунди. В момента, в който ме помоли за откритост, целият ми живот пое различен курс. Чудя се какво би станало, ако бях минала по коридора на онзи бар пет минути по-късно.

Той нежно ѝ помогна да се изправи.

— Вярваш ли в съдбата, Кати?

— Само когато се случи нещо лошо.

— А когато всичко се нарежда чудесно?

Очите ѝ игриво заблестяха:

— Тогава отдавам това на моята способност умно да планирам и упорито да работя.

— Благодаря — по момчешки усмихнат отвърна той.

— За какво?

— За всички мигове през последните седем дни, в които ме накара да се смея. — Горещите му сладки устни покриха нейните.

Кати разбра, че той няма намерение да се люби с нея тази нощ. Беше му благодарна и същевременно трогната от въздържанието, което си налагаше. Чувстваше се емоционално и физически изцедена.

— Какво мислиш да правиш утре? — попита тя няколко минути по-късно, когато Рамон си тръгваше.

— На твое разположение съм — отвърна той. — Мислех утре да потегля за Пуерто Рико, но ти ми се обади. Тъй като няма да тръгнем преди неделя, единственият ангажимент, който съм поел до края на седмицата, е утрешната закуска с баща ти.

— Искаш ли да ме закараш до моята работа, преди да се срещнеш с татко? — попита Кати. — Така ще прекараме известно време заедно, а след края на работния ден можеш да дойдеш да ме вземеш.

Прегръдката му стана по-топла.

— Да — прошепна той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кати седеше зад бюрото си и замислено въртеше молива. В момента Вирджиния присъстваше на обичайната петъчна оперативка, което означаваше, че има възможност да размисля до десет и половина. Час и половина, за да реши дали да напусне работа, или да помоли за две седмици платен и две седмици неплатен отпуск.

Знаеше какво очаква Рамон — тя да напусне работа и да предотврати всяка възможност за връщане. Ако Кати се спреше на варианта с едномесечния отпуск, той щеше да се измъчва. Със сигурност щеше да я заподозре, че не влага цялото си сърце във връзката им, че си оставя отворена вратичка за бягство.

Спомни си какъв поглед ѝ отправи тази сутрин, когато дойде да я вземе от апартамента ѝ, за да я изпрати до фирмата. Тъмните му очи се впиваха в лицето ѝ с особена настойчивост.

— Да не си променила мнението си? — беше я попитал и Кати беше отвърнала отрицателно. Тогава той я сграбчи в силната си прегръдка и страстно я целуна. Беше почувствала огромното му облекчение.

С всеки миг, прекаран с Рамон, усещаше, че все повече се доближава емоционално до него. Сърцето ѝ подсказваше, че изборът ѝ е правилен. Но съмнението не я напускаше. То не преставаше да ѝ повтаря, че всичко се случва прекалено бързо, че Рамон може би не е такъв, какъвто изглежда, и че крие нещо от нея.

Яносините ѝ очи се замъглиха. Тази сутрин той се беше появил облечен в красив спортен пуловер в златист цвят. На два пъти преди това го беше виждала да носи добре ушити костюми. Изглеждаше необяснимо един фермер, който сам обработва земята си, да притежава подобни дрехи. Кати не се съдържа и попита.

Рамон с усмивка ѝ отвърна, че фермерите както всички останали хора имат костюми и пуловери. Тя не се задоволи с този отговор, но когато се опита да научи нещо повече за живота му, той ловко заобиколи въпроса ѝ:

— Кати, зная, че имаш много въпроси относно мен и нашето съвместно бъдеще — каза, — но потърпи. Всички отговори са в Пуерто Рико.

Отпусна се назад и мрачно се загледа в суетящите се около приемната хора. Попълваха се формуляри, задаваха се въпроси, правеха се тестове. Кандидатите непрекъснато се озъртаха, за да видят Кати или някой от петте ѝ колеги.

Може би грешеше по повод подозренията си спрямо Рамон. Вероятно само си беше внушила, че ѝ отговаря уклончиво. Напълно възможно беше натрапчивият страх, който я беше обсебил, да се дължи на горчивия ѝ опит от брака с Дейвид Колдуел.

А можеше и да се окаже права. Това щеше да стане ясно в Пуерто Рико. Засега, докато не преодолееше всичките си страхове и подозрения, нямаше да рискува да напусне работата си. Ако днес подаде молба за напускане, това щеше да стане без предварително предупреждение и щеше да я лиши от възможност отново да постъпи на работа в „Текникъл Динамикс“. Също така нямаше да получи добра препоръка, ако кандидатстваше за работа в друга фирма. Вирджиния сигурно щеше да се почувства ужасно глупаво, когато ѝ се наложеше да обясни на вицепрезидента на компанията, че Кати — нейното протеже — е напуснала най-безотговорно без предупреждение.

Тя се изправи, разсеяно приглади косата си и се отправи към приемната. Дона разговаряше с други две секретарки.

Приближи се до мястото, където се провеждаха тестовете по машинопис, сложи чист лист в една от пишещите машини и се втренчи в него. Пръстите ѝ нерешително докоснаха клавишите.

Рамон очакваше от нея да напусне работа. Беше ѝ казал, че я обича. И което беше също толкова важно, тя инстинктивно усещаше, че той има нужда от нея. Много. Чувстваше, че ще постъпи нелоялно спрямо него, ако подаде молба за едномесечен отпуск. Първо ѝ беше хрумнало да го излъже, но вече знаеше, че честността е от огромно значение както за него, така и за нея. Не искаше да го мами. От друга страна, не можеше да си обясни защо, след като предишната нощ се беше съгласила да го последва в Пуерто Рико и там да се омъжи за него, сега се колебаеше и се поддаваше на лошите предчувствия. Дори не беше сигурна дали трябва да му обясни какви чувства я вълнуват в момента. Ако например трябваше да упрекне Дейвид, че крие

истинския си характер от нея, той щеше да направи всичко възможно да ѝ докаже, че е сбъркала... Изглеждаше далеч по-просто да отиде в Пуерто Рико, където щеше да разполага с достатъчно време да опознае Рамон. Времето щеше да премахне съмненията ѝ или да ги потвърди.

Кати въздъхна и се опита да измисли достоверно извинение за пред Рамон. Разбира се! Как не се беше сетила по-рано? Това щеше да успокои съвестта ѝ, а в същото време беше напълно естествено! Беше толкова просто, че се зачуди защо изобщо беше обмисляла всички останали варианти.

Тя бързо напечата молба до Вирджиния за двуседмичен платен отпуск, после молба за две седмици неплатен отпуск. Тази вечер щеше да обясни на Рамон, че не е възможно да напусне внезапно работа, за да се омъжи. Мъжете никога не напускаха работата си без предупреждение, дори и когато решаваха да се оженят. Ако Кати постъпеше по този начин, това щеше да има лоши последствия: щеше да намали шансовете на всички жени, които така отчаяно се бореха да постигнат равноправие с мъжете и да получат възможност също като представителите на силния пол да заемат по-високи постове. Едно от най-честите възражения срещу назначаването на някоя жена на отговорна длъжност беше, че по правило жените напускат работа, когато се омъжат и родят дете, или пък когато трябва да последват съпруга си в друг град или щат. Директорът беше истински сексист. Ако Кати напуснеше фирмата без предупреждение, той никога нямаше да позволи на клетата Вирджиния да забрави този факт. Щеше да намери някоя приемлива причина, за да отхвърля всяка следваща предложена от Джини кандидатура за нейното място, ако кандидатката е жена. От друга страна, ако Кати подадеше молба за напускане, докато течеше платеният ѝ отпуск, останалите две седмици неплатен отпуск щяха да послужат за покриване на законния двуседмичен срок, необходим за напускане на работа. Това означаваше, че щеше да разполага едва с две седмици, за да се пребори със страховете си.

Почувства огромно облекчение. Сега, когато разсъждаваше спокойно по въпроса, осъзна, че когато подадеше от Пуерто Рико молба за напускане, нямаше да се налага да изтъква като причина за това женитбата си с Рамон. Щеше да напише онова, което обикновено пишеха всички мъже в своите молби: „Напускам, за да постъпя на по-добра работа“.

Като взе това решение, сложи нов лист на пишещата машина и бързо затрака по клавиатурата. Пресметна датата след две седмици и я написа отдолу.

Около единадесет и половина приключи с всички планирани интервюта. Взе молбата си за платен отпуск и предупреждението за напускане на работа и се отправи към кабинета на Вирджиния. Пред вратата се поколеба. Приглади тъмносиния си блейзер и невидимите гънки на карираната си пола и облиза пресъхналите си устни:

— Джини, можеш ли да ми отделиш няколко минути? — Беше толкова нервна, че не усети как използва умалителното обръщение към шефката си, което обикновено си позволяваше само в извънработно време.

— Ако не е много спешно, изчакай половин час, докато приключа с този доклад — отвърна тя, без да вдига поглед от листовите пред себе си.

С всяка изминала секунда напрежението на Кати нарастваше. Не вярваше, че ще може да издържи още половин час.

— Много... е важно — заекна.

Джини бързо вдигна глава от доклада. Остави химикалката на бюрото и смръщи вежди. Кати се приближи към нея.

Сега, когато решителният час беше настъпил, не знаеше как да започне. Подаде молбата за отпуск на Джини.

Шефката ѝ пое листа, а тревогата започна да изчезва от лицето ѝ.

— Молба за едномесечно отсъствие от работа — рече тя и отмести листа встрани. — Имаш право на две седмици платен отпуск и аз ще ти разреша да го ползваш. Но защо са ти останалите две седмици?

Кати се отпусна изтощено върху стола срещу бюрото ѝ.

— Искам да отида в Пуерто Рико с Рамон. Докато съм там, ще взема решение, дали да се омъжа за него или не. В случай, че реша да го направя, ето ти предупреждението ми за напускане на работа. Двете седмици неплатен отпуск ще послужат да запълнят законния двуседмичен срок.

Вирджиния се облегна назад и озадачено я изглежда.

— С кого заминаваш?

— С мъжа, за когото говорихме в сряда — тъй като Джини продължи да я гледа втренчено, тя обясни: — Рамон притежава малка

ферма в Пуерто Рико. Той иска да се омъжа за него и двамата да живеем там.

— Мили боже! — възкликна другата жена.

Кати, която никога не беше виждала шефката си в подобно състояние, безпомощно добави:

— Всъщност Рамон е испанец.

Вирджиния отново повтори:

— Мили боже!

— Джини! — нервно я прекъсна Кати. — Зная, че става внезапно, но не е толкова невероятно. Просто е...

— Истинска лудост — завърши вместо нея Джини, най-последошла на себе си. Тя тръсна решително глава: — Кати, когато онзи ден спомена за този мъж, си помислих, че вероятно е не само красив, но и човек със социално положение, отговарящо на твоето. Сега ми казваш, че става дума за някакъв пуерторикански фермер! И ти смяташ да се омъжиш за него?!

Кати кимна.

— Мисля, че си полудяла. Все пак изглежда ти е останал малко здрав разум, щом като не напускаш веднага. За тези четири седмици, а аз лично смятам, че ще ти е нужно дори по-малко време, ще съжалиш за този свой романтичен и абсурден импулс. Знаеш, че съм права, иначе нямаше да се занимаваш с разни молби за отпуск.

— Не е нито лудост, нито импулс — възрази Кати. В очите ѝ се четеше отчаяна молба Джини да я разбере. — Рамон е различен...

— Обзалагам се, че е! — презрително изрече по-възрастната жена. — Испанците са непоносими.

Кати се направи, че не обръща внимание на думите ѝ. Добре знаеше, че Рамон е истински испанец, а също и че разбиранията му са съвсем консервативни.

— Рамон е по-специален — каза, опитвайки се да изрази с думи онова, което изпитваше спрямо него. — И ме кара да се чувствам специална. Той не е повърхностен и егоцентричен като повечето мъже, които познавам. — Забелязвайки, че не е успяла да убеди Джини, добави: — Джини, той ме обича. Чувствам го. И има нужда от мен. Аз...

— Разбира се, че ще има нужда от теб! — насмешливо отвърна шефката ѝ. — Та той е един незначителен фермер, който не може да си

позволи да поддържа готвачка, икономка и любовница! Ето защо се нуждае от съпруга, която само срещу подслон и храна ще изпълнява и трите функции едновременно. — Усети, че е прекалила, и подаде виновно ръка: — Извинявай, Кати, не трябваше да казвам това. Не трябва да ти налагам собствените си възгледи по въпроса за брака. Но аз наистина смятам, че начинът на живот, който онзи мъж ти предлага, няма да те задоволи. Особено след като си имала възможност да живееш при други условия.

— За мен това не е достатъчно, Джини — кротко отвърна Кати. — Много преди да се запозная с Рамон чувствах, че нещо не ми достига. Не мога да бъда щастлива, посвещавайки цялото си време на себе си — на кариерата, на поредното си повишение, на своето бъдеще. Не че съм самотна. Дори напротив! За мен такъв живот е празен, кара ме да се чувствам безполезна и незначителна.

— Знаеш ли колко жени се стремят към това, което имаш ти? Знаеш ли колко жени си мечтаят да мислят единствено за себе си?

Кати кимна. Изпитваше неудобство, че е засегнала приятелката си, критикувайки косвено нейния начин на живот.

— Зная. Може би много жени наистина мечтаят за това. Но не и аз.

Джини хвърли поглед към часовника си и стана:

— Трябва да тръгна. Имам среща в града. Сигурно няма да се върна до края на работния ден, така че днес повече няма да се видим. Не се притеснявай да ми се обадиш през следващите две седмици. Ако решиш да напуснеш, просто ще прикрепя предупреждението ти към личното ти досие и ще кажа, че предварително си ми го дала. Е, вярно, че противоречи на интересите на компанията, но за какво са приятелите? — Прегледа бегло написаното и се усмихна.

— Значи причината, поради която напускаш, е постъпването ти на по-добра работа? Много добре!

Кати също се изправи. Очите ѝ се насълзиха.

— В такъв случай да се сбогуваме.

— Не, Кати — отвърна Вирджиния през смях и пъкна листа в куфарчето с документите. — След две седмици, броено от днес, ще почувстваш, че започваш да се отегчаваш. Четири седмици по-късно ще установиш, че ти липсва предизвикателството на кариерата. Ще се

върнеш. Междувременно, приятно прекарване. Всъщност точно от почивка имаш нужда в този момент.

В пет часа и пет минути Кати излезе през вратата на високата сграда, в която се помещаваше корпорацията, и тръгна към колата на Рамон, паркирана до тротоара. Намести се на седалката и като срещна храбро питащия му поглед, каза:

— Пуснах си един месец отпуск, вместо да напусна.

Устните му се свиха и тя се извърна на седалката, за да бъде с лице към него.

— Причината, поради която постъпих така, е, че...

— Не сега! — прекъсна я той грубо. — Ще обсъждаме този проблем в апартамента ти.

Влязоха в жилището ѝ едновременно. Никой от двамата не беше продумал по време на тридесет и пет минутното пътуване до дома. Нервите на Кати бяха опънати до крайност. Тя остави дамската си чанта, съблече тъмносиньото си сако и се обърна към Рамон. Даваше си сметка, че е ядосан, затова кротко попита:

— Откъде искаш да започна?

Ръцете му се протегнаха към раменете ѝ и тежко се отпуснаха върху тях.

— Започни със „защо“ — С нетърпящ възражение тон нареди той и силно я разтърси. — Кажи ми защо?!

Кати не отмести разширените си от страх очи от неговите.

— Моля те, не ме гледай така. Зная, че си засегнат и ядосан, но не би трябвало да бъдеш.

Прокара пръсти по мекия златист пуловер. Дланите ѝ се спряха върху мускулестите му гърди, сякаш опитвайки се да успокоят Рамон и да го приласкаят.

Жестът имаше обратен ефект. Той грубо отблъсна ръцете ѝ.

— Не се опитвай да ме разсейваш. Няма да успееш. Това, което става между нас, не е игра!

— Аз не играя никакви игри! — не му остана дължна Кати и се отдръпна от него. — Ако исках да те разигравам, щях просто да те излъжа, че съм напуснала работа. — Направи няколко крачки, спря се и се обърна. — Реших да си пусна четири седмици отпуск и да се

обадя от Пуерто Рико да приложат молбата ми за напускане към личното ми досие. Причините за постъпката ми са изключително важни. Първо, Вирджиния Джонсън не е просто моя шефка, но и жена, от която силно се възхищавам и която много уважавам. Ако напусна без предупреждение, ще стана причина тя да изпадне в глупаво положение. — Войнствено вдигна брадичка и продължи яростната си реч: — А какво ще кажат мъжете? Ако напусна без предупреждение, това ще им даде повод да се чувстват по-важни и по-силни, тъй като никой мъж не напуска работа, когато се жени. Категорично съм против да се превърна в предателка спрямо собствения си пол! Така че... когато се обадя от Пуерто Рико и им съобща, че напускам, ще обясня, че го правя, за да премина на по-добра служба. Кое според мен действително е така! — завърши дръзко.

— Благодаря ти — отвърна Рамон почти смирено и пристъпи усмихнат към нея.

Кати, която тъкмо се беше развихрила, отстъпи назад.

— Още не съм свършила — предупреди го. Лицето ѝ пламтеше, очите ѝ мятаха гневни светкавици към него. — Каза, че очакваш винаги да бъда искрена с тебе, а когато го правя, започваш да ме нападаш и унижаваш. И ако трябва да бъда откровена докрай, искам да съм сигурна, че независимо от това колко неприятна е истината, ти няма да ми се разсърдиш, че ти я казвам. Преди няколко минути се държа нечестно и неразумно и ще ти призная, че смятам характера ти за непоносим!

— Свърши ли вече? — тихо попита той.

— Не, не съм! Когато преди малко те докоснах, просто исках да те почувствам по-близо до себе си. Не се преструвах и твоето отношение към мен никак не ми хареса!

Изричайки и последното си обвинение, тя зарея поглед над рамото му, упорито отказвайки да срещне очите му.

Гласът му прозвуча нежно и успокояващо:

— Искаш ли да ме докоснеш сега?

— Ни най-малко.

— Дори ако ти кажа, че ужасно съжалявам и че искам да усетя ръцете ти върху тялото си?

— Не.

— Не искаш ли вече да ме почувстваш близо до себе си, Кати?

— Не, не искам.

— Погледни ме. — Докосна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето. — Аз те нараних, а сега ти нараняваш мен. От това ни боли и двамата. Можем да продължим да се нападаме, докато гневът ни се уталожил, или да прекратим битката и да се заемем с лекуването на нашите рани. Ти какво предпочиташ?

Кати го погледна в очите и разбра, че Рамон наистина ѝ предлага тя да реши дали битката им да прерасне във война до последен дъх, или да му позволи да я успокои. На лицето ѝ се изписа нерешителност. Изглеждаше уязвима и объркана, най-последно преглътна мъчително и каза:

— Аз... бих искала да почувствам ръцете ти.

С дълбоко затрогваща нежност Рамон я прегърна.

— Бих искала също и да ме целунеш.

— Как? — задъхано запита той.

— С устни, разбира се — отвърна Кати, изненадана от въпроса му.

Парещите му устни леко погалиха нейните.

— И с език — уточни беззвучно тя.

— Ще ми позволиш ли аз да поема твоя? — попита Рамон, на свой ред копнеещ да получи утеха.

Кати кимна и устата му жадно се отвори над нейната. Езиците им с копнеж се срещнаха. Ръцете му неуморно се плъзгаха по раменете и гърба ѝ, притискаха я към пулсиращите му бедра. Той я дръпна върху дивана, настани я в скута си и трескаво започна да разкопчава копринената ѝ блуза. Загубвайки търпение, спря ръка върху гърдите ѝ и дрезгаво прошепна:

— Ти се заеми с тези копчета.

Стори ѝ се, че ѝ отне цяла вечност да разкопчае блузата с треперещите си пръсти. Рамон нито за миг не престана да я целува. Когато привърши и с последното копче, той откъсна устни от нейните и прошепна:

— Съблечи я.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, докато бялата коприна се плъзгаше между пръстите ѝ. Очите на Рамон се спряха върху дантеления ѝ сутиен.

— Свали и него — изрече.

Тялото ѝ болезнено потръпваше. Тя разкопча сутиена и го остави бавно да се свлече от раменете ѝ. Гърдите ѝ, сякаш изваяни от слонова кост, потръпнаха под страстния му поглед. Зърната им се втвърдиха и изпъкнаха, сякаш ги галеха не очите, а пръстите на Рамон. Той я наблюдаваше ненаситно, а погледът му гореше.

— Искам да видя моето дете до тези гърди — дрезгаво изрече.

Тялото ѝ се изпълни със страстен копнеж. Кати пое дъх и рече:

— В момента предпочитам да видя там тебе.

— Тогава ми подай гърдите си, Кати.

Обзе я възторг. Кати придърпа тъмнокосата му глава надолу и повдигна гърдите си, предлагайки му набъбналите им зърна. Когато Рамон засмука едното от тях, тя едва не извика от удоволствие. Желанието се разля по вените ѝ като разтопен метал.

— Дай ми и другото зърно — помоли.

С трепереци пръсти хвана другата си гърда и я поднесе към устните му. В момента, в който усети горещия им допир, тихо изстена:

— Моля те, спри. Не мога да издържам повече. Имам нужда от теб.

— Не можеш да издържаш ли? — Нежно я положи върху дивана, а устните му възпламеняваха ухото ѝ, извивката на шията ѝ, страните ѝ.

Рамон се отпусна до нея. Като през сладостна мъгла тя усети как ръцете му се плъзгат под полата ѝ, дръпват ластика на копринените ѝ пликчета и бавно ги смъкват надолу.

Рамон тихо простена, когато дланите му се спряха между бедрата ѝ.

— Ти ме желаеш — поправи я той. — Искаш ме, но все още нямаш нужда от мен.

Устните му настойчиво покриха нейните.

Кати чувстваше, че ще зариде, ако страстта ѝ не бъде задоволена. Тя трескаво прокара ръце по стегнатите мускули на гърба и раменете му.

— Нуждая се от теб — пламенно прошепна тя и трескаво отвърна на целувката му. — Моля те...

Рамон вдигна глава и отвърна почти грубо:

— Не се нуждаеш от мен. — Смъкна едната ѝ ръка от врата си и я притисна към пулсиращата си мъжественост. — Ето това е да се

нуждаеш истински от някого, Кати.

Тя отвори изпълнените си с копнеж очи и ги съсредоточи върху напрегнатото му лице.

— Ти ме пожелаваш, когато те взема в прегръдките си, а аз имам нужда от теб всеки момент. Това е като болка, която никога не ме напуска. Желанието да те направя моя сякаш ме връзва на безброй здраво стегнати възли. — Замълча и после внезапно попита: — Знаеш ли какво е страх?

Кати объркано се вгледа в лицето му и нищо не отвърна.

— Страх е да зная, че нямам право да те желая, а в същото време да съм наясно, че не мога да се спра. Страх е да очаквам с ужас мига, в който ще застанеш пред малката къщица, в която ще трябва да живееш, и внезапно ще решиш, че не ме искаш достатъчно, за да останеш там.

— Не мисли за такива неща — помоли го, а пръстите ѝ погалиха косата над слепоочието му. — Моля те, недей!

— Страх е да лежа нощем буден и да се терзая от мисълта, че може да си се отказала да се омъжиш за мен; да се питам как ще понеса тази огромна болка. — Нежно докосна ъгълчето на окото ѝ, където напираше сълза. — Страхувам се да не те изгубя, а това ме прави невъзпитан и лош, та се налага впоследствие да те моля за извинение. Всичко е само от страх.

Преливаща от нежност, тя обхвана с длани страните му и го погледна право в очите.

— През целия си живот не съм срещала друг мъж, който да е имал достатъчно смелост да си признае, че се страхува — прошепна.

— Кати... — Името ѝ сякаш излезе от самото му сърце. Безумната настойчивост на устните и ръцете му я водеха към върха, натам, накъдето го водеше и тя. В този миг на вратата се позвъни.

— Не отваряй! — умолително изрече тя, когато Рамон се надигна и седна на дивана. — Който и да е, ще си отиде.

Той се усмихна и приглади с ръка разрошената си коса.

— Не, няма. Съвсем забравих да ти кажа, че родителите ти ще дойдат да ни помогнат за багажа. После всички заедно ще вечеряме.

Кати се изправи бързо, събра дрехите си и хукна към банята.

— Побързай и ги пусни да влязат, иначе ще се досетят какво сме правили! — извика тя, като видя, че Рамон не помръдва от мястото си.

— Кати — усмихна се той, — ако ги пусна в стаята толкова бързо, колкото ми нареждаш, те с очите си ще видят какво сме правили.

— Какво? — Спря се като закована на прага на стаята и объркано се огледа. Накрая погледът ѝ се спря върху Рамон.

— О! — възкликна и се изчерви като ученичка. Започна несръчно да оправя дрехите си, като непрекъснато си повтаряше, че държанието ѝ е направо абсурдно. Беше двадесет и три годишна, вече се беше омъжвала и ѝ предстоеше да склучи нов брак с Рамон. Без съмнение родителите ѝ предполагаха, че двамата много пъти са спали заедно. В края на краищата те бяха разумни хора със съвременни разбирания. Много разумни и много съвременни — освен когато ставаше дума за собствените им деца.

Четири минути след позвъняването Кати излезе от стаята си, обува в светлокафяви панталони и кремава блузка от жарсе. Косата ѝ, прилежно сресана, се спускаше по раменете. Успя да поздрави майка си с напълно естествен тон, но лицето ѝ все още не беше загубило руменината си, а очите ѝ възбудено блестяха. Тръпката на желанието не я беше напуснала.

Рамон беше в кухнята. Приготвяше питиета за четиримата и се смееше на нещо заедно с баща ѝ. От пламенната му чувственост не беше останала и следа.

— Аз ще отнеса чашите във всекидневната — предложи услугите си Райън Конъли и взе две от чашите. Когато се обърна, едва не се сблъска с Кати, която се беше спряла на прага и с удивление наблюдаваше годеника си. — Скъпа, ти просто сияеш! — възкликна баща ѝ и гордо я целуна по челото. — Рамон трябва да е много добър с теб.

Тя безпомощно се усмихна, а руменината по страните ѝ се сгъсти. Изчака, докато господин Конъли влезе във всекидневната, и се обърна към Рамон, който в момента слагаше лед в другите две чаши. На устните му играеше закачлива усмивка. Без да я погледне, каза:

— Изчервяваш се, *querida*. И наистина си лъчезарна.

— Благодаря — отвърна поласкана Кати. — Аз изглеждам така, сякаш току-що съм се любила, а ти — сякаш допреди миг си чел вестник! Как можеш да бъдеш толкова спокоен?

Понечи да вземе напитката, която Рамон вече беше приготвил, но той остави чашата върху кухненския плот, сграбчи я в прегръдките си и я целуна жадно и дълго.

— Никак не съм спокоен, Кати — прошепна. — Умирам от страст по тебе!

— Кати? — Гласът на майка ѝ, долетял откъм всекидневната, я накара рязко да се отдръпне. — Вие двамата ще дойдете ли скоро при нас, или да ви изчакаме в задния двор?

— Идваме — отвърна бързо дъщеря ѝ, усмихнато погледна към Рамон и тихо каза: — Навремето четох един роман, в който се разправяше как всеки път, когато главната героиня и приятелят ѝ започвали да се любят, телефонът иззвънявал, или на вратата се почуквало, или се случвало нещо, което да им попречи.

Рамон развеселено се усмихна:

— Това няма да се случи на нас. Няма да го допусна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето ярко блестеше. Огромният реактивен самолет летеше към югоизток.

Като внимаваше да не събуди Кати, която сладко спеше, отпуснала глава на рамото му, Рамон се протегна и спусна щората. Полетът беше изключително тежък и мнозина от пътниците проявяваха признаци на безпокойство.

Но не и Кати, с усмивка си помисли той и се загледа в красивото лице на спящата си годеница. Под крехката ѝ външност се криеха огромен кураж, сила и решителност.

Дори вчера и днес, когато неприкритата тъга на родителите ѝ по повод приближаващата раздяла беше предизвикала у нея чувство за вина, Кати беше понесла всичко спокойно, с разбиране и усмивка.

В петък вечерта родителите на Кати предложиха да дойдат в апартамента и да помогнат с опаковането на последните неща, които дъщеря им смяташе да вземе със себе си в Пуерто Рико. После бяха настояли тя да прекара уикенда си у тях. И въпреки че Рамон придружаваше любимата си навсякъде, на практика от петък насам не беше имал възможност да остане насаме с нея.

Часовете минаваха, а напрежението ѝ нарастваше. Той със страх очакваше мига, в който тя ще сложи на везните несигурното си бъдеще с него и любовта и спокойствието, които родителите ѝ и работата ѝ предлагаха, и ще му заяви, че се е отказала от намерението си да го последва в Пуерто Рико. Обзет от егоизъм той копнееше да я отведе в апартамента ѝ, да я вземе в прегръдките си и с помощта на времето и ласките да направи така, че страстта да надделее разума ѝ. Но и без тази мярка Кати храбро беше отстояла решението си.

Дългите извити мигли хвърляха сянка върху страните ѝ. Рамон не можеше да откъсне възхитен поглед от прекрасния ѝ профил. Беше доволен, че е купил билети за първа класа, защото седалките бяха по-широки и имаше повече свободно място. Кати беше предположила, че причината, поради която имаха късмет да летят в първа класа, е друга.

Смяташе, че няколко предварително запазени места в последния момент са се оказали свободни, а те просто бяха щастливците, които заеха тези места срещу по-ниска от обичайното цена. Рамон не разсея заблудата ѝ.

Внезапно го изпълни горчивина. Само допреди един-два месеца можеше да отведе Кати в Пуерто Рико с частния „Боинг 727“, собственост на „Галвера Интернешънъл“, където имаше спалня, трапезария и просторна всекидневна, тапицирана в бяло и обзаведена със старинни мебели. „На Кати щеше да ѝ хареса“ — помисли си тъжно. Но още повече щеше да се зарадва, ако я беше отвел със собствения си самолет — същия, с който беше пристигнал в Сент Луис и който сега се намираше в хангара на летището, от което преди малко излетяха.

Самолетът беше лично негов, но той го беше предоставил, както и всичко останало, което притежаваше — няколкото къщи, яхтата и острова — за погасяване на заемите на корпорацията. Колко хубаво щеше да е днес да летят към Пуерто Рико с неговия малък джет! Как мечтаеше да можеше да ѝ осигури охолния живот, който доскоро сам водеше, и да избегне всички сравнения, които в този момент не бяха в негова полза?!

Уморено отпусна глава на облегалката и притвори очи. Нямаше право да моли Кати да сподели неговото изгнаничество, да я лишава от удобния ѝ апартамент и блестящата ѝ кариера, за да я заточи в онази малка ферма и наскоро ремонтираната селска къщица. Беше егоистично и непочтено от негова страна, но Рамон не можеше да си представи живота си без нея. Преди можеше да ѝ предложи всичко, а сега — нищо, нито дори честно отношение.

Беше планирал няколко срещи за следващия ден — едната от които с адвоката му — и все още таеше надежда, макар и слаба, финансовото му състояние да не се окаже толкова плачевно, колкото му се струваше в момента. След срещата щеше да знае какво точно е положението. Все щеше да намери някакъв начин да обясни на Кати кой е и какъв е бил. Той беше настоявал за пълна искреност между двамата и въпреки че всъщност не я беше лъгал, съзнаваше, че ѝ дължи истината — цялата истина. Мисълта да разкрие пред Кати, че е фалирал, караше стомахът му да се свива на топка. Не му пукаше дори

целият свят да го възприема като неудачник, стига да не изглежда такъв и в нейните очи.

Достатъчно му беше и онова, което се случи по време на сутрешната му среща с бащата на Кати в петък. Рамон беше напълно неподготвен за онова, което му предстоеше да изживее по време на закуската. Когато влезе в частния клуб, където се бяха уговорили да се срещнат, Райън Конъли вече го очакваше. От цялото му същество се излъчваше едва потиснат гняв.

— По дяволите, какви игрички разиграваш, Галвера? — запита високо възрастният мъж още щом Рамон седна на стола срещу него. — Ти си толкова беден пуерторикански фермер, колкото и аз! Нещо непрекъснато ми повтаряше, че те познавам. Не само името ти ми звучеше познато, бях почти сигурен, че съм те виждал и преди. Снощи си спомних, че четох статия за теб в списание „Таим“ и...

Беше се наложило Рамон да обясни на бащата на годеницата си за пълния фалит на „Галвера Интернешънъл“. Първоначалният гняв на Райън Конъли скоро отстъпи място на учудването и на изпълненото със съчувствие разбиране. Младият мъж едва беше потиснал усмивката си, когато бащата на Кати му предложи финансова помощ. Райън Конъли беше заможен човек, но както Рамон му обясни, за спасяването на корпорацията бяха нужни поне стотина инвеститори от ранга на бъдещия му тъст. В противен случай „Галвера Интернешънъл“ пак щеше да фалира, макар и с малко закъснение, и да повлече след себе си всеки, посмял да инвестира в нея.

Мощното тяло на самолета се разтърси.

— Кацаме ли? — попита Кати сънливо.

— Не — отвърна Рамон и докосна с устни уханната ѝ коса. — Спи. Ще те събудя, когато наближим Маями.

Тя затвори очи и се сгуши в него.

Вратата на пилотската кабина се отвори. Единият пилот се отправи към стаята за почивка на екипажа. Пътниците го спряха и започнаха да му задават въпроси. Докато пилотът отговаряше, възхитеният му поглед се спря върху лицето на Кати. Рамон почувства как го обзема ревност.

Ревност — едно непознато чувство, с което трябваше да се научи да се справя. Вплете пръсти в пръстите на Кати и въздъхна. Както се очертаваше, ревността щеше да бъде постоянен негов спътник.

Когато преди няколко часа минаваха през фоайето на летището, не пропусна да забележи как мъжете се извързват след годеницата му. Облечена в тюркоазносиня копринена рокля, която подчертаваше дългите ѝ стройни крака, тя приличаше на фотомодел. Не, моделите, които познаваше, нямаха сладните извивки и перфектната елегантност на Кати. Те притежаваха блясък, а тя — истинска красота.

Пръстите ѝ се отпуснаха и Рамон осъзна, че прекалено силно е стиснал ръката ѝ. Леко поглади дланта ѝ. Дори и в съня си Кати реагира на ласката му, като се притисна към него. Господи, как я желаше!

Рамон отново отпусна глава назад и въздъхна доволно. Беше го направил! Наистина беше успял да качи Кати на този самолет! Тя идваше в Пуерто Рико с него. Щеше да бъде негова! Възхищаваше се на нейната независимост и интелигентност и обожаваше добротата и уязвимостта ѝ. Тя въплъщаваше в себе си всичко, което харесваше у жените: беше женствена, без да е безпомощна; беше горда, но не горделива; еманципирана, но не и агресивна. В сексуално отношение разкриваше разкрепостеност в мисленето, но стеснителност в поведението си, а това му доставяше огромно удоволствие. Знаеше, че не би му харесало Кати да предлага красивото си тяло без свян на други мъже. Тя беше още по-желана за него, защото не се беше съгласила да прави с него секс просто за задоволяване на физиологичните си потребности. Това от своя страна го караше да изпитва чувство на вина, защото беше оценявал едностранчиво морала на всички мъже и жени, и особено на жените — от Сен Мориц до Сен Кроа — с които беше спал през последните десет години.

Рамон вътрешно се усмихна, представяйки си колко ядосана щеше да бъде Кати, ако знаеше, че първоначално беше поставял под съмнение и нейния морал. Щеше да го обвини във всички възможни грехове — от това, че е старомоден, до това, че е латиноамерикански донжуан. Последното беше особено смешно, тъй като според него именно испанският му произход я беше привлякъл.

Краткият миг, в който си позволи да се отдаде на удоволствието, беше заменен с нов — на съмнения и колебания. Всъщност той не знаеше какво у него е привлякло Кати. Не знаеше защо беше решила, че е възможно да стане негова жена. Нямахше представа кои са

причините, поради които тя постъпваше по този начин. Единственото обяснение беше, че го обича.

Но Рамон знаеше, че не е така.

Тази истина не му беше приятна, но трябваше да я признае пред себе си и да се съобразява с нея. Нито веднъж Кати не беше споменала думата „любов“. Преди три вечери, когато ѝ каза, че я обича, тя беше предпочела да се престори, че не е чула думите му. Каква ирония! За пръв път правеше подобно признание пред жена, а тя дори не беше в състояние да му отвърне със същото.

Зачуди се дали не беше наказан от съдбата за многото случаи, в които жени му се бяха обяснявали в любов, а той им беше отвърщал с мълчание или усмивка, просто защото отказваше да изразява чувство, което в действителност не съществуваше.

Но ако Кати не беше сигурна, че го обича, какво тогава правеше в този самолет? Знаеше, че го желае. Още първия път, когато я взе в прегръдките си, беше разпалил неутолимата ѝ страст и от тогава насам непрекъснато я подклаждаше. Очевидно страстта беше единственото чувство, което я привличаше като с магнит към него, желанието — единствената причина да бъде в този миг в самолета.

Не, по дяволите! Не можеше да е вярно! Кати беше прекалено интелигентна, за да приеме да се омъжи за него единствено заради физическото влечение. Трябваше да изпитва и нещо друго. В края на краищата между двамата от самото начало съществуваше и силно емоционално привличане. Ако тя не го обичаше, можеше ли Рамон да я задържи, разчитайки само на тялото си? Но дори да успееше да я задържи с помощта на своето тяло, нима щеше да понесе мисълта, че нейните чувства не са равностойни на неговите?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кати излезе от дамската тоалетна и се насочи към багажното отделение, където стоварваха куфарите и чантите, пристигнали с полета „Маями — Сан Хуан“.

Усети, че вълнението от очакването нараства, когато чу съобщенията на испански език, а после — на английски. Вляво от нея се набиваше на очи група руси мъже, които според нея разговаряха на шведски. Зад гърба ѝ звучеше френска реч. Със задоволство установи, че Пуерто Рико привлича почиващи и туристи не само от САЩ, но и от много европейски страни.

Потърси с поглед Рамон и го видя да кима на някакъв носач, който в същия миг обърна количката си и се насочи към шестте куфара марка „Гучи“. Кати вътрешно се усмихна, защото всички наоколо махаха нервно с ръце и викаха на претрупаните с работа носачи, опитвайки се да привлекат вниманието им, а годеникът ѝ беше постигнал това само с едно кимване. И нищо чудно, с гордост си рече тя. С тъмния си костюм за делови срещи и със строгата си вратовръзка той беше най-впечатляващият мъж, който някога беше виждала. Цялата му фигура излъчваше огромен авторитет и хладна решителност, които не можеха да убегнат дори от окото на обикновен носач. Като го гледаше, си помисли, че Рамон прилича по-скоро на богат бизнесмен, отколкото на борец се за оцеляването си беден фермер. Трябва и носачът да беше помислил така и вероятно в момента очакваше да получи тлъст бакшиш заради услугата. Кати с неудобство се зачуди дали годеникът ѝ осъзнава това.

Защо не беше предложила сами да носят багажа си? Биха могли да се справят на два-три курса, тъй като Рамон носеше само един куфар и една по-малка чанта. Беше време да свиква да бъде икономична, да не забравя, че годеникът ѝ разполага с много малко пари и че дори се налага да кара камион, за да печели допълнително.

— Готова ли си? — попита я той, хвана я нежно за лакътя и започна да си проправя път сред навалищата.

Пред входа на летището чакаше цяла върволица таксита. Носачът се насочи към първата кола, последван от Кати и Рамон.

— Времето тук винаги ли е така прекрасно? — попита тя, вдигайки лице към лазурното синьо небе, покрито с пухкави бели облачета.

Усмивката на Рамон ѝ подсказа силното му желание тя да хареса бъдещия си дом.

— Обикновено да — отвърна той. — Температурата почти винаги е около двадесет и осем градуса, а лекият източен ветреца е такъв, че... — Рамон отправи бърз поглед към носача, за да види дали се е отдалечил достатъчно, и онова, което се канеше да каже, остана недоизречено.

Тя проследи ядосания му поглед и видя, че багажът им се товари в един лъскав ролс-ройс, застанал начело на редицата от чакащи таксита. Отстрани на колата беше застанал униформен шофьор с фуражка и внимателно надзираваше работата на носача. Когато Рамон и Кати приближиха, шофьорът любезно отвори задната врата и отстъпи почтително, за да могат да влязат.

Кати нерешително се спря и погледна към Рамон. Той се обърна към шофьора и го попита нещо на испански, а последвалият отговор го доведе до ярост. Без да каже нито дума повече, Рамон ѝ помогна да се настани в хладното, облицовано с бяла кожа купе на луксозната лимузина.

— Какво става? — попита Кати, веднага щом годеникът ѝ седна до нея. — Чия е тази кола?

Той изчака шофьора да затвори вратата им и едва тогава отговори на въпроса ѝ. Гласът му потрепваше от едва сдържан гняв.

— Колата е на един човек, който притежава вила на острова, но много рядко идва тук. Гарсия, шофьорът, е... много стар приятел на семейството ми. Като разбрал, че пристигаме днес, решил да дойде да ни посрещне.

— Колко любезно от негова страна! — възкликна доволно Кати.

— Казах му, че не съм искал да прави това за мен.

— О! — възкликна объркана тя. — Е, сигурна съм, че намеренията му са били добри.

Рамон отново насочи вниманието си към шофьора, който седеше зад волана и с очакване ги гледаше в огледалото за обратно виждане.

Натисна бутона, който сваляше стъклената преграда между шофьора и пътниците и даде инструкциите си на испански. После стъклото отново се вдигна нагоре и ролсът плавно се отдели от бордюра.

Кати никога не се беше возила в подобна кола и беше силно впечатлена. Прокара пръсти по невероятно меката бяла кожа на седалката.

— Какво е това? — попита, наведе се напред и натисна един бутон, монтиран на гърба на седалката на шофьора. Със смях се отдръпна, когато малка масичка от розово дърво се разгъна пред нея. Вдигна капака. Вътре откри листи за писане, златни перодръжки и дори мъничък златен кламер.

— Как се прибира това нещо? — запитва, след като безуспешно се опита да повдигне масичката и да я избути нагоре.

— Натисни отново същия бутон.

Кати последва съвета на Рамон. С леко бръмчене розовата масичка се отдръпна, сгъна се и зае предишното си място, а капакът се спусна и я скри от погледите им.

— А този бутон какво прави?

Рамон я наблюдаваше безстрастно.

— Отваря барчето, монтирано в седалката пред мен.

— А къде са телевизорът и стереоуредбата? — пошегува се тя.

— Под масичката за писане и барчето.

Усмивката ѝ угасна. Беше разбрала, че Рамон не споделя възторга ѝ от луксозната кола. След кратко колебание рече:

— Собственикът на тази кола трябва да е невероятно богат.

— Беше.

— Беше? — повтори тя. — Умрял ли е?

— Във финансово отношение все едно, че е мъртъв. — Той извърна глава и се загледа навън през стъклото.

Объркана и засегната от неговата студенина, Кати унило обърна глава на другата страна и потъна в мисли.

Рамон неочаквано хвана ръката ѝ и силно я стисна.

— Бих искал да мога да ти дам цяла дузина коли като тази, Кати — изрече през стиснати зъби той, без да откъсва очи от прозореца.

Кати беше твърде поразена, за да отговори. Испита огромно облекчение и шеговито отвърна:

— Бих искала да можеше да си позволиш да ми дадеш само една подобна кола. В края на краищата скъпата кола е гаранция за щастие, нали така? — Рамон остро я погледна и тя с преувеличен ужас разшири невинните си сини очи. — Ами да! Дейвид ми подари порше като сватбен подарък и виж колко щастлив се оказа бракът ми с него! — Рязката линия на устните му се смекчи в едва забележима усмивка. Кати продължи: — Ако Дейвид ми беше подарил ролс-ройс, щях да бъда напълно доволна от нашия брак. Въпреки че — добави, докато Рамон обгръщаше раменете ѝ с ръка и я привличаше към себе си — единственото нещо, което би могло да ме доведе до абсолютен екстаз, щеше да е...

Устните му настойчиво се впиха в нейните и прекъснаха думите ѝ. Кати усети, че в тази целувка, освен страст той влага и огромна благодарност.

Когато Рамон вдигна глава, тя се разтопи от нежната му усмивка.

— И кое щеше да те накара да изпаднеш в екстаз? — подразни я на шега той.

Тя му хвърли закачлив поглед. Притисна се по-плътно към него и с въздишка отвърна:

— Едно ферари!

Рамон се засмя. Сега отношенията им бяха поели по естествения си път. Двамата можеха да разговарят и да се шегуват, а Кати точно на това се беше надявала.

Пуерто Рико наистина изненада Кати. Не беше очаквала да попадне в планински тропически рай с буйни зелени долини и сини езера, отразяващи слънцето. Ролсът се изкачваше нагоре по гладкото шосе, опасно с разцъфтели в жълто и розово декоративни дървета. Подминаха живописни селца, скътани в полите на планините. Във всяко село имаше площад, в центъра на който се издигаше островърха църква. Кати беше поразена от ярките цветове, които природата щедро беше разпръснала наоколо. С възторг говореше за някоя току-що подмината ферма или поляна, отрупана с папрат. Постоянно чувстваше изпитателния поглед на Рамон върху себе си. Той не пропускаше и най-малката ѝ реакция. На два пъти се обърна към него, за да сподели някое свое впечатление от видяното, и забеляза безпокойството в очите

му, преди да е успял да го скрие зад някоя от ласкавите си усмивки. Рамон отчаяно копнееше Кати да хареса родната му земя и не можеше да повярва, че това наистина се случва.

Близо час след като бяха тръгнали от летището, колата навлезе в поредното малко селце, отби се от павираното шосе и пое по пращен и тесен черен път, извиващ нагоре. Кати замръзна в нямо удивление. Минаваха под безкраен червен тунел от ефирна слънчева коприна. От двете страни на пътя се извисяваха цъфнали дървета. Пурпурни листенца бяха покрили като истински килим шосето под арката от сплетени клони.

— Невероятно! — развълнувано възкликна тя, обръщайки се към Рамон. — Близо ли сме до твоя дом?

— Остава ни още километър и половина — отвърна той. Напрежението отново беше изопнало лицето му, устните му бяха застинали в гримаса, наподобяваща усмивка. Той така настойчиво се вираше напред, сякаш също като Кати нямаше търпение да види онова, което ги очакваше в края на тунела.

Тя тъкмо се канеше да го попита дали онези прекрасни цветя с яркочервените чашки са някакъв вид лалета, когато ролсът излезе от червения тунел и се насочи към затулен от буйна растителност двор, обграждащ занемарена тухлена къща, боядисана в бяло. Кати се опита да прикрие ужасното си разочарование. Обърна се към Рамон, който не откъсваше поглед от къщата. Очите му излъчваха такъв гняв, че тя неволно се отдръпна назад и притихна сред меките възглавници на колата. Още преди да спрат, той отвори вратата, изскочи навън, затръшна я яростно зад гърба си и гневно закрачи през жалката поляна.

Възрастният шофьор помогна на Кати да слезе от колата и двамата проследиха с поглед Рамон, който се приближаваше към входа на къщата. Там се спря, блъсна вратата, но тя не се отвори. Тогава той се засили и я блъсна с рамо. Ударът беше толкова силен, че вратата се откачи от пантите си и с трясък се стовари на пода.

Кати не помръдна. Тя втренчено гледаше тъмната дупка, където допреди минута имаше врата. После погледът ѝ се прехвърли върху провисналите капаци на прозорците и лющещата се от белите дървени рамки боя.

Куражът и оптимизмът ѝ изведнъж я напуснаха. Усети колко много ѝ липсва прекрасният ѝ апартамент с малкото задно дворче. Никога не би могла да свикне с място като това. Беше постъпила глупаво, като беше загърбила лукса и своята среда.

Лекият ветрец погали косата ѝ и измъкна няколко копринени кичура от елегантния ѝ кок. Кати вдигна ръка, за да ги отмести от очите си, но всъщност се надяваше с едно движение да изтрие гледката, която ѝ рисуваше въображението. Видя се на тази обрасла с плевели пътека; беше облечена в стари и раздърпани дрехи и изглеждаше толкова жалка, колкото и тази колиба. След година-две щеше да заприлича на останалите обитатели в селото.

Тя с нежелание си запроправя път през плевелите, завладели тухлената пътека, водеща към къщата. Няколко керемиди от покрива се бяха строшили при падането си върху пътеката и Кати внимаваше да не стъпи върху острите парчета със скъпите си италиански сандали. Колебливо пристъпи през прага и примигна няколко пъти, за да привикнат очите ѝ към мрака. Гърлото ѝ конвулсивно се сви. Къщата беше празна, покрита с дебел слой мръсотия и паяжини. Там, където летвите на дъсчените капаци бяха счупени, се процеждаха слънчеви лъчи, разкриващи плуващите във въздуха пращинки. Как можеше Рамон да живее в подобно място, запита се с ужас тя. Той винаги беше толкова чист и спретнат! Трудно ѝ беше да си представи, че любимият ѝ е в състояние да понася такава мизерия и мръсотия.

С огромно усилие прикри отвращението си и се опита да разсъждава логично. Първо, от години тук не е живял никой, нищо чудно, че не е почиствано от дълго време. А може би имаше и мишки! Тя потръпна, долавяйки някакъв скърцащ шум иззад стените.

Рамон стоеше по средата на стаята, обърнат с гръб към Кати.

— Рамон? — от гърлото ѝ се разнесе дрезгав шепот.

— Излез веднага от тук! — гневно произнесе той. — Мръсотията ще залепне за теб дори да не се докосваш до нищо.

Кати гореше от нетърпение да се махне незабавно от това място. Не, от все сърце ѝ се искаше да се върне на летището, а оттам — у дома, в своя модерен красив апартамент. Понечи да излезе, но забеляза, че Рамон не тръгва след нея. Спря се. Той продължаваше да стои обърнат с гръб, сякаш не искаше — или по-скоро не можеше — да я погледне в очите.

Изпита съчувствие към него. Едва сега осъзна с какъв ужас той е очаквал мига, в който тя ще види това място. Нищо чудно, че беше толкова напрегнат, докато пътуваха по алеята. Сега беше ядосан, защото се срамуваше, че тази порутена къщурка е най-доброто, което може да ѝ предложи.

Кати заговори:

— Ти... каза, че си роден тук.

Рамон бавно се обърна. Погледът му сякаш минаваше през нея, като че тя не съществува.

Младата жена храбро продължи:

— Мислех си, че си прекарал детските си години в тази къща, но както изглежда, никой не е живял в нея от дълги години.

— Така е — отвърна той.

Кати се намръщи. Тонът му не ѝ хареса.

— Отдавна ли не си идвал тук?

— Да.

— Местата... Къщите, които не са били обитавани дълго време, винаги изглеждат противни и мръсни, колкото и хубави да са в действителност. — Опитите ѝ да го успокои не даваха резултат. Всъщност тя беше тази, която се нуждаеше от успокоение. — Вероятно къщата не изглежда така, каквато си я спомняш.

— Напротив, същата си е.

Сарказмът, който вложи в думите си, я прониза като бръснач, но тя упорито продължи:

— Щом изглежда точно такава, каквато си я спомняш, защо тогава си толкова бе... разстроен?

— Защото преди четири дни изпратих телеграма с молба всичко да се почисти и стегне преди нашето пристигане — отвърна гневно той.

— О! — Кати наистина изпита облекчение.

Това не убягна от вниманието на Рамон и тялото му се напрегна. Очите му я изгледаха изпепеляващо.

— Толкова ли лошо мнение имаш за мен? Нима смяташ, че съм в състояние да те доведе да живееш в тази... тази мръсна дупка? Сега, след като вече си я видяла в този вид, няма да допусна да живееш в нея. Никога няма да забравиш как е изглеждала, когато си я видяла за пръв път.

Кати го погледна объркано. Обзе я силен гняв. Само допреди няколко минути беше сигурна в своето бъдеще, чувстваше се желана, защитена и обичана. Сега не беше сигурна в нищо. Беше бясна на Рамон. Постъпваше нечестно, като изливаше раздразнението си върху нея.

После изпита разкаяние. Наблюдаваше Рамон и в гърдите ѝ се надигнаха съчувствие и нежност. Той стоеше съкрушен в средата на бедната къща, където се беше родил, и се опитваше да се справи с наранената си гордост.

— Мисля, че твоето мнение за мен не е много високо, щом вярваш в това — наруши надвисналото мълчание тя.

Рамон я изгледа с присвити очи. Кати отвори сводестата врата вдясно от тях и надникна вътре. Видя две спални: една по-голяма, заемаща предната част на къщата, и друга, по-малка, разположена отзад.

— От прозорците и на двете спални се разкрива прекрасна гледка — съобщи тя.

— Само дето не е останало здраво стъкло по тях — кратко отвърна Рамон.

Кати се направи, че не обръща внимание на думите му, и отвори втората врата, съседна на първата. Баня, каза. Едва се удържа да не направи гримаса при вида на ръждясалите мивка и вана. В съзнанието ѝ се появи неканеният спомен за мраморната баня в дома на родителите ѝ, последван от спомена за модерно обзаведената баня в собствения ѝ апартамент. Тя храбро прогони и двата миража от ума си и завъртя ключа на лампата.

— В къщата има електричество — възкликна тя, опитвайки се да вложи възможно по-голям ентузиазъм в гласа си.

— Което не е пуснато — хапливо уточни Рамон.

Кати съзнаваше, че прилича на служителка във фирма за недвижими имоти, която се опитва да пробута лошата си стока на наивен клиент, но продължи упорито в същия дух:

— Това пък трябва да е кухнята. — Влезе в следващото помещение и се приближи до старата порцеланова мивка, поставена на стоманени крака. — Където има топла и студена вода — посегна да завърти крановете.

— Не си прави труда — сухо я посъветва Рамон, който я наблюдаваше от прага на кухнята. — Не работят.

Тя вдигна високо брадичка, за да си вдъхне смелост. В момента, в който се обръщаше към Рамон, погледът ѝ попадна върху широкия пращен прозорец над мивката.

— Рамон! — възкликна тя и този път възторгът ѝ не беше пресилен. — Човекът, построил тази къща, трябва много да е харесвал природата наоколо. Толкова, колкото я харесвам и аз!

В далечината се простираха наситенозелени хълмове, покрити с цъфнали в жълто и розово дървета.

Когато се обърна към Рамон, на лицето ѝ беше изписано задоволство.

— Прекрасно, наистина прекрасно! Съгласна съм цял живот да мия чинии, стига да мога да наблюдавам подобна омайваща гледка.

Погледът ѝ нетърпеливо обходи огромната правоъгълна кухня. Отсрещната стена и съседната на нея бяха изцяло заети от прозорци. До тях беше разположена кръгла, груба дървена маса и няколко стола.

— Докато се храним, ще се чувстваме като на тераса — може да се гледа едновременно в две различни посоки! Да, тази кухня наистина би могла да изглежда чиста и просторна.

Кати положи усилия да не гледа линолеума, покриващ неравния под. Обърна се и пое към всекидневната. Пътъом спря до огромните прозорци, прокара пръст по наслоилата се върху стъклата мръсотия и погледна навън.

— Виждам селото! — извика радостно. — Дори различавам църквата! От тук къщите изглеждат съвсем малки — като кукленски са! Рамон, гледката е като... като от пощенска картичка! Тези прозорци са поставени така, че накъдето и да погледнеш, пред очите ти да се открива вълшебна красота! Знаеш ли какво? — Не беше усетила кога той е влязъл в кухнята и е застанал точно зад гърба ѝ. Когато се обърна, тя се блъсна в него. — От тази къща наистина може да излезе нещо! — Посрещна циничната му гримаса с лъчезарна усмивка. — Трябва само да се измаже и пребоядиса, а също да се поставят завеси на прозорците.

— Както и да се наеме изстребител и цяла армия дърводелци — кисело отвърна Рамон. — А още по-добре — професионален подпалвач.

— Значи така — прясна боя, нови завеси, изстребител и ти — вьоръжен с чук и гвоздеи. — Кати тревожно прехапа устни. — Разбираш от тези работи, нали?

За пръв път, откакто бяха пристигнали, на устните му се появи подобие на усмивка.

— Разбирам от тях, колкото ти от шиенето на завеси, Кати.

— Чудесно! — Всъщност тя нямаше ни най-малка представа как се шият завеси. — В такъв случай няма да ти бъде трудно да постегнеш всичко тук, нали?

Той обходи стаята с презрителен поглед. Лицето му изглеждаше като издялано от камък. Предчувствайки, че Рамон се кани да възрази, тя го хвана за ръката и уверено рече:

— Тази къща може да се превърне в удобен и щастлив дом. Зная, че си разстроен, понеже го виждам в такъв вид, но затова пък за мен ще бъде още по-вълнуващ и скъп, когато накрая започне да изглежда добре. Ще ми достави истинско удоволствие да ти помогна да поправим тази къща, повярвай ми! Рамон! — Гласът ѝ внезапно премина в умолителен шепот. — Не разваляй всичко с лошото си настроение!

— Да развалям всичко?! — избухна яростно той. — Да развалям всичко?!

Неочаквано я сграбчи в прегръдките си. Кати едва си поемаше дъх.

— Зная, че не биваше да те водя със себе си в Пуерто Рико — с болка промълви той. — Зная, че е егоистично от моя страна, но въпреки това го направих. А сега виждам, че трябва да те върна у дома, на мястото, към което наистина принадлежиш. Зная го! Но... — задъха се. — Да ми прости Бог, не мога да го направя!

Кати обви ръце около шията му и отпусна глава на мускулестата му гърд.

— Не искам да се върна у дома. Ще остана тук с теб.

В този миг, макар и за кратко, тя наистина си вярваше. Усети, как Рамон затаява дъх, как тялото му се стяга. Той леко се отдръпна и обгърна лицето ѝ с длани.

— Защо? — прошепна той, а черните му очи настойчиво потърсиха нейните. — Защо искаш да останеш тук с мен?

Лицето ѝ светна.

— За да ти докажа, че тази къща може да се превърне в дома от твоите мечти!

По необясними за нея причини отговорът ѝ го натъжи. Кати долови тази тъга, макар че Рамон побърза да сведе лице към нейното и потърси устните ѝ.

— Убеден съм, че е заради това, Кати.

Ръцете му нежно се плъзнаха по раменете и гърба ѝ.

Тялото ѝ затрептя в очакване. Струваше ѝ се, че Рамон не я беше целувал и галил така страстно от седмици. Той, изглежда, умишлено я караше да чака, разпалваше сетивата ѝ, изчаквайки своя час. Тя отново обви ръце около шията му и се притисна към мускулестото му тяло. Целуна го страстно, дълбоко, опитвайки се да наруши желязното му самообладание. Усети как бедрата му се напрягат под нейните мъжествеността му запулсира. Сякаш за да си отмъсти за това, че така лесно го е възбудила, той плъзна устните си към ъгълчето на устата ѝ, надолу по шията и после обратно към ухото ѝ. Езикът му жадно проучваше всяка извивка, всяка вдлъбнатина.

— Недей! — умолително изрече Кати. — Не ме възбуждай, Рамон. Не сега!

Очакваше той да се съобрази с молбата ѝ, но се излъга. Устните на Рамон алчно и настойчиво покриха нейните. Ръцете му бродеха по цялото ѝ тяло — по гърба, раменете, напрегнатите ѝ от желание гърди; притискаха тръпнещите ѝ бедра към пламтящото му тяло.

Трепереща от удоволствие, Кати впи пръсти в яките мускули на гърба и раменете му, ненаситно пиеше от устните му, извиваше тяло, за да почувства по-пълно желанието му, проявяващо се в ритмични тласъци.

Рамон с неохота откъсна устни от нейните и бавно вдигна глава. Очите му излъчваха умопомрачителна страст. Тя добре я виждаше и знаеше, че той вижда същото в нейните очи. Погледът му се спря върху полуразтворените ѝ устни. Рамон конвулсивно потръпна и понечи да сведе отново глава, но се поколеба, съпротивлявайки се на изкушението.

— О, господи! — изстена и устните му отново зацелуваха нейните.

Много пъти Рамон се отдръпваше от нея, а после променяше намерението си и отново я обсипваше с пламенни целувки.

Когато престанаха, Кати трепереше. Беше изнемощяла и замаяна от буйната размяна на ласки. Рамон зарови лице в копринената ѝ коса, а ръцете му галеха гърба ѝ. Тя ясно чуваше учестените удари на сърцето му.

Няколко минути двамата останаха в тази поза. Изведнъж ѝ се стори, че любимият ѝ казва нещо. Тя с мъка вдигна нагоре натежалата си глава и със замечтаните си сини очи се вгледа в невероятно красивото му лице. Рамон наистина беше красавец. Изглеждаше завладяващо мъжествен. Харесваше излъчващата твърдост челюст, решителната брадичка със сладката трапчинка по средата, чувствената извивка на устните му. А очите му! Това бяха най-предизвикателните и изразителни очи, които беше виждала: погледът им беше в състояние да я разтопи, както и да я накара да потръпне от хлад. Косата му беше гъста и невероятно тъмна, късо подстригана, но Кати пак успяваше да зарови пръстите си в нея.

Тя погали слепоочието му, после страните му. Пръстите ѝ очертаха брадичката му.

Черните му очи внимателно я наблюдаваха. Опитваха се да уловят погледа ѝ и да го задържат, а същевременно устните му чувствено галеха дланта ѝ.

Рамон заговори и в гласа му Кати долови някакво много силно чувство, но не страст.

— Караш ме да се чувствам невероятно щастлив, Кати — Направи опит да се усмихне, но болката, с която произнесе тези думи, обзе и нея. Очите ѝ се насълзиха. Трите дни, предхождащи пристигането им в Пуерто Рико, както и последният час, прекаран тук, бяха изпълнени с огромно напрежение.

Останала без сили, Кати не се сдържа и зариди:

— Ти също ме правиш щастлива — прошепна. Сълзите се затъркаляха по страните ѝ.

— Да — кимна Рамон. — Виждам.

Тя се втрени в него. Чудеше се дали не полудява. Само допреди десет секунди можеше да се закълне, че Рамон е готов да заплаче, а тя правеше опити да се усмихне. А сега... Започна да се смее високо:

— Аз... Аз винаги плача, когато съм щастлива — обясни и изтри сълзите си.

— Ами! — шеговито възкликна той. — А когато ти е тъжно, смееш ли се?

— Вероятно — отвърна Кати, а на устните ѝ грееше усмивка. — Откакто те срещнах, всичко при мен се обърка. — Тя импулсивно го целуна по парещите устни, после се отдръпна. — Гарсия сигурно се чуди какво толкова правим тук вътре. Смятам, че е по-добре да излезем.

Въздишката ѝ беше пропита с такова огромно съжаление, че Рамон неволно се усмихна:

— Гарсия е човек с достойнство. Никога не би си позволил дори да се замисли върху характера на нашите действия тук.

Въпреки шеговитата забележка той я пусна. Обви ръка около кръста ѝ и двамата тръгнаха към изхода.

Кати искаше да го попита кога ще започнат ремонта на къщата, но забеляза, че вниманието на Рамон е насочено към човека, който се приближаваше към тях.

Мъжът беше около шестдесетгодишен. Лицето му беше силно загоряло. Когато погледът му срещна този на Рамон, на устните му се появи едва забележима усмивка.

— Телеграмата ти пристигна само преди час — тъкмо когато ролсът премина през селото. Дали старите ми очи ме заблуждават, или това наистина си ти, Рамон?

Рамон се засмя и подаде ръка на мъжа:

— Зрението ти е така силно, както в нощта, когато забеляза струйката дим, процеждаща се през прозореца на сайванта, дойде и ме хвана с цяла кутия цигари, Рафаел!

— Това бяха моите цигари — припомни му човекът, разтърси ръката на Рамон и приятелски го тупна по рамото.

Рамон шеговито намигна на Кати:

— За нещастие нямах свои цигари, за да пуша от тях.

— Защото беше само на девет години — прекалено малък, за да можеш да си купиш — обясни Рафаел и съучастнически се усмихна на младата дама. — Само да го бяхте видели, сеньорита! Беше се прострял по гръб върху една бала сено с ръце под тила и приличаше на някой важен господин, наслаждаващ се на свободното си време. Накарах го да изяде три цигари.

— Това излекува ли те от порока? — през смях запита Кати.

— Излекува ме от цигарите, но затова пък се пристрастих към пурите.

— А по-късно и към момичетата — добави Рафаел и се обърна към Кати: — Когато тази сутрин падре Грегорио обяви годежа ви в църквата, всички госпожи и госпожици заридеха от разочарование, а отчето си отдъхна с облекчение: молитвите за спасението на грешната душа на Рамон заемаха по-голямата част от неговото време. — Рафаел прекрати добродушния си закачлив монолог, за да се наслади на неудобството, което изпитваше Рамон, и после добави: — Но вие няма за какво да се тревожите, сеньорита. Сега, след като вече е сгоден за вас, той без съмнение ще промени лошите си навици и ще престане да обръща внимание на множеството досадни жени, които не го оставяха на мира през всичките тези години.

Рамон хвърли изпепеляващ поглед към възрастния човек и рече:

— След като си се нагърбил със задачата да ме очерниш, Рафаел, по-добре да те представя на годеницата си — ако не се е отказала да се жени за мен след чутото.

Кати беше изненадана, че в църквата са съобщили за годежа им. Как беше успял Рамон да уреди това от Сент Луис? Тя разсеяно се усмихна, когато годеникът ѝ представи Рафаел Вилегас като човека, който му е бил като „втори баща“, и едва след няколко минути успя да се съсредоточи върху разговора на двамата мъже.

— Когато видях, че колата се насочва насам, изпитах задоволство от факта, че не те е досрамяло да доведеш бъдещата си жена на мястото, където са твоите корени — казваше Рафаел. — Въпреки че сега...

— Кати — рязко го прекъсна Рамон, обръщайки се към годеницата си. — Все още не си свикнала с това слънце. Може би е по-добре да ме изчакаш в колата — там е по-хладно.

Изненадана от това любезно отпращане, тя се сбогува с Рафаел и тръгна към ролс-ройса. Не знаеше какво казва Рамон на сеньор Вилегас, но по лицето на възрастния човек се изписа комично удивление, последвано от неверие и накрая — от гняв. Въпреки всичко двамата се разделиха с усмивка.

— Извини ме, че те отпратих по този начин — каза Рамон, докато седнаше в колата. — Трябваше да обсъдим някои подробности

около ремонта на къщата и Рафаел щеше да се чувства неудобно да говори за пари пред теб.

Рамон натисна бутона и смъкна стъклената преграда между купето и предната част на колата. Даде някакви разпореждания на шофьора, после свали сакото си, разхлаби възела на вратовръзката, разкопча горните копчета на ризата си и уморено опъна крака. Приличаше на човек, който току-що е минал през някакво мъчение, но все пак е доволен от крайния резултат.

Кати имаше доста въпроси, но реши да започне с най-безобидния:

— Къде отиваме?

— В селото да хапнем нещо. — Той прехвърли ръка през рамото ѝ, а пръстите му се заиграха с малката тюркоозна обица на ухото ѝ. — Докато обядваме, Рафаел ще съобщи на омъжената си дъщеря да пригответи свободната спалня в дома ѝ за теб. Мислех да останем в моята къща, но при сегашните обстоятелства е невъзможно. Между другото, не бях се сетил, че ще ти трябва омъжена жена, която да те придружава. Добре че Рафаел ми напомни.

— Омъжена придружителка! Шегуваш се! — възкликна Кати. — Това е... Това е...

— Необходимост — завърши той вместо нея.

— Канех се да кажа архаично, викторианско и глупаво!

— Права си. Но в нашия случай все пак е наложително.

Кати вдигна вежди:

— В нашия случай?

— Кати, в това село рядко се случва нещо ново, затова всеки гледа какво правят останалите, а после клюкарстват по техен адрес. Аз съм ерген и по тази причина — обект, предизвикващ особен интерес.

— Това успях да го схвана от разказа на сеньор Вилегас — саркастично подхвърли тя.

Рамон сви устни, но се въздържа от коментар.

— Като моя годеница ти също ще бъдеш обект на интерес. И което е по-важно — ти си американка, а това те превръща в мишена на злобни критики. Почти всички хора тук смятат, че американките са аморални.

Кати се възмути. Високите ѝ скули порозовяха, сините ѝ очи опасно засвяткаха. Рамон предусети приближаващата буря и побърза да

я предотврати. Нежно придърпа Кати към себе си и докосна с устни слепоочието ѝ.

— Под „придружителка“ нямах предвид жена, която да те следва на всяка стъпка, Кати. Искях да кажа, че не можеш да живееш сама. Ако го направиш, в мига, в който кракът ми пристъпи прага ти, клюкарите ще обявят, че ми позволяваш да споделям леглото ти, и всички ще повярват, защото си американка. Сега сигурно си мислиш, че не ти пука, но тук ще бъде твоят дом. И няма да ти хареса, ако в продължение на години при всяко твое появяване навън хората започват да шушукат зад гърба ти.

— По принцип възразявам срещу идеята — каза Кати, но не продължи да спори, тъй като в този миг Рамон нежно целуваше ухото ѝ.

Приглушеният му смях ѝ подежда възбуждащо.

— Надявах се, че ще възразиш, защото ще си помислиш, че въпросната компаньонка ще ни попречи да се срещаме насаме.

— Това също — призна задъхано тя.

Смехът му беше чувствен и дълбок:

— Ще остана у Рафаел. Къщата на Габриела, където ще отседнеш ти, е на около два километра от дома на семейство Вилегас. Ще намерим подходящото време и място да се наслаждаваме един на друг!

Мина ѝ през ума, че последните думи на Рамон са едно прекрасно описание на секса — двама души взаимно се наслаждават на телата си и всеки извлича удоволствие от присъствието на другия. Засмя се. Дали изобщо някога щеше да започне да го разбира? Той излъчваше невероятна комбинация между нежност и сила. Нищо чудно, че от деня, в който го срещна, се чувстваше объркана. Никога не беше виждала човек като него!

Гарсия спря колата до селския площад.

— Помислих, че може да предпочетеш да се разходиш — обясни Рамон, докато помагаше на Кати да излезе навън. — Гарсия ще откара багажа ти в къщата на Габриела, а след това е свободен.

Слънцето обагри яркосиньото небе в златно и розово. Двамата прекосиха площада, в центъра на който се издигаше църква в старинен испански стил.

— Тук ще се оженим — каза Рамон.

Кати огледа живописната катедрала и ниските постройки, ограждащи площада от четирите му страни. Всичко наоколо издаваше испанското влияние: арковидните врати и прозорци, боядисаните в черно ковани решетки на магазините, където се продаваха всевъзможни неща — от прясно изпечени хлебчета до малки, майсторски изпипани гравюри с религиозно съдържание. Във въздуха се носеше аромат на цветя. Балконите и первазите на прозорците бяха отрупани със саксии. Собствениците бяха поставили огромни сандъци с разцъфнали декоративни растения пред магазините си и ярките цветове допълваха колорита на малкия площад. Наоколо се шляеха туристи, прехвърлили фотоапарати и видеокамери през рамо, спираха пред някое магазинче и надничаха вътре през прозореца или седяха пред малкото кафене, наблюдавайки минаващите местни жители.

Кати крадешком погледна към Рамон. Той вървеше до нея, небрежно прехвърлил сакото си през рамо. Въпреки привидното му спокойствие тя чувстваше, че любимият ѝ с нетърпение очаква нейната реакция.

— Каква красота! — възкликна искрено тя.

Той ѝ хвърли бърз поглед, изпълнен с недоверие, и рече:

— Само че селцето е прекалено малко и не е това, което си очаквала, нали?

— По-хубаво е, отколкото си го представях — закачливо отвърна Кати. — Дори има универсален магазин! И два хотела! Силно съм впечатлена.

Шегите ѝ успяха там, където комплиментите се оказаха безсилни. Рамон се засмя и я притегли към себе си.

— В „Каса Гранде“ — кимна той към един голям триетажен хотел, чийто балкони бяха украсени с решетки от ковано желязо — има десет стаи за гости. Другият хотел има само седем, но затова пък разполага с малка трапезария, където някога предлагаша добра храна. Ще се храним там.

В ресторантчето имаше пет маси. Четирите вече бяха заети от прегладнели туристи. Рамон и Кати трябваше да се задоволят с единствената свободна маса. Келнерът запали свещта, поставена върху покривката на червени и бели карета, и записа поръчката им. Рамон се отпусна на стола и с усмивка се загледа в Кати, която не отместваше удивения си поглед от него.

— За какво мислиш? — попита той.

— Чудех се къде си живял, преди да се завърнеш тук, и с какво си се занимавал. Не може да си работил в твоята ферма, иначе нямаше сега да се налага да отсядаш при Рафаел.

Той отвърна бавно и някак предпазливо:

— Някога живеех близо до Маягуез, а напоследък работех за една компания, която фалира.

— Бизнесът на тази компания беше ли свързан с фермерството?

Рамон се поколеба, после кимна:

— Покрай многото други дейности. Вместо да премина на работа в някоя друга фирма, реших, че ще е по-добре да се заема със своята собствена ферма и да не плащам на друг да обработва земята, за която сам бих могъл да се грижа. През следващите две седмици ще се налага да ходя от време на време до старата си работа, а освен това ще помагам на мъжете, които ще ремонтират нашата къща.

„Нашата къща“. Изразът накара стомаха на Кати да се свие на топка. Звучеше така странно! И толкова окончателно! Тя отмести очи и се заигра с чашата си.

— Кое те плаши, Кати? — попита Рамон след минута.

— Нищо. Просто... Просто се чудех какво ще правя аз, докато теб те няма.

— Можеш да обиколиш магазините и да купиш разни неща, необходими за бъдещото ни домакинство. Мебелите ще поръчаме в Сан Хуан. Габриела ще те разведе наоколо и ще изпълнява ролята на преводач.

— Мебели?! — възкликна удивен Кати. — Ти нямаше ли мебели, докато живееше в Маягуез?

— Мисля да ги продам. Няма да са подходящи за нашата къща.

Чертите на лицето му се изопнаха. Наблюдавайки тази реакция, Кати си каза, че вероятно той се страхува да не би мебелите му да ѝ донесат същото разочарование, като къщата. Сигурно смяташе, че не са достатъчно добри за нея. Освен това си даваше сметка, че той не разполага с достатъчно средства, за да я настани в хотел, и затова настоява тя да отседне в дома на дъщерята на Рафаел — обяснението му за клюките, които биха могли да плъзнат по неин адрес, ако живее сама, не ѝ се сториха убедителни. Той нямаше пари за хотел, а най-

вероятно — и за нови мебели. Въпреки това се канеше да ги купи. Заради нея, за да ѝ достави удоволствие. Почувства се неудобно.

Какво щеше да стане, ако в крайна сметка се откажеше от намерението си да се омъжи за него? Как щеше да намери сили да го погледне в очите и да му съобщи тази неприятна новина, след като той беше похарчил всичките си спестявания, за да ѝ осигури онова, което смяташе, че ѝ е нужно? Чувстваше се като хваната в капан, в клетка, и то клетка, в която доброволно беше влязла, но когато вратата се затвори зад гърба ѝ, я обзе паника. Разбра, че трябва на всяка цена да се отърве от това чувство на обреченост, да си възвърне свободата да решава, да намери пролука, през която да излезе и да си тръгне, ако през следващите няколко седмици реши, че не желае цял живот да остане с Рамон.

— Искам аз да поема разноските за част от мебелите — заяви тя.

Рамон изчака келнерът да се отдалечи и рязко отвърна:

— Не.

— Но...

— Нямахте да предложите да се купуват мебели, ако не можех сам да ги платя.

Той очевидно реши, че с това обяснение е сложил край на дискусията, но Кати продължи да упорства:

— Не в това е въпросът!

— Не е ли? В какво е тогава?

— Ти вече харчиш пари за ремонта на къщата, а мебелите са скъпи.

— Утре ще ти дам три хиляди долара, за да набавиш всичко необходимо за дома ни...

— Три хиляди долара? — прекъсна го удивена тя. — Как можеш да си позволиш да отделиш толкова пари? И откъде ще ги вземеш?

След кратко колебание Рамон отвърна:

— Компанията, която работех, ще ми изплати закуп няколко заплати. От там ще ги взема.

— Но... — понечи да му възрази.

Рамон упорито стисна устни и студено изрече:

— Като мъж аз нося отговорността да осигуря дом и мебели за своята съпруга. Няма да ти позволя да плащаш за каквото и да било.

Миглите ѝ трепнаха. Тя сведе поглед под властните му черни очи. Рамон не знаеше, че избраницата му може да бъде опасен противник. Кати щеше да плати половината от сумата за мебелите, без той да разбере някога за това.

— Държа на това, Кати — добави той. Заповедническият му тон я накара да замръзне на място от изненада. — Забранявам ти да използваш своите пари преди или след женитбата ни. Нека си останат недокоснати в банката в Сент Луис.

Кати беше твърдо решена да отстоява позициите си, затова не си направи труда да се отплесва в безсмислени спорове върху употребата на думата „забранявам“.

— Ти не разбираш... Никога няма да остана без пари. Освен онези, които съм спестила сама, имам още средства: преди години татко учреди на мое име специален фонд и ми предписа част от акциите на неговата фирма. Това наистина са много пари, Рамон. Няма да тегля кой знае колко, само...

— Не! — категорично заяви той. — Не съм бедняк, но дори и да бях, пак нямаше да приема твоите пари. Ти знаеше мнението ми от самото начало, нали?

— Да — промълви Кати.

Рамон въздъхна и в тази въздишка тя усети гняв, насочен повече към него, отколкото към нея.

— Кати, никога не съм се опитвал да живея само с парите, които ми носи фермата. Все още не зная каква сума ще ми бъде необходима да възстановя стопанството и да започна да получавам приходи от него. След време то ще ни носи достатъчно, за да живеем в разумен комфорт, но засега всичко, което спестявам, ще отива в земята. Единствено тя може да ни донесе някаква финансова сигурност. Ще се налага да се лишаваме. За мен е обидно да ти обяснявам всичко това, след като вече съм те докарал тук, но мислех, че разбираш какъв живот те очаква при идването ти в Пуерто Рико.

— Разбрах и това, че трябва да се лишавам от разни ненужни разходи, не ме притеснява.

— Какво тогава те притеснява?

— Нищо. — Излъга смело, решена на всяка цена да поеме част от разходите по обзавеждането. Рамон отиваше прекалено далеч с тази своя гордост! Държеше се глупаво и определено старомодно —

особено когато ставаше въпрос за брака им. Но след като беше толкова чувствителен на тема „парите на Кати“, тя просто никога нямаше да му каже какво е направила.

Изражението му внезапно омекна:

— Ако искаш, можеш да завеждаеш парите си на нашите деца. Предполагам, че има възможност да се уреди това.

Деца? Едновременно изпита и удоволствие, и паника. Ако Рамон продължаваше да я желае така страстно, най-вероятно след година щеше да има бебе. Защо всичко се случваше толкова бързо?! Рафаел беше споменал, че свещеникът обявил годеща им тази сутрин. Паниката ѝ нарасна. Знаеше, че годещ се обявява в трите последователни недели, предшестващи сватбата. Рамон някак си беше успял да уреди днес да бъде първата неделя и по този начин елиминираше една седмица от времето, през което Кати трябваше да вземе окончателното си решение. Опита се да се заеме с храната, но едва преглъщаше залъците.

— Рамон, как стана така, че тази сутрин да обявят годеща ни в църквата? Нали пристигнахме едва следобед?

Изглежда нещо в тона ѝ му подсказа, че е раздвоена. Рамон бутна чинията си настрана и с равен глас отвърна:

— В петък, след като отиде на работа, позвъних на падре Грегорио и му съобщих, че желаем да се венчаем в тази църква възможно най-скоро. Той ме познава откакто съм се родил и знае, че няма никакви основания, които да ми попречат да се венчая в църква. Уверих го, че и за теб се отнася същото.

Докато закусвах по-рано същата сутрин с баща ти, той ми даде името на твоя пастор, който добре те познава. Предадох тази информация на падре Грегорио, за да се увери сам в правотата на твърденията ми, ако желае. Ето така стана всичко. Усещам, че нещо, свързано с обявяването на годеща ни, те дразни. Какво е то?

След кратко, напрегнато мълчание Кати поклати глава:

— Нищо, наистина. Просто съм малко изненадана, че всичко се е уредило толкова просто, без дори да подозирам за това.

— Не съм го държал в тайна нарочно. Предполагах, че баща ти е споменал за разговора ни, той пък, изглежда, е мислел, че ти вече знаеш.

Кати с трепереща ръка отмести чинията си встрани.

— Няма ли падре Грегорио да се срещне с мен — искам да кажа с нас — преди да се съгласи да ни венчае?

— Ще се срещне.

Рамон запали тънка цигара, облегна се назад и внимателно се загледа в Кати.

Тя нервно приглади с ръка златистата си коса.

— Моля те, престани да се взираш в мен по този начин! — промълви задавено.

Той се извърна, направи знак на келнера да им донесе сметката и отново я погледна.

— Трудно е човек да не те гледа, Кати. Много си красива. И ужасно уплашена.

Изрече тези думи толкова студено, толкова безстрастно, че в първия момент тя се запита дали да вярва на ушите си. Рамон подхвърли парите на масата, стана и заобиколи, за да ѝ отмести стола.

Двамата мълчаливо вървяха в тъмната нежна нощ. Небето беше обсипано със звезди, а площадът пустееше. Лекият ветрец беше учудващо студен и Кати потръпна в тънката си копринена рокля. Рамон свали сакото си и го наметна на раменете ѝ.

Когато минаваха покрай старинната църква, се сети за думите на Рамон: „Тук ще се венчаем“.

След две седмици тя вероятно щеше да излиза от тази църква, облечена в бяла булчинска рокля.

Веднъж вече ѝ се беше случвало да изпълнява същата роля. Пак беше в бяла рокля, но излизаше от огромна готическа катедрала. На улицата бяха паркирани цяла върволица лимузини. Те задръстваха движението и останалите коли бяха принудени да изчакат сватбеното шествие да се оттегли. Дейвид се беше изправил гордо до нея. Бяха на стълбището пред катедралата, а фотографите се надпреварваха да ги снимат. Младоженецът беше в елегантен смокинг, а булката — в разкошна бяла рокля и нежен воал. Двамата бяха преминали през тълпата, пожелаваща им щастие и късмет. В този ден Дейвид изглеждаше нереално красив и тя чувстваше, че го обича безмерно!

Прозорците на къщите светеха. Кати вървеше към шосето до Рамон, обзета от спомени, които смяташе за отдавна погребани.

Дейвид.

През шестте месеца на техния брак той я беше държал в постоянно напрежение, към което по-късно се беше прибавил и страх. Дори по време на годеча им беше забелязвала погледите, с които изпровождаше минаващите покрай тях жени, и тогава я пронизваше болезнена ревност, щом си припомняше, че Дейвид е на тридесет години и най-вероятно щеше да се надсмее над детинското ѝ чувство за собственост. Нали само гледаше другите жени! Той не беше способен да ѝ изневери.

Бяха минали два месеца от женитбата им, когато Кати най-сетне се осмели да повдигне въпроса. Бяха канени на официална вечеря. Привлекателната съпруга на един адвокат от Канзас Сити прикова вниманието на Дейвид, флиртът започна още по време на коктейла, набра скорост, докато траеше вечерята, и се разгоря в пълната си сила на дансинга. Малко след началото на танците двамата изчезнаха някъде за около час и половина и Кати беше оставена да се справя не само със съжалителните погледи на хората наоколо, но и с нарастващия гняв на изоставения съпруг.

Беше бясна. Дейвид изслуша съзливите ѝ упреци с привидно спокойствие; само юмрукът му конвулсивно се свиваше и отпускаше. Щяха обаче да минат четири месеца, преди тя да разбере какво предвещава това движение.

Когато привърши с обвиненията си, очакваше, че той ще започне да отрича, да я убеждава, че не е права в подозренията си, и да ѝ обещава, че подобно нещо никога вече няма да се случи; очакваше да ѝ се извини за държанието си. Но той стана, погледна я отегчено и си легна.

Отмъщението му започна на следващия ден. Дейвид привидно се държеше като човек, който се е примирил с нежеланото ѝ присъствие в неговия живот, но всъщност със садистична наслада я подлагаше на изтънчен психически тормоз.

Нищо във външния вид или държанието ѝ не оставаше незабелязано и неизкоментирано.

— Плисираните поли правят бедрата ти да изглеждат още по-дебели — подхвърляше ехидно той.

Кати възразяваше, че изобщо няма дебели бедра, но правеше упражнения, за да е сигурна, че ще запази формата си.

— Ако си скъсиш косата, брадичката ти няма да е толкова издадена напред.

Тя му отвърна, че брадичката ѝ не е издадена, но се подстрига късо.

— Ако изпълнеш коленете си, задника ти няма да се тресе толкова, докато ходиш.

Кати изпълваше колене и се чудеше дали продължава да се „тресе“.

Очите му критично я следваха, където и да отидеше, и скоро тя стана толкова неуверена в себе си, че беше невъзможно да мине през стаята, без да се блъсне в някой стол или маса. Това също не убягваше от вниманието на Дейвид. Както загорялото ядене, дрехите, които беше забравила да занесе на химическо чистене, неизбърсаният прах върху секциите.

— Някои жени успяват да се справят еднакво добре със служебните и с домакинските си задължения — отбеляза той една вечер, докато гледеше как Кати бърше праха от мебелите. — Очевидно ти не си от тях. Ще трябва да се откажеш от работата си.

Като си спомняше всичко това, не можеше да се начуди колко лесно беше позволила на съпруга си да я манипулира. През следващите две седмици Дейвид „работеше до късно“. Когато се върнеше вкъщи се държеше така, сякаш тя изобщо не съществува. Ако все пак благоволяше да ѝ проговори, думите му бяха наситени със студен присмех или любезен сарказъм. Кати многократно се опитваше да изглади недоразуменията помежду им, но срещаше смразяващо презрение. За тези две седмици съпругът ѝ успя да я доведе до крайно напрежение и я накара да повярва, че е глупава, непохватна и неспособна да свърши каквато и да била работа. По онова време Кати беше само на двадесет и една години, току-що завършила колеж, а той беше с девет години по-голям от нея, много начетен и властен.

Мисълта, че ще трябва да напусне работа, я извади от равновесие.

— Но аз обичам работата си! — извика и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Аз пък си мислех, че обичаш своя съпруг — хладно я прекъсна Дейвид. Погледът му се спря върху ръцете ѝ, които продължаваха да лъскат полираната маса. — Между другото, много

съм привързан към онази порцеланова купа. Дръпни я настрани, преди да си я съборила на пода.

— Няма да я съборя на пода! — изкрещя гневно Кати, обърна се към него и неволно закачи с ръка така ценената от съпруга ѝ вещ. Купата полетя към пода и с трясък се разби на малки парченца. Младата жена като обезумяла се хвърли на шията на Дейвид и сърцераздирателно зариде:

— Обичам те, Дейвид. Не зная какво става с мен напоследък. Много съжалявам. Аз... Ще напусна работа и ще...

Дейвид получи своето. Всичко беше забравено. Той успокояващо я потупа по рамото, увери я, че след като наистина го обича, нищо друго няма значение и че съвсем не е наложително да напуска работата си, разбира се. Слънцето сякаш отново просветна и облаците се разпръснаха. Съпругът ѝ отново беше чаровен, разумен и загрижен.

Четири месеца по-късно Кати си тръгна от работа по-рано. Искеше да изненада съпруга си със специална интимна вечеря. Беше минала точно половин година от сватбата им. И наистина го изненада. Завари го в леглото със съпругата на неговия съдружник в адвокатската фирма. Беше се облегал на таблата и спокойно пушеше, а свободната му ръка обгръщаше раменете на голата жена, притиснала се до него. Кати запази удивително самообладание. Изглеждаше напълно спокойна, макар стомахът ѝ да се беше свил на топка.

— Доколкото разбирам, вече сте свършили — изрече равно тя от прага на спалнята, — затова предпочитам да се измитате от тук. И двамата.

Обърна се и като в мъгла се запъти към кухнята. Извади гъбите от пазарската чанта и започна да ги чисти. Минута по-късно Дейвид злобно просъска зад гърба ѝ:

— Малка мръсна кучко, време е да се научиш на някои маниери! Съпругът на Силвия Конърс е мой шеф. Сега ще отидеш да ѝ се извиниш!

— Върви по дяволите! — отвърна тя. Не можеше да се съвземе от болка и обида.

Ръцете му хищно се впиха в косите ѝ и отметнаха главата ѝ назад.

— Предупреждавам те! Или ще направиш това, което току-що ти наредих, или ще ти се случи нещо ужасно, когато Силвия си отиде.

Очите ѝ се наляха със сълзи, но щом срещна яростния му поглед, се овладя и твърдо изрече:

— Не.

Дейвид пусна косата ѝ и тръгна към всекидневната. След миг Кати чу гласа му:

— Силвия, Кати съжалява, че се е държала обидно с теб, и утре ще ти се извини за държанието си. Ела, ще те изпратя до колата.

Когато двамата излязоха от апартамента, Кати се втурна към спалнята, която половин година беше поделяла с Дейвид, и измъкна куфарите си от гардероба. Механично отваряше чекмеджетата на скрина и струпваше дрехите върху леглото, когато чу, че външната врата се хлопва. Дейвид се връщаше.

— Знаеш ли, скъпа — каза зад гърба ѝ той, — преди четири месеца си помислих, че си научила урока си — никога да не ме ядосваш. Опитах се да ти го преподам по лесния начин, но очевидно не е имало ефект. Страхувам се, че урокът, който сега ще последва, ще остави доста по-трайни следи в съзнанието ти.

Кати вдигна поглед от дрехите, които в момента слагаше в куфара, и видя как той сваля колана си.

— Само да посмееш да ме докоснеш — изхриптя тя, — ще се обадя в полицията. Ще те арестуват за физически тормоз.

Съпругът ѝ развеселен я наблюдаваше как отстъпва уплашено.

— Не, няма. Много скоро горчиво ще плачеш и ще повтаряш, че съжаляваш, а после ще ми кажеш, че ме обичаш!

Той беше прав. Тридесет минути по-късно Кати лежеше изнемоощяла върху леглото, с лице, заровено във възглавниците и крещеше: „Обичам те!“, докато входната врата се захлопваше зад гърба му.

Нямаше представа колко време беше минало, преди да се надигне от леглото. Наметна палтото си, взе дамската си чанта и излезе от апартамента. Вече никога не се върна там.

Дейвид денонощно ѝ звънеше по телефона. Опитваше се да я върне със заплахи и обещания. Казваше, че ужасно съжалява; обясняваше, че този ден работата му е била особено напрегната; кълнеше се, че това никога няма да се повтори.

Срещнаха се отново по време на бракоразводното дело.

Рамон свърна в тясна прашна уличка. В далечината се виждаше някаква светлина. Къщата на Габриела, каза си Кати. Огледа се наоколо. Хълмът беше обсипан със светлина, струяща от прозорците на пръснатите по склоновете къщи. Някои бяха по-ниски, други — по-високи. Едни бяха близо, други — далеч. Хълмът сякаш я посрещаше с добре дошла. Приличаше на сигурно убежище в тъмната индигова нощ. Опита се да се възхити на гледката, да се концентрира само върху настоящето и бъдещето, но миналото не искаше да я остави на спокойствие. То сякаш се беше впило в мозъка ѝ, предупреждаваше я...

Всъщност Дейвид Колдуел не я беше измамил. Тя се беше оставила да бъде измамена. Дори с девическата наивност на своите двадесет и една години усещаше, че съпругът ѝ не е онзи очарователен мъж, в когото се беше влюбила. Подсъзнателно беше долавяла скрития гняв, който блясваше в погледа му, когато сервитьорът забавеше поръчката в някой ресторант; беше забелязвала как пръстите му яростно се впиват във волана, когато друг шофьор не му правеше път да мине; дори беше усетила желанието, което го обземаше, щом погледнеше към нечия чужда жена. Беше подозирала, че той не е човекът, за когото се представяше, но го обичаше и се беше омъжила за него.

Сега беше на път да се свърже с Рамон и не можеше да се отърси от нарастващото подозрение, че той също не е такъв, какъвто изглежда и за какъвто се представя. Приличаше ѝ на пъзел, чиито елементи никак не си пасваха. Когато му задаваше въпроси за миналото му, той ставаше неуверен и отговаряше лаконично. Щом нямаше какво да крие, защо с такава неохота говореше за себе си?

В душата ѝ се разрази истинска буря. Вярно, че Рамон не обичаше да говори за себе си, но това не означаваше, че крие някакви свои грехове от нея. Дейвид например обожаваше да бъде център на вниманието, да се хвали. В това отношение двамата коренно се различаваха един от друг.

Всъщност те се различаваха по всичко. А дали наистина беше така?

Сигурно ѝ трябваше малко време, за да свикне с мисълта, че отново ще се омъжи. Всичко се случваше невероятно бързо и поради

това я обземаше паника. След две седмици неоснователният ѝ страх щеше да изчезне. Дали?

Къщата на Габриела вече ясно се виждаше. Внезапно Рамон прегради пътя на Кати и нервно попита:

— Защо? Защо си толкова уплашена?

— Аз... Не съм — опита се да отрече тя.

— Напротив, уплашена си — упорито повтори той.

Кати се вгледа в лицето му. Въпреки резкия му тон в очите му грейше нежност. Чертите му издаваха сила и мъжественост. Дейвид никога не я беше гледал нежно, нито пък излъчваше сила. Той беше жесток негодник.

— Мисля, че се плаша от скоростта, с която се развиват нещата — искрено отвърна тя.

Веждите му се свиха.

— Само бързината ли те притеснява?

Кати се поколеба. Не можеше да му обясни на какво се дължат страховете ѝ. Дори самата тя не беше напълно наясно.

— Толкова много неща трябва да се свършат, а времето е отчайващо малко — каза.

Рамон въздъхна с облекчение и я притегли към себе си.

— Кати, моето намерение беше да се оженя за теб на втората седмица от идването ни тук. Твоите родители ще пристигнат за церемонията, а аз ще се заема с уреждането на всички подробности. За теб остава само да се срещнеш с падре Грегорио.

Каdifеният му глас, топлият му дъх, галещ косите ѝ, тръпчивият аромат, излъчващ се от тялото му, действаха като магия.

— Да се срещна с падре Грегорио, за да обсъдим въпроса с церемонията ли? — попита тя, като се отдръпна назад и го погледна.

— Не, за да го убедиш, че си подходяща за моя съпруга — поправи я Рамон.

— Сериозно ли говориш? — възкликна Кати, но очите ѝ не се откъсваха от чувствените му устни, които все повече и повече доближаваха до нейните. Във вените ѝ запламтя желанието и за момент забрави страховете и колебанията си.

— Дали съм сериозен по отношение на теб ли? Знаеш, че е така — промърмори той и горещият му дъх се смеси с нейния.

— Не, че трябва да убедя падре Грегорио колко добра съпруга ще излезе от мене! — промълви тя.

— Да, но първо убеди мен.

По устните ѝ пробяга лека усмивка.

— Трудно ли е да те убеди човек? — подразни го незлобливо тя.

Гласът му преливаше от страст:

— Сега ще видим.

Дланта на Кати се плъзна по гърдите му. Мускулите му се стегнаха, дъхът му замря.

— Колко време според теб ще ми е нужно, за да те убедя? — прошепна тя.

— Около три секунди — пламенно отвърна Рамон.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кати се обърна по гръб и отвори очи. След дълбокия сън я облада чувството за нереалност. Стаята, в която беше спала, беше слънчева и изключително чиста, обзаведена по спартански с един стар скрин и полирана до блясък тоалетка.

— Добро утро — чу топлия глас на Габриела.

Кати бавно започваше да си спомня. През това време домакинята ѝ прекоси стаята и постави чаша горещо кафе на тоалетната масичка. Тя беше на двадесет и четири години и невероятно красива. Със своите високи скули и блестящи кафяви очи би могла да бъде мечта за всеки фотограф. Снощи беше признала на Кати, че някакъв много известен моден фотограф я поканил да му позира, след като я видял един ден в селото, но съпругът ѝ, Едуардо, категорично ѝ забранил да го прави. Точно това би могло да се очаква от симпатичния мъж, с когото се беше запознала вечерта.

Благодари за кафето и Габриела мило ѝ се усмихна.

— Тази сутрин Рамон намина да те види, но като разбра, че спиш, предпочете да не те безпокои — обясни младата жена. — Поръча ми да ти предам, че ще се видите тази вечер, щом се върне.

— От Маягуез, предполагам — каза Кати, колкото да поддържа разговора.

— Не, от Сан Хуан — поправи я Габриела. По лицето ѝ премина почти комична тръпка на ужас. — А може би е отишъл в Маягуез. Не знам. Съжалявам, но не мога да си спомня.

— Няма значение — успокои я Кати, озадачена от очевидната ѝ уплаха.

— Рамон остави много пари. Каза, че можем още днес да започнем да пазаруваме за къщата, ако се чувстваш готова за това.

Кати кимна и погледна към будилника върху тоалетката. С изненада установи, че е минало десет часът. Утре със сигурност щеше да е будна, когато Рамон намине да я види на път за фалиралата фирма в Маягуез.

Над седмината мъже, наседали около дългата маса в конферентната зала на „Галвера Интернешънъл“ в Сан Хуан, надвисна мълчание. Нарушаваше го само бароковият часовник, отмерващ точно десет часа. Всъщност това бяха последните мигове от живота на една умираща корпорация, някога преуспяващ международен конгломерат.

Рамон седеше на президентското място и огледа петимата мъже отляво. Това беше бордът на директорите. Всеки от тях беше внимателно подбран от баща му и притежаваше трите задължителни качества, които Симон Галвера изискваше от членовете на своя борд: интелигентност, алчност и безхарактерност. В продължение на двадесет години старият Галвера изсмукваше тяхната интелигентност, експлоатираше алчността им и безогледно се възползваше от неспособността им да се противопоставят на неговите решения или да го предизвикат.

— Попитах дали някой от вас може да предложи алтернатива за спасяване на компанията — повтори Рамон със смразяващ глас.

Двама от директорите нервно прочистиха гърлата си, третият се пресегна към бутилката с изстудена минерална вода, поставена по средата на масата.

Бягащите им встрани погледи и продължителното мълчание подклаждаше гнева му, макар Рамон да се опитваше да запази самообладание.

— Никакви предложения? — попита заплашително той. — Тогава може би някой от вас, който все още не е загубил способността си да говори, ще ми обясни защо не бях информиран за разрушителните действия на моя баща, нито за непростимото му поведение през последните десет месеца?!

Един от директорите разхлаби вратовръзката си и изрече:

— Баща ви казваше, че не е необходимо да ви занимаваме с делата на корпорацията. Специално ни го подчерта, нали, Чарлс? — обърна се той към мъжа до него. — Казваше на всички ни: „Рамон отговаря за операциите във Франция и Белгия. Ще бъде в тези страни половин година, после ще вземе участие в Световната конференция в Швейцария. Когато се върне, ще трябва да сключи договора с хората от

Кайро. Няма защо да го притесняваме с маловажните решения, които взимаме тука“. Точно така каза, нали?

Пет глави едновременно кимнаха.

Рамон ги гледаше и замислено въртеше молив в ръце.

— Значи — завърши той със заплашително спокоен тон, — никой от вас не посмя да ме „притесни“. Дори когато баща ми продаде всички петролни танкери и един авиолайнер на половин цена... Дори когато реши да подари мините ни в Южна Америка на местните власти?

— Това... Това бяха вашите пари... На вас и на баща ви! — Мъжът, седнал отсреща, разпери безпомощно ръце. — Всеки един от нас притежаваше много малък дял от акциите на корпорацията. Всичко принадлежеше на вашето семейство. Знаехме, че това, което господин Галвера прави, не отговаря на интересите на компанията, но тя беше вашата компания! Освен това баща ви казваше, че иска част от данъчните облагания на корпорацията да отпаднат.

Рамон почувства как гневът кипва в него и плъзва по вените му. Пръстите му така силно стиснаха молива, че той се счупи на две.

— Да отпаднат някои от данъците? — повтори яростно той.

— Д-да — заекна друг от директорите. — Нали знаете, данъчни облекчения за корпорацията!

Рамон удари по масата. Звукът прозвуча като експлозия. Младият мъж рязко се изправи.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че според вас е било разумно от негова страна да разпродаде корпорацията, та да не плащаме данъци за нея? — Измери с убийствен поглед всеки един от петимата мъже със стиснати челюсти. — Предполагам добре разбирате, че корпорацията няма да бъде в състояние да изплати пътните ви разноски за настоящата среща. — Рамон замълча, наслаждавайки се на неприятния ефект, който оказаха думите му върху всички присъстващи. — Също така няма да подпиша заповедта за обезщетенията, които трябва да получите в качеството си на „директори“ през изминалата финансова година. Смятам срещата за приключена!

Един от тях неразумно избра точно този момент, за да спори:

— Ъ-ъ, Рамон, в устава на корпорацията се казва, че директорите получават годишно сумата...

— Призовете ме в съда! — прекъсна го той. Обърна се и влезе в своя кабинет, последван единствено от човека, седял до този момент от дясната му страна и мълчаливо наблюдавал цялата процедура.

— Сипи си нещо за пиене, Мигел — изръмжа Рамон, докато сваляше сакото си. Разхлаби възела на вратовръзката си и се приближи до прозореца.

Мигел Вилегас погледна към дървеното барче, заредено с отбрани напитки, и бързо седна в едно от четирите кресла, тапицирани със златисто кадифе. В очите му се четеше искрено съчувствие към застаналия с гръб към него Рамон.

След няколко минути на напрегнато мълчание Рамон изправи рамене и прокара пръсти през косата си.

— Мислех, че съм се примирил с поражението преди седмици — горчиво въздъхна той и се обърна към Мигел. — Очевидно съм сбъркал.

Отиде до бюрото и седна на масивния стол с висока облегалка, после погледна към най-големия син на Рафаел Вилегас и безизразно рече:

— Да приема ли мълчанието ти като знак, че проучването ти не е довело до нищо окуражително?

— Рамон — умолително започна Мигел, — аз съм само един обикновен счетоводител с ограничена практика. Това е работа за одиторите на твоята корпорация. Не можеш да разчиташ само на моите издирвания.

— Моите одитори в момента летят насам, но аз не смятам да им дам такъв достъп до книгата на баща ми, какъвто давам на теб. Какво си открил?

— Точно каквото очакваше — въздъхна той. — Баща ти е продал всичко, което е носело доходи на корпорацията, и е задържал само компаниите, които са на загуба. Тъй като не е знаел какво да прави с получените при продажбите пари, започнал да влага милиони във всяка благотворителна акция, за която е чувал. — Мъжът измъкна няколко листа от куфарчето си и с неохота ги подаде на Рамон. — Единствената ти надежда е в двата небостъргача, които сте започнали да строите в Чикаго и Сент Луис. Във всеки от тях са инвестирани по двадесет милиона долара. Ако банките се съгласят да отпуснат пари, за

да се завършат строежите, би могъл да ги продадеш, да върнеш дължимото и пак да ти остане огромна печалба.

— Банките няма да се съгласят — отвърна напрегнато той. — Вече се срещнах с техни представители в Чикаго и Сент Луис.

— Но защо, за бога?! — избухна Мигел, зарязвайки всички опити да се прави на обективен професионален счетоводител. Лицето му се сгърчи. — Дали са ви половината от парите, за да започнете строежите, защо да не отпуснат още толкова, за да ги завършите?

— Защото вече нямат доверие в моите преценки и способности — отвърна Рамон, без да отмества поглед от графиките, начертани върху листите. — Не вярват, че ще мога да доведа работата докрай и да им върна заемите. От тяхна гледна точка, докато баща ми е бил жив, те са получавали своя един милион под формата на инвестиции всеки месец. Но баща ми умира. Аз поемам контрола над корпорацията и ето че плащанията се забавят с цели четири месеца!

— Но вината, че корпорацията не разполага с пари, не е твоя! — процеди Мигел.

— Ако обясниш това на bankerите, те ще ти отвърнат, че докато баща ми е бил шеф на борда на директорите, аз в същото време съм бил президент и е трябвало да предприема нужните стъпки, за да го предпазя от направените грешки.

— Грешки! — избухна другият мъж. — Това не са грешки. Той го е измислил, за да не ти остане нищичко! Искал е всеки да си мисли, че корпорацията не е фалирала заради него.

Очите на Рамон студено проблеснаха.

— Откриха му мозъчен тумор. Баща ми не е бил отговорен за действията си.

Мигел Вилегас замръзна на мястото си. Мургавото му лице помръкна.

— Баща ти беше ужасен негодник, егоистичен тиранин и ти добре го знаеш! Всички го знаят! Завиждаше на твоя успех и мразеше славата ти. Що се отнася до тумора, заради него баща ти престана да държи под контрол ревността, която изпитваше към успехите ти. — Виждайки нарастващия гняв у Рамон, той продължи по-спокойно: — Зная, че не искаш да слушаш всичко това, но то е истина! Ти пое управлението на корпорацията и само за няколко години успя да създадеш международна финансова империя. Ти я създаде, не той! Ти

беше този, за когото пишеха вестниците и списанията, теб наричаха най-динамичния предприемач в света. Теб поканиха на Световния конгрес в Женева. Обядвах на една маса, съседна с тази на баща ти, в деня, в който той научи новината. Вместо да изпита гордост, господин Галвера щеше да се пръсне от гняв! Направи всичко възможно да убеди сътрапезниците си, че него са поканили за конгреса, но си отишъл ти, понеже той нямал време да ходи до Швейцария.

— Стига! — остро изрече Рамон. Лицето му беше побеляло от гняв и болка. — Той ми е баща, а освен това е и мъртъв. Между двама ни почти нямаше любов, докато все още беше жив; не унищожавай и малкото добро чувство, което съм запазил към него. — Той се зае с доклада на Мигел. Когато затвори последната страница, вдигна поглед към приятеля си. — Какви са тези три милиона долара на мое име, които си записал накрая?

— Намерих една папка сред личните вещи на баща ти в къщата в Маягуез. Доколкото разбрах, става въпрос за заем, който си дал на някой си Сидни Грийн от Сент Луис, Мисури, преди девет години. Този човек продължава да ти дължи парите, но ти не можеш нито да го съдиш, нито по законен път да го принудиш да ти ги върне. Според закона имаш право да повдигнеш иск в рамките на седем години — този срок е изтекъл преди две години.

— Заемът ми беше върнат — отвърна Рамон, свивайки рамене.

— Не и според документите, които открих.

— Ако се поровиш достатъчно дълбоко, ще откриеш, че наистина е върнат, но предпочитам да не си губиш повече времето с разни папки. Имаш достатъчно друга работа.

На вратата се почука и почти веднага в стаята се появи елегантната секретарка на Симон Галвера.

— Одиторите от Ню Йорк са вече тук — обяви тя. — Освен това са пристигнали и двама репортери от местни вестници, които молят за интервю. Има и едно спешно повикване от Цюрих.

Секретарката кимна и се оттегли.

Мигел проследи с възхитен поглед оттеглянето на момичето.

— Баща ти поне имаше добър вкус по отношение на секретарките. Елиз е истинска красавица — отбеляза той.

Рамон мълчаливо отключи чекмеджето на масивното бюро и извади три дебели папки с надпис „Поверително“.

— Като говорим за красиви жени — продължи приятелят му, събирайки нещата си, — кога ще ме запознаеш с дъщерята на бакалина?

Рамон посегна към интеркома, натисна бутона и започна да дава инструкции на Елиз:

— Повикай Дейвидсън и Рамирес. Щом пристигнат, изпрати ги в конферентната зала за среща с одиторите. — Вниманието му все още беше насочено към папките пред него, когато попита: — Каква дъщеря на бакалин?

Мигел завъртя очи.

— Онази, която доведе със себе си от Щатите. Едуардо разправя, че е доста привлекателна. Като се има предвид какво е мнението му за американките, от изказването му се подразбира, че е изключително красива. Та Едуардо каза, че е бакалска дъщеря.

— Бакалска... — За миг Рамон изглеждаше ужасно разгневен, после в очите му блесна топлина, а на устните му се появи загадъчна усмивка.

— Кати. Говориш ми за Кати — облегна се назад и затвори очи. — Как можах да забравя, че Кати е тук? — Забеляза, че Мигел още е в стаята, и шеговито обясни: — Тя е дъщеря на богат американец, който притежава огромна верига от супермаркети. Вчера пристигна заедно с мен. Ще остане при Едуардо и Габриела две седмици, докато се венчаем.

Мигел бавно се отпусна в креслото, от което беше станал, и поклати объркано глава:

— Dios mío, аз пък си мислех, че е твоя любовница.

— Едуардо знае, че не е. Той не одобрява американките и тайно се надява, че ще се откаже от намерението си да се ожения за нея. Когато обаче опознае Кати, ще я хареса. Междувременно от приятелски чувства към мен ще я приема като желана гостенка в дома си и няма да обсъжда миналото ми пред нея.

— Но завръщането ти без съмнение ще бъде тема номер едно в селото. Твоята Кати ще чуе поне част от селските клюки.

— Сигурен съм, че ще ги чуе, но няма да разбере нито дума. Тя не говори испански.

Мигел се надигна от креслото и тревожно погледна към него.

— Ами останалите от семейството ми? Те всички знаят английски. Дори и най-малките могат да объркат плановете ти.

— Само твоите родители, Габриела и съпругът ѝ си спомнят нещо от английския — сухо отвърна Рамон. — От вчера останалите ти братя и сестри знаят само испански.

— След всичко, което чувам, нищо повече не е в състояние да ме изненада, Рамон.

— Искам да ми бъдеш шафер на сватбата.

Мигел се усмихна.

— Това не ме изненадва. Винаги съм знаел, че аз ще бъда твоят шафер, както ти беше мой и пристигна специално от Атина, за да присъстваш на сватбата ми. — Протегна ръка през бюрото. — Поздравления, приятелю. — Силното ръкостискане беше доказателство за радостта му от поканата, както и за съжалението заради финансовите загуби на Рамон. — Ще се върна отново към папките на баща ти.

Прозвуча сигналът на интеркома. Гласът на секретарката съобщи, че двамата адвокати на корпорацията вече са в конферентната зала за среща с одиторите.

Рамон проследи с поглед Мигел, който пресичаше широкия златист килим. Щом вратата се хлопна зад гърба му, той се огледа наоколо, сякаш се прощаваше с кабинета си. Искаше да запомни всяка подробност от него.

Върху облицованата с дървени плоскости стена висеше картината на Реноар, за която някога беше платил огромна сума на един частен колекционер. Цветовете ѝ ярко контрастираха с тъмното дърво. Както всичко, което беше притежавал, така и тази картина скоро щеше да бъде продадена на аукцион. Надяваше се, че човекът, който ще я купи, ще я харесва много.

Рамон отпусна глава назад и затвори очи. След минута трябваше да отиде в конферентната зала, да се разправя с одиторите, да посочи кои точно документи да представят адвокатите в съда и по какъв начин да се обяви сред деловите среди, че с „Галвера Интернешънъл“ е свършено.

Четири месеца се беше борил със зъби и нокти, за да спаси корпорацията. Беше направил всичко възможно, но не беше успял.

Оставаше му само да се увери, че финансовият гигант умира с достойнство.

Много нощи беше лежал буден, измъчван от мисълта за този миг. Накрая той беше настъпил. Можеше да го посрещне без страх, без страдание, защото имаше Кати.

Беше посветил живота си на корпорацията. Сега щеше да посвети остатъка от него на Кати. Само на нея.

За пръв път от години изпита дълбоко религиозно чувство. Струваше му се, че Господ му е отнел семейството, общественото положение, богатството и после, когато се е уверил, че не му е останало нищо, се е смилил и му е изпратил Кати. А тя струваше повече от всичко, което беше загубил.

Кати си сложи червило, еднакво по цвят с лака на идеално поддържания ѝ маникюр и прокара пръсти през дългата си лъскава коса. Погледна се одобрително в огледалото над тоалетната масичка и се обърна към будилника. Беше вече пет и половина, а слънцето продължаваше да свети все така ярко. Рамон беше казал на Габриела, че ще мине да я вземе между пет и половина и шест, за да я заведе на вечеря у Рафаел.

Тя импулсивно взе решение да излезе навън и да го посрещне. Облече се с бели панталони и тъмносиня копринена блузка, обточена с бял кант, и се измъкна навън. Беше доволна, че може да избяга от потискащото присъствие на съпруга на Габриела, Едуардо. Той очевидно не я одобряваше.

Светлосиньото небе беше покрито с пухкави облачета. Хълмовете се разстилаха пред нея, покрити с килими от смарагдовозелено, розово и червено. Кати вдигна лице срещу нежния вятрец и тръгна по прашния път, който отвеждаше към главното шосе.

Чувстваше се неловко да прекара целия ден с непознати за нея хора. Липсваше ѝ Рамон. Не беше го виждала от предишната вечер, когато я беше довел в дома на Габриела и мъжа ѝ, беше я представил на домакините и час по-късно се беше отправил към къщата на Рафаел.

— Кати! — Познатият глас я застигна и тя се спря. Рамон се спускаше през хълма, на който се намираще домът на Рафаел, и тя

случайно беше пресякла пътя му. Той спря и я изчака да отиде при него.

Трябваше да положи доста усилия, за да остане там, където е и да се наслади на удоволствието от мисълта, че е излязла специално да го посрещне. Погледът му нежно обгърна тялото ѝ. Златистата коса падаше по раменете ѝ, тъмносините ѝ очи му се усмихваха. Движеше се с естествена грация, дългите ѝ бедра съблазнително се поклащаха.

Сърцето му щеше да изхвъркне от нетърпение. Как копнееше да я сграбчи в прегръдките си и да я притисне към себе си! Искаше да покрие устните ѝ с целувки и да ѝ повтаря до безкрай, че я обича. Само че се страхуваше от отговора ѝ или от липсата на такъв; страхуваше се от реакцията ѝ, която щеше да потвърди убеждението му, че тя не го обича. Такова нещо не би могъл да понесе.

Кати спря на няколко метра от него, завладяна от щастие, примесено неочаквано със стеснителност. Тъмносинята риза на Рамон беше разкопчана почти до кръста и разкриваше яките му гърди, покрити гъсто с къдрави черни косъмчета. Черните му панталони подчертаваха стегнатите му бедра и следваха всяка извивка на дългите му крака. Завладяващата мъжественост, която се излъчваше от него я зашемети, накара я да се чувства несигурна и уязвима. Тя преглътна и неуверено промълви:

— Здравей.

Рамон широко разтвори ръце и дрезгаво прошепна:

— Здравей, ми атог.

Кати се поколеба за миг, после се отпусна в прегръдките му. Ръцете му плътно я обгърнаха, сякаш никога няма да я пуснат.

— Липсвах ли ти? — попита шепнешком той, когато устните му най-сетне се отделиха от нейните.

Тя целуна шията му, вдъхвайки дълбоко от топлия възбуждащ аромат на кожата му.

— Да. А аз липсвах ли ти?

— Не.

Кати се отдръпна леко назад, за да го вижда по-добре, и на устните ѝ заигра недоверчива усмивка.

— Наистина ли?

— Да — отвърна нежно Рамон. — Защото от десет часа тази сутрин ти беше непрекъснато с мен; изобщо не те оставих да се

отделиш.

— От десет часа... — започна Кати, но млъкна и внимателно се вгледа в него. Интуицията ѝ подсказваше, че някъде в дълбините на тези черни като оникс очи се крият бурни емоции. Хвана леко брадичката му и обърна лицето му първо наляво, после надясно. Накрая попита:

— Как изглеждаха онези мъже?

— Кои мъже?

— Онези, които се опитваха да те победят.

— Значи ти приличам на човек, който е водил битка?

Тя кимна, а усмивката ѝ стана още по-широка и лъчезарна:

— Бил си се най-малко с шестима добре въоръжени мъже и един булдозер.

— Толкова ли зле изглеждам? — усмихна се в отговор той.

Младата жена отново кимна.

— Трябва да ти е ужасно трудно и потискащо да работиш за компания, която е фалирала.

Погледът му ѝ подсказа, че е познала.

Рамон поклати глава и рече:

— Знаеш ли, много хора от различни краища на света са ми казвали, че лицето ми става абсолютно непроницаемо, когато пожелая.

— И ти искаш то да бъде такова тази вечер с мен? — предположи Кати. — Защото не желаяш да видя колко си уморен?

— Да.

— Вложил ли си твои пари в тази компания?

— Всъщност всичките си пари и целия си досегашен живот — призна развеселен той. — Много си проникателна. Но не е необходимо да се притесняваш. От утре всичко ще бъде далеч по-лесно и няма да ми се налага да прекарвам в компанията толкова време. От утре следобед ще започна да помагам на работниците, които ремонтират къщата ни.

Вечерта в дома на Рафаел премина неусетно. Около масата се носеха смях и шеги. Сеньора Вилегас, съпругата на Рафаел, беше енергична жена, която се отнасяше с Рамон по същия начин както със съпруга и децата си — две момчета някъде около двадесетте и едно

момиче на четиринадесет години. За най-голямо удоволствие на Кати по-голямата част от разговора се водеше на английски. По-младите членове на семейството не говореха този език, но очевидно поне малко го разбираха, защото тя на няколко пъти беше забелязала, че се усмихват на нещо, казано от баща им или от Рамон.

След вечеря мъжете отидоха в салона, а жените останаха да разчистят масата и да измият съдовете. След като приключиха, се присъединиха към мъжете за кафето. Кати отиде до Рамон, който я хвана за ръката и нежно я придърпа да седне до него. Тя слушаше разговора му с Рафаел, но през цялото време вниманието ѝ беше обсебено от мускулестото му бедро, притиснато плътно до нейното. Той беше отпуснал ръце върху облегалката на дивана и нежно галеше рамото ѝ, а от време на време пръстите му се спираха върху шията ѝ, скрита зад водопада от тежка коса. В жестовете му нямаше нищо нередно, нищо особено, но въпреки това изцяло я подчиняваха. Сети се за думите, които ѝ беше казал на пътеката: беше я уверил, че през целия ден е чувствал нейното присъствие, че е имал нужда от нея. Дали и сега не я докосваше, защото пак имаше нужда от нея?

Крадешком погледна към него. Не можеше да я излъже — беше прекалено уморен и потънал в грижи.

Тя деликатно прикри лека прозявка и очите на Рамон веднага се спряха върху нея.

— Уморена ли си?

— Малко — излъга тя.

Три минути по-късно той поднасяше извиненията си на семейство Вилегас и я водеше към външната врата.

— Ще можеш ли да вървиш пеша, или предпочиташ да те закарам у Габриела с колата? — попита я, щом се озоваха навън.

Кати нежно се усмихна:

— Нищо ми няма, но ти изглеждаш изморен и разстроен, затова реших да те изведа оттук.

— Благодаря ти — прошепна нежно Рамон.

Габриела и съпругът ѝ вече си бяха легнали, но бяха оставили входната врата отключена. Кати светна лампата, а Рамон влезе вътре и се отпусна на дивана. Когато тя се приближи до него, той я хвана за ръцете и я привлече в скута си. Кати се освободи от ръцете му, заобиколи дивана и застана зад гърба на младия мъж.

Започна да масажира бавно напрегнатите мускули на шията и раменете му. Чувстваше се особено. Между двамата се беше възцарила някаква топла близост, която до този момент беше липсвала; Рамон винаги беше излъчвал непресъхваща сексуална енергия, която държеше сетивата ѝ нащрек. Сега тази енергия се беше трансформирала в спокоен магнетизъм.

— Как се чувстваш? — попита го, докато разтриваше тила му.

— По-добре отколкото можеш да си представиш — промълви Рамон и отпусна доволно глава надолу. — Къде си се научила да масажираш така? — попита той няколко минути по-късно.

— Не си спомням — излъга тя.

Нещо в гласа ѝ го накара рязко да се извърне и да я погледне. Видя болката в очите ѝ, хвана дланите ѝ и я накара да заобиколи дивана и да се отпусне в прегръдките му.

— Сега ще те накарам да се почувстваш по-добре — заяви той и пръстите му сръчно започнаха да разкопчават блузата ѝ, спряха се върху дантелените чашки на сутиена ѝ и освободиха гърдите ѝ от тях.

Преди Кати да разбере какво точно става, устните му се впиха в зърната на гърдите ѝ и я доведоха до състояние на отчаян копнеж. Рамон я положи внимателно на дивана и покри с тялото си нейното.

— Дейвид е мъртъв — напомни ѝ той. — Не искам духът му да застава между нас.

Въпреки остротата на тона му целувките му бяха разтапящи.

— Погреби го! — настоя шепнешком той. — Моля те!

Кати обви ръце около шията му и се притисна към него. За миг всичко друго престана да съществува.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Мигел се втурна в кабинета на приятеля си и затвори с трясък вратата зад гърба си.

— Разкажи ми всичко за своя добър приятел Сидни Грийн от Сент Луис — високо рече той, влагайки целия си сарказъм в думата „приятел“.

Рамон, който преглеждаше някакви документи, вдигна очи и го изгледа объркано.

— Той не ми е никакъв приятел, а просто познат. Запознахме се преди девет години по време на коктейл в дома на мой колега. Грийн дойде при мен, представи се и започна да ми описва качествата на някакъв нов вид боя, която бил изобретил. Увери ме, че може да произвежда боя, която да е по-трайна и с по-добро покритие от предлаганите се в момента на пазара. На следващия ден ми донесе своите анализи. Качествата на боята бяха потвърдени и от изследвания, направени в независима лаборатория.

Сидни Грийн имаше нужда от три милиона долара, за да започне производството на своя продукт и да го представи на пазара. Уредих да получи тези пари като заем от „Галвера Интернешънъл“, освен това го свързах с някои мои приятели — собственици на компании, ползващи бои за произвежданите от тях продукти. Можеш да намериш информацията в някоя от папките с документацията на нашата корпорация.

— Една част от информацията наистина открих в една папка, останалата получих от главния финансист тази сутрин. Не е толкова просто, колкото си мислиш. Баща ти проучил Грийн, разбрал, че е работил за кратко като химик и решил, че неговият продукт ще се провали на пазара. За него трите милиона долара са били просто пари, хвърлени на вятъра. Като „мил и любящ баща“ решил да ти даде добър урок. Наредил на финансиста да отпусне трите милиона от твоята лична сметка. Така заемът е станал между теб и Грийн, а не между Грийн и корпорацията. Година по-късно, когато заемът е трябвало да

бъде върнат, Грийн помолил писмено за отсрочка. По думите на финансиста по това време ти си бил в Япония, затова той показал писмото на баща ти. Баща ти наредил писмото да бъде унищожено и да се прекратят всички опити да се върнат парите. Връщането на заема било твой личен проблем.

Рамон раздражено рече:

— Все пак заемът беше върнат. Спомням си, че баща ми лично ме увери в това.

— Не давам и пукната пара какво ти е казал онзи негодник! Заемът не е бил изплатен. Сидни Грийн също го потвърди.

Рамон рязко вдигна глава и гневно стисна зъби:

— Обадил си се на господин Грийн?

— Ами... Да... Ти ми каза да не си губя времето в ровене из папките, Рамон — напомни му Мигел, свивайки се под яростния му поглед.

— Върви по дяволите! Не съм те упълномощавал да правиш това! — избухна Галвера. Той се облегна назад, затвори очи, очевидно опитвайки се да потисне надигащия се в гърдите му гняв. Когато отново заговори, гласът му прозвуча напълно спокойно: — Дори когато бях в Сент Луис не му се обадох. Той знаеше, че съм в беда; ако имаше желание да ми помогне, щеше да ме потърси. Твоето телефонно обаждане, напомнянето, че ми дължи пари, ще бъде разтълкувано като жалко хленчене от моя страна, като отчаян опит да измъкна някакви пари от него. Представям си какъв е станал сега, след като е преуспял!

— Той е едно арогантно копеле! — отвърна Мигел. — И няма намерение да ти върне онези пари. Когато му обясних, че се опитвам да открия вноските, с които е погасявал паричните си задължения към теб, той грубо ми обясни, че вече е прекалено късно и че не можеш да го съдиш.

Рамон изслуша обясненията на приятеля си с цинична усмивка.

— Господин Грийн, разбира се, е прав. Аз съм бил длъжен да следя за връщането на тези пари и да предприема нужните действия.

— За бога! Дал си на този човек три милиона долара и той отказва да ти ги върне! Та ти си го направил богат! Как можеш да седиш толкова спокойно на мястото си?

Рамон иронично сви рамене:

— Аз не му подарих тези пари, а му ги заех. Не го направих от любезност или от състрадание, а защото усещах, че на пазара има ниша за продукта, който той предлага. Надявах се да спечеля. Всъщност трите милиона за мен бяха инвестиция, а задължение на инвеститора е да се грижи за парите си. За нещастие не ми беше известно, че аз лично съм инвеститорът и се надявах одиторите на корпорацията да движат въпроса с този заем. Що се отнася до Грийн, в отказа му да върне парите сега, когато сроковете отдавна са изтекли, няма нищо лично — той просто защитава своите интереси. Това е бизнес.

— Това е кражба! — горчиво произнесе Мигел.

— Не, просто е добър бизнес — повтори Рамон, измервайки с поглед приятеля си. — Предполагам, че след като е отказал да върне парите, те е помолил да ми предадеш най-искрените му съжаления относно лошия обрат в делата ми.

— Точно така! Направи го! Поръча ми да ти предам, че ако си бил поне наполовина толкова умен, колкото са те изкарвали всички, си щял да си върнеш парите преди години. Освен това ме предупреди, че ако ти или някой твой представител се опита да се свърже с него за въпросните пари, ще заведе срещу теб дело за психически тормоз. После ми затвори.

Лицето на Рамон стана сериозно.

— Какво направил? — попита с обезпокояващо спокойствие той.

— Наприказва ми всички тези неща и... ми тресна слушалката.

— Лоша работа — кадифеният му глас предвещаваеше буря.

Галвера се облегна назад и потъна в мълчание. На устните му заигра иронична усмивка. Неочаквано се наведе напред, натисна бутона на интеркома и когато се чу гласът на Елиз, той ѝ продиктува седем имена и седем телефонни номера в седем различни точки на света.

— Ако правилно си спомням условията на заема, отпуснах на Грийн три милиона срещу валидната за деня на изплащането лихва.

— Точно така — кимна Мигел. — Ако Грийн беше изплатил заема за една година с валидната за тогава лихва от осем процента, върнатата сума щеше да е равна на три милиона двеста и четиридесет хиляди долара.

— Само че днес лихвата е седемнадесет процента, а той ми я дължи за всичките девет години.

— От техническа гледна точка той ти дължи над дванадесет милиона, но това всъщност няма никакво значение. Не можеш да си върнеш парите.

— Нямам и намерение да опитвам — отвърна Рамон. Погледът му се спря върху телефона. Всеки момент щеше да проведе първия трансатлантически разговор.

— Какво тогава мислиш да правиш?

Рамон загадъчно вдигна вежди:

— Мисля да дам на нашия приятел Грийн един урок, който отдавна е трябвало да научи. Просто вариант на една стара поговорка.

— Каква поговорка?

— Поговорката, че когато се изкачваш по стълбицата на успеха, никога не трябва умишлено да стъпваш върху пръстите на този, който е под теб, защото именно той може да ти помогне, ако полетиш надолу.

— И какъв вариант на тази поговорка ще му покажеш? — попита Мигел, а в очите му блесна пламъчето на нетърпението.

— Никога без причина да не си създава врагове — отвърна Рамон. — Урокът ще му коства дванадесет милиона долара.

Когато телефонът иззвъня, той натисна един бутон, който включваше усилвател, за да може Мигел да следи разговора. Някои от разговорите се водеха на френски и на Мигел му коства доста усилия да схване за какво става дума, докато Рамон свободно боравеше с този език. Въпреки това след първите четири разговора приятелят му вече беше наясно какво се гласи в момента.

Всеки един от седмината мъже, с които Рамон разговаряше, беше крупен индустриалец. Компаниите на всички работеха с боите, произвеждани от Грийн. И седмината се обръщаха към Рамон с топли приятелски слова и с удоволствие изслушваха обясненията му за онова, което се канеше да направи. В края на всеки разговор Мигел с изненада чуваше как тези богати мъже го питат биха ли могли да му помогнат с нещо при така стеклите се обстоятелства и с възмущение забелязваше как приятеля му любезно отклонява предложенията им.

— Рамон! — избухна той, след като приключи четвъртият разговор. — Всеки един от тези мъже може да те измъкне от

финансовата криза, в която си изпаднал, и всеки ти предложи помощта си!

Рамон поклати глава:

— Това е чиста проява на любезност, нищо повече. Те се чувстват задължени да предложат помощта си и от само себе си се разбира, че отговорът ми ще бъде отрицателен. Това се казва добър бизнес. Виждаш ли — подсмихна се той, — ние всички добре сме усвоили урока, който господин Грийн тепърва ще трябва да учи.

Мигел гръмко се засмя:

— Ако правилно съм разбрал, утре в парижките вестници ще излезе съобщение, че главният производител на автомобили във Франция има проблеми с боите на Грийн. Ще се оплачат, че боята изсветлява, след като бъде използвана, затова са принудени да си потърсят друг снабдител.

Рамон отиде до барчето и сипа по чаша за Мигел и за себе си.

— Приятелят ми от Париж отдавна ми беше казал, че е решил да не ползва боите на Грийн, защото са много скъпи — аз бях този, който ги свърза преди девет години. Проблемът с изсветляването не се дължи на ниското качество на боята, а на небрежност от страна на персонала в завода, но, разбира се, моят приятел няма намерение да раздухва това пред пресата.

Той подаде чашата на Мигел и продължи:

— Производителят на селскостопанска техника от Германия ще изчака да излезе статията в парижките вестници, а после ще се свърже с Грийн и ще го заплаши, че ще отмени поръчката за доставка на бои заради онова, което е прочел в парижката преса.

Рамон пъкна ръце в джобовете си и му се усмихна.

— За лош късмет на Грийн неговите бои вече не са единствените висококачествени продукти от този тип на пазара. Други американски производители предлагат по-качествена стока. Приятелят ми от Токио ще отговори на оплакванията на французите с изявление в японските вестници. Ще заяви, че за тях никога не е съществувал проблемът с избеляващите бои, тъй като никога не са използвали боите на Грийн. В четвъртък Деметриус Василадис ще се обади от Атина и ще отмени поръчките за доставка на боя за корабостроителниците му.

Рамон отпи от чашата, седна зад бюрото си и започна да прибира документите в куфарчето си, за да продължи работата си и вечерта,

след като се види с Кати.

— И после какво? — заинтригувано запита Мигел.

Той го погледна така, сякаш напълно е загубил интерес към аферата, и отвърна:

— После всеки може само да гадае какво ще се случи. Аз лично предполагам, че останалите американски производители ще се възползват от предоставената им възможност да проведат организирана вестникарска кампания срещу Грийн. В зависимост от тяхната активност ще се понижат и цените на неговите акции на стоковата борса.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта в четвъртък, докато Мигел преглеждаше финансовия доклад, който двамата с Рамон бяха приготвили, в кабинета влетя Елиз, без да почука.

— Извинете ме — започна тя. Лицето ѝ беше силно пребледняло. — Току-що по телефона се обади един мъж... един много груб мъж. Два пъти му повторих, че сте наредили никой да не прекъсва работата ви, но щом затворя слушалката, той отново звъни и започва да ми крещи.

— Какво иска? — нетърпеливо запита Рамон.

Секретарката преглътна няколко пъти.

— Той... иска да говори с мръсното копеле, което се опитва да му подлее вода. Това... вие ли сте?

Устните му трепнаха.

— Предполагам. Свържи ме с него.

Мигел любопитно се наклони напред, а приятелят му включи усилвателя, после се облегна назад, взе доклада и спокойно продължи да чете.

Гласът на Сидни Грийн сякаш експлодира в стаята.

— Галвера, копеле мръсно! Губиш си времето, чуваш ли? Каквото и да направиш, няма да получиш нито цент от онези три милиона. Схвана ли? Каквото и да направиш! — тъй като той не отговори, Грийн истерично изкрещя: — Кажете нещо, по дяволите!

— Възхищавам се на куража ти — провлечено рече Рамон.

— Това намек за някоя нова партизанска тактика ли е? Заплашваш ли ме, Галвера?

— Никога няма да падна дотам да те „заплашвам“, Сид — отвърна възпитано той.

— Да те вземат дяволите, заплашваш ме! За какъв се мислиш?

— За копелето, което ще ти коства дванадесет милиона долара — изрече равно Рамон и прекъсна връзката.

Кати бързо написа чек за половината от сумата, която трябваше да плати за избраните мебели, а остатъка добави от парите на Рамон. Продавачката я изгледа озадачено, когато ѝ поиска две касови бележки — всяка за половината от действителната цена на покупката. Кати ни най-малко не се смути, но Габриела се изчерви и отмести поглед встрани.

Навън беше топло. Туристите се разхождаха по окъпаните в светлина улички на стария град. Колата беше паркирана до бордюра — очукан, но иначе добре запазен стар автомобил, собственост на съпруга на Габриела; беше им го отстъпил за тяхната обиколка по магазините.

— Свършихме добра работа — въздъхна с облекчение Кати и смъкна стъклото от нейната страна, за да влезе малко хладен въздух в колата. Вече беше четвъртък — четвъртият ден от уморителното, но много резултатно препускане по магазините. Усещаше приятна умора. — Как ми се ще да се освободя от странното чувство, че съм забравила нещо! — каза и хвърли поглед към двете лампи и малката масичка, сложени на задната седалка.

— Наистина забравяш нещо! — красивото лице на Габриела беше загрижено. Младата жена запали двигателя и с унила усмивка се обърна към Кати: — И то е да кажеш на Рамон колко струват всичките тези неща. — Колата пое по централното шосе. — Кати, той ще побеснее от ярост, когато разбере какво си направила!

— Рамон просто няма да разбере — спокойно заяви тя. — Аз ще си мълча, а и ти обеща да не казваш.

— Разбира се, че няма да му кажа! — обидено възкликна Габриела. — Но падре Грегорио толкова пъти е говорил по време на неделните си проповеди за нуждата от искреност между съпрузите...

— О, не! — проплака отчаяно Кати. — Сетих се какво съм забравила! — Отпусна глава назад и затвори очи. — Днес е четвъртък. В два часа трябваше да посетя падре Грегорио. Рамон уреди срещата във вторник, а тази сутрин ми напомни за поетото задължение, само че аз съвсем забравих!

— Искаш ли да отидем сега? — предложи Габриела час по-късно, когато колата навлезе в селото. — Едва четири часът е. Падре Грегорио не е седнал да вечеря.

Кати поклати глава. Цял ден си беше мислила за пикника, който двамата с Рамон щяха да си организират тази вечер на поляната пред къщата. Тя щеше да занесе храната. Когато работниците си тръгнаха, двамата щяха да прекарат няколко часа насаме — за пръв път, откакто бяха пристигнали в Пуерто Рико.

Когато спряха пред къщата на Габриела, Кати седна на освободеното място зад волана, помахаша на приятелката си и потегли към центъра на селото. Щеше да купи нещо за ядене и бутилка вино за пикника.

Изминалите четири дни ѝ се струваха странни и нереални. Сутрин Рамон потегляше за Маягуез, работеше във фирмата до обяд, после се връщаше и отиваше да помага на къщата. Виждаше го само вечер. Пазаруваше, без да има реална представа за вкуса на бъдещия си съпруг. Опираше се само на своите догадки. Купуваше вещите, без да отчита своя собствен вкус, сякаш задачата ѝ беше да обзаведе къщата на Рамон, а не техен общ дом.

Той беше много зает. Виждаше го за кратко и край тях винаги имаше и други хора.

Рафаел и синовете му също работеха на къщата. Вечер, когато се съберяха на масата за вечеря, четиримата мъже бяха весели, но уморени от усилията през деня. Въпреки че Рамон беше неизменно до нея, когато сядаха в Рафаеловата всекидневна, тя копнееше за мига, в който „дваемата ще се наслаждават взаимно един на друг“.

Всяка вечер Рамон я съпровождаше до притъмнялата къща на Габриела, полагаше я на дивана и покриваше тялото ѝ със своето.

Когато минаваше покрай този диван през деня, чувстваше, че лицето ѝ пламва. В три последователни нощи той я беше разсъбличал на това място, беше я възбуждал до крайна степен, после отново я обличаше и я изпращаше до спалнята ѝ, пожелавайки ѝ лека нощ с последна главозамайваща целувка. Всяка вечер Кати се сгушваше под хладните чаршафи на леглото, разкъсвана от незадоволено желание. Вече си мислеше, че Рамон точно това цели с действията си. Но в същото време тя не се съмняваше, че неговата възбуда е била по-силна и от нейната — какъв смисъл имаше тогава да подлага и двамата на подобно мъчение?!

Миналата нощ беше поела инициативата в свои ръце. Беше предложила да изнесе едно одеяло от стаята си, за да могат да излязат

навън. Там никой нямаше да смуцава уединението им.

Рамон я беше погледнал с пламтящи от страст очи и неохотно беше отклонил предложението ѝ:

— Дъждът ще ни попречи, Кати. От един час се кани да вали.

Още докато изричаше тези думи, светкавица разцепи небето и освети вътрешността на стаята. Но така и не заваля.

Без съмнение тази вечер дългоочакваният миг щеше да настъпи. Тя гореше от нетърпение. Спря колата пред централния магазин, бутна тежката врата и влезе в старата сграда. Вътре беше мрачно и тя примигна няколко пъти, за да привикне с тъмнината.

В магазина предлагаха всичко — от хранителни продукти до принадлежности за баня и евтини мебели. Стоките бяха наслагани направо върху дървените подове и мястото, което оставаше за купувачите, беше незначително. Рафтовете по стените също бяха отрупани със стока. Без помощта на някоя от продавачките на Кати и Габриела щяха да са необходими седмици, за да прехвърлят всичко.

Испанското момиче, на което Габриела беше представила Кати като годеницата на Рамон Галвера, я забеляза, усмихна ѝ се лъчезарно и се затече към нея. С нейна помощ в понеделник Кати беше успяла да открие пухкави хавлиени кърпи в червено, бяло и черно под купчина мъжки работни панталони. Беше купила и шестте кърпи, които изровиха, и беше поръчала още от тях, само че с различни размери. Очевидно момичето смяташе, че американската госпожа идва да провери дали поръчката е пристигнала, затова вдигна една кърпа и със съжаление поклати глава, разигравайки цяла пантомима, тъй като не говореше английски.

Кати се усмихна, посочи към рафтовете с хранителни стоки и започна да избира. Взе плодове, хляб и пушено месо и се отправи към касата, за да плати. Зарови в портмонето си, а когато вдигна поглед, видя как момичето с усмивка ѝ подава две касови бележки — всяка за половината от общата сума на покупката. Продавачката беше изключително горда, че е запомнила навика ѝ да иска две касови бележки при всяко пазаруване, и тя не си направи труда да ѝ обяснява, че това не се отнася за покупката на храни.

Сцената, която видя, щом приближи до къщата, я шокира. Дворът беше пълен със стари раздрънкани камиони, два коня и още един камион, пълен с отломки, очевидно извадени от къщата. Двама

мъже подреждаха керемидите на покрива, други двама смъкваха лющещата се боя от дървените рамки. Капаците на прозорците бяха поправени, а зад тях проблясваха кристалночисти стъкла. Кати идваше тук за пръв път след неделя. Нямаше търпение да види докъде е стигнал ремонтът. Хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане, сложи малко червило на устните си и приглади коса.

Слезе от колата и изтупа някаква пращинка от скъпите си джинси, прибра карираната си риза в колана. Шумът като по команда престана. Мъжете се смъкнаха от покрива. Кати пое по покритата с тухли алея — парчетата счупени керемиди бяха разчистени, местата на липсващите тухли бяха запълнени с нови. Хвърли поглед към часовника си: беше точно шест часът и мъжете очевидно привършваха работата за деня.

Входната врата, която Рамон беше изкъртил в неделя, отново беше закачена, а боята беше смъкната. Кати отстъпи встрани, за да даде път на осемте мъже, отпразнили се към изхода. Рафаел и двамата му сина вървяха най-отзад. Цяла армия, помисли си развеселена тя.

— Рамон е в кухнята с водопроводчика — каза Рафаел и широко ѝ се усмихна. Двете момчета също ѝ се усмихнаха, докато минаваха покрай нея.

Стените на всекидневната, обковани с дървени плоскости, както и дъсчените подове бяха изстъргани. В първия момент дори не разбра защо къщата изглежда толкова слънчева и весела. После забеляза, че всички стъкла са лъснати до блясък. Някои от прозорците бяха широко разтворени и в къщата нахлуваше чист въздух. Един възрастен човек с огромен гаечен ключ в ръка се появи откъм кухнята. Щом видя Кати, докосна с пръсти козирката на шапката си за поздрав, после прекоси дневната и излезе на двора. Водопроводчикът, рече си тя.

Хвърли последен одобрителен поглед наоколо и тръгна към кухнята. И тук изработените от дърво шкафчета бяха излъскани. Изтърканият и ухабен балатум беше махнат. Откъм мивката се разнасяше скърцащ звук. Кати погледна натам и видя дълги мускулести крака. На устните ѝ се появи палава усмивка. Рамон очевидно не беше разбрал, че водопроводчикът си е тръгнал, защото с остър тон нареди нещо на испански. Кати се поколеба, после взе лежащия върху кухненския плот гаечен ключ и го подаде на годеника си. Беше обхваната от радостната възбуда на дете, което крои номер на

възрастен човек. За малко да се изсмее на глас, когато ключът с рязко движение се появи отдолу и същата заповед беше повторена с раздражен тон, придружена с нетърпеливо почукване по дъното на мивката.

След кратко колебание тя се пресегна и разви двата крана. Силната струя вода предизвика яростни ругатни. Миг след това се появи и самият Рамон. По лицето, косата и гърдите му се стичаха водни струйки. Той грабна кърпата, оставена наблизо, рязко се изправи и започна да се бърше. Кати отчаяно се вкопчи в крановете, за да спре водата. Ругатните иззад кърпата продължаваха. Когато Рамон най-сетне я погледна, тя уплашено подскочи.

По лицето му се четеше пълно недоумение.

— Аз... Аз просто исках да те изненадам — заекна тя и впи зъби в устната си, за да прикрие дяволитата си усмивка. В същия миг раменете ѝ се затресоха и я издадоха.

В очите му светна опасно пламъче.

— Мисля, че всяка изненада заслужава същото в отплата. — Дясната му ръка посегна към крана със студената вода и го разви. Кати едва успя да изпищи в знак на протест, когато главата ѝ беше наведена над мивката на сантиметър от силната струя.

— Да не си посмял! — извика през смях тя. Водата потече още по-силно. — Спри чешмата! Водата тече по пода!

Рамон я пусна и спря крана.

— Тръбите пропускат — безгрижно я осведоми той, вдигна вежди и заплашително добави: — Ще трябва да измисля по-добър начин да те „изненадам“.

Кати посрещна заканата със смях.

— Доколкото си спомням, беше споменал, че разбираш от ремонти — подразни го тя и плесна развеселено с ръце по бедрата си.

— Казах, че разбирам толкова, колкото ти разбираш от шиене на завеси — сухо я поправи той.

Кати преглътна смеха и си придаде нехаен вид.

— Моите завеси напредват много по-добре от твоята водопроводна инсталация.

„Защото Габриела и сенъора Вилегас ги шият“, добави мислено тя.

— О, наистина ли? — подигравателно я погледна Рамон. — Иди да видиш банята.

Кати се изненада, че той не я последва. Пред вратата на банята тя нерешително се спря. Не ѝ се искаше да се окаже отново лице в лице с гадните хлебарки, населяващи ръждивата вана. После преодоля отвращението си и отвори вратата. Очите ѝ се разшириха от учудване.

Старото обзавеждане за баня беше изчезнало. На негово място имаше модерен шкаф с вградена в него мивка и огромна душ-кабина с плъзгащи се стъклени плоскости. Тя бутна едната плоскост встрани и с одобрение отбеляза, че се плъзга леко и безшумно. От душа капеше вода. Рамон наистина не се притесняваше от течовете. Кати пристъпи в кабината, като старателно избягна голямата локва, образувала се на пода, и понечи да затегне крана. През лицето я шибна леденостудена струя. Дори не можа да извика от изненада. Водата биеше право в очите ѝ. Тя пипнешком се насочи към изхода на кабината, но се подхлъзна и се просна в една леденостудена локва.

Изпълзя навън на лакти и колене. Мокрите ѝ дрехи бяха прилепнали към тялото. Изправи се ядосано и отметна косата от очите си. На прага на банята съзря Рамон, който напразно се опитваше да си придаде загрижено изражение.

— Да не си посмял да се засмееш! — мрачно го предупреди тя.

— Искаш ли да ти донеса сапун? — услужливо предложи той. — Или може би хавлиена кърпа? — Протегна ръка и ѝ подаде кърпата, която държеше. Издърпа току-що облечената суха риза от колана на джинсите си и започна да я разкопчава, като същевременно продължи: — Ще ми позволиш ли да ти дам ризата от гърба си?

Кати, която едва се сдържаше да не избухне в смях, тъкмо се канеше да му отвърне с някоя язвителна забележка, когато той добави:

— Нали е странно как една „изненада“ води след себе си друга?

Тя се ядоса. Разбира се, Рамон умишлено ѝ беше причинил това! Треперейки, дръпна ризата от ръката му и затръшна вратата пред ухилената му физиономия. Сигурно я беше наблюдавал и след като я беше видял да влиза в душ-кабината, беше развъртял главния кран! Обзета от неописуем гняв, тя смъкна мокрите си джинси на пода. Така значи си отмъщаваха латинските любовници на хората, които неволно ги гощаваха със студен душ! Излезе от банята, облечена само в ризата на Рамон и мокрото си бельо, и тръгна навън.

Рамон постилаше одеяло под едно дърво на поляната пред къщата. На всичкото отгоре и тази негова арогантност... Той май наистина смяташе, че Кати ще одобри отношението му към нея и ще остане, за да вечерят на открито!

Щом я видя, Рамон прекрати за миг заниманието си и сериозно рече:

— Никога повече не ми затръшвай вратата в лицето! — После, сякаш напълно естествено за завършек на целия неприятен епизод, по лицето му се изписа топла нежност.

Кати скръсти ръце на гърдите си, облегна се на дървената рамка на вратата и го остави да ѝ се наслаждава. Това щеше да е единственото му удоволствие за тази вечер. В следващите няколко секунди тя щеше да вдигне одеялото от земята, да се увие в него и да потегли към къщата на Габриела!

Погледът на Рамон се плъзна по стелещите се по раменете ѝ мокри червеникави кичури, погали съблазнителните ѝ гърди и се спря за миг върху бедрата ѝ, после продължи надолу по дългите ѝ стройни крака.

— Видя ли достатъчно? — попита предизвикателно тя. Дори не си направи труда да прикрие своята враждебност. — Гледката задоволява ли те?

Той рязко вдигна глава. Очите му изпитателно се вгледаха в лицето ѝ, за да разгадаят причината за лошото ѝ настроение.

— За моето „задоволяване“ ли си се загрижила, Кати?

Пренебрегвайки сексуалното послание в думите му, тя изправи рамене и закрачи решително към одеялото. Рамон седеше на него и я наблюдаваше.

— Тръгвам си — уведоми го с леден глас.

— Няма нужда да отиваш за други дрехи. Твоите ще изсъхнат, а аз вече съм те виждал и по-разсъблечена от сега.

— Не отивам да се преоблека. Нямам намерение да оставам при теб за малък пикник, след като, за да си отмъстиш, ме измокри до кости!

Рамон бавно се изправи и Кати затвори очи, за да не се изкушава от зашеметяващия вид на загорелите му гърди.

— Искам да взема одеялото, за да се увия в него, преди да потегля към дома на Габриела, а ти си стъпил отгоре му!

— Да, стъпил съм — съгласи се Рамон и се отдръпна назад.

Кати го вдигна, уви го около тялото си като римска тога и тръгна към колата. Годеникът ѝ се беше облегал на ствола на дървото и следеше всяка нейна стъпка. Тя седна зад волана и посегна към таблото, където беше оставила ключовете. Нямаше ги. Не беше нужно да ги търси; знаеше добре, че той ги е взел.

Хвърли му убийствен поглед през смъкнатото стъкло на колата. Рамон измъкна връзката ключове от джоба на джинсите си и ги раздрънка във въздуха.

— Ще ти трябва това, за да си тръгнеш.

Кати ядосано излезе навън и се насочи към нахалника с всичкото достойнство, на което беше способна.

— Дай ми ги — процеди през зъби, когато се приближи до него и протегна длан напред.

— Вземи си ги — отвърна с безразличие той.

— Заклевах ли се, че няма да ме докоснеш?

— Дори не съм си и помислял — отвърна с невъзмутимо спокойствие Рамон. — Но не виждам причина ти да не ме докоснеш.

Кати изумено го наблюдаваше как пъхва ключовете в джоба на джинсите си и скръства ръце на гърдите си.

— Ела и ги вземи.

— Много забавно ли ти се струва всичко това? — изсъска яростно тя.

Идеше ѝ да го удари с все сила. Пристъпи напрегнато към него, пъхна ръка в дълбокия джоб на джинсите му, като се стараяше да не обръща внимание на опасната интимност, която се създаваше между двамата с този жест, и бързо извади ключовете.

— Благодаря — подигравателно рече.

— И аз ти благодаря — многозначително отвърна Рамон.

Кати се извърна и пристъпи, но одеялото се свлече на земята — с помощта на Рамон, разбира се, който беше застъпил единия му край. Тя ядно сви юмруци и се извърна към него.

— Как можа да си помислиш, че умишлено ще ти причиня подобно нещо? — попита я кротко той.

Красивото му лице изглеждаше искрено. Гневът ѝ се изпари.

— Не го ли направи нарочно?

— Ти как смяташ?

Кати прехапа устни. Чувстваше се ужасно глупава и противна.

— Аз... Аз не мисля, че... си го направил нарочно — призна засрамено.

— Сега какво смяташ да правиш?

Тя вдигна към него сините си очи, пълни със смях и молба за прошка.

— Ще ти покажа колко много съжалявам, като остана на твое разположение през цялата вечер.

— Разбирам — с усмивка отвърна Рамон. — В такъв случай какво се очаква от мен да направя?

— Просто изчакай да постеля отново одеялото, после ще ти наля чаша вино и ще ти направя сандвич.

Той със задоволство я наблюдаваше как прави сандвичите и му налива вино и как му подава парченца сирене, щом я помоли за това.

— Много е лесно човек да свикне с това удоволствие — засмя се той, когато Кати настоя не само да му обели ябълката, но и да я нареже на парченца и да му ги подава в устата.

Тя нежно го погледна. Сетивата ѝ ставаха прекалено чувствителни, когато Рамон беше наблизо. Сега се беше изтегнал по гръб с ръце под тила и приличаше на ленива пантера, която знае, че жертвата ѝ е до нея и няма намерение да избяга.

— Кати — промърмори с чувствен глас той, — можеш ли да познаеш какво ми се иска в момента?

Пулсът ѝ се ускори и тя меко попита:

— Какво?

— Да ми направиш масаж на гърба — отвърна Рамон и се претърколи по корем.

Кати остави чашата си и коленичи до него. Широките му мускулести рамене бяха нежни, топли и гладки под пръстите ѝ. Масажира напрегнатите му мускули, докато усети умора, после седна на мястото си и взе чашата.

— Кати — отново изрече той и извърна тъмнокосата си глава към нея.

— Какво?

— Направих го нарочно.

Бърза като стрела, тя плисна остатъка от виното си върху голия му гръб, скочи и хукна към къщата. Беше преполовила пътя, когато

ръцете на Рамон я хванаха през кръста. Опита се да го ритне, но неуспешният ѝ опит предизвика само смях.

— Звяр такъв! Ти си най-арогантният, най-коварният...

— И невинен човек, когото познаваш — през смях довърши той.
— Честна дума!

— Бих могла да те убия! — засмя се тя, докато напразно се извиваше с надеждата да се освободи от желязната му хватка.

Гласът му внезапно стана дрезгав:

— Ако продължаваш да се мяташ така, ще се наложи да си взема студен душ.

Кати замръзна на място. Усещаше надигащата се в него мъжественост и желанието пламна във вените ѝ. Устните му леко погалиха ухото ѝ, после възбуждащо се спуснаха по извивката на шията ѝ. Дланите му умело галеха гърдите ѝ и както винаги в подобни случаи коленете ѝ се подкосиха.

— Зърната ти се втвърдяват — ласкаво прошепна той и пръстите му се заиграха с тях. — А гърдите ти сякаш напират, за да изпълнят и прелеят от дланите ми. Обърни се, querida. Искам да ги почувствам върху своите гърди.

Тръпнеща от очакване, Кати се обърна с лице към него. Очите му се спряха върху вдлъбнатината между заоблените ѝ гърди, после се вдигнаха нагоре и потърсиха погледа ѝ. Тя замаяно гледаше бавно приближаващите към лицето ѝ устни. Пръстите му се заровиха в косата ѝ.

В мига, в който устните му докоснаха нейните, целувката стана неконтролируема. Езикът му жадно се плъзна в устата ѝ и Кати запламтя в очакване. Ръката на Рамон поглади гърба ѝ, притисна разтапящото се от желание тяло към напрегнатите му бедра, а целувката му стана още по-безумна.

— Ела с мен — задъхано прошепна той и Кати омаломощено кимна.

В същия миг зад притворените ѝ клепачи блесна ослепителна светлина.

— Мога ли да попитам кой се наслаждава на меден месец, преди да е сключил брак, Рамон? — разнесе се възмутен глас.

Тя бързо отвори очи. Пред нея стоеше мъж в свещенически одежди. Тя отмести поглед към Рамон. Той стоеше с отметната назад

глава, очите му бяха затворени. По лицето му беше изписано раздразнение, съмнение и учудване. Накрая въздъхна, отвори очи и хвърли поглед към нежелания гост.

— Падре Грегорио, аз...

Коленете ѝ затрепериха.

Ръцете на Рамон я стиснаха по-здраво, а очите му се преместиха от свещеника върху преbledнялото ѝ лице и разширените ѝ от ужас очи.

— Кати, добре ли си? — загрижено попита той.

— Сигурен съм, че сеньорита Конъли не е много добре — намеси се възрастният свещеник. — Тя без съмнение би искала да отиде в къщата и да се облече.

Страните ѝ пламнаха от гняв и обида. Испита неприязън към този човек.

— Дрехите ми са мокри — уведоми го тя. За нещастие точно в този момент осъзна, че при прегръдката ѝ с Рамон ризата се беше вдигнала достатъчно високо, за да разкрие дантеления край на копиреното ѝ бельо. Придърпа ризата надолу и се освободи от ръцете на Рамон.

— В такъв случай би било добре да вземете онова одеяло, което очевидно е предназначено за друга цел, и да го увиете около себе си.

Рамон остро изрече нещо на свещеника и посегна да спре Кати. Освен че беше обидена, тя беше ядосана на самата себе си. Защо трябваше да се чувства и да се държи като петнадесетгодишна ученичка. Този омразен тираничен старец беше свещеникът, чието одобрение трябваше да заслужи, за да може да се омъжи за Рамон. Никога не беше мразила някого толкова силно! За десет секунди беше успял да я накара да се чувства омърсена и евтина. Тя, която според съвременните стандарти си беше направо девственица!

Рамон говореше нещо на свещеника. Кати не разбираше какво, тъй като разговорът се водеше на испански, само долавяше, че гласът на любимия ѝ е спокоен. Вдигна одеялото и се уви в него. Когато се върна при двамата мъже, Рамон протегна ръце към нея и я притегли към себе си, но в думите му се четеше неодобрение:

— Защо не си отишла на срещата с падре Грегорио, Кати?

Тя вирна брадичка и измери с поглед свещеника. На главата му имаше обръсната тонзура, обградена с побеляла коса. Рошавите вежди

му придаваха сатанински вид — напълно подходящ според нея за такъв стар дявол! Въпреки това очите ѝ се отместиха встрани, когато срещнаха острия му син поглед.

— Забравих.

Рамон я прониза с поглед.

— В такъв случай — студено и безкомпромисно изрече падре Грегорио — може би бихте пожелали да си уредим нова среща: да речем, за утре в четири часа следобед.

Кати кимна и грубо изрече:

— Много добре.

— Ще ви откарам обратно в селото, падре — предложи услугите си Рамон.

Тя за малко да падне от изненада, когато отчето прие предложението му и многозначително я измери над рамките на очилата си:

— Сигурен съм, че сеньорита Конъли иска да се върне в дома на Габриела. Става прекалено късно.

Без да дочака реакцията на Рамон, тя се извърна и пое към банята. Яростно започна да облича мокрите си дрехи, а накрая прекара нервно пръсти през разрошената си коса.

Отвори вратата и понечи да излезе навън, но се блъсна в Рамон. Той стоеше на прага, опрял ръце от двете страни на рамката на вратата и препречваше пътя ѝ.

— Кати, той мисли, че така предпазва добродетелта ти от моите непочтени намерения.

Кати, която внезапно усети, че всеки момент ще се разплаче, промълви:

— Той дори за секунда не смята, че притежавам някаква добродетелност! Моля те, остави ме да си вървя. Искам веднага да се махна отгук. Аз... Уморена съм.

Тя подмина падре Грегорио, който чакаше Рамон до колата. Пълните ѝ с вода обувки издаваха неприятен звук, мокрите ѝ джинси бяха прилепнали към бедрата. Това неопровержимо доказателство за истинността на думите ѝ преди малко предизвика одобрителната усмивка на отчето, но Кати му хвърли леден поглед и влезе в колата. По пътя той на два пъти направи опит да я заговори, но тя отговаряше троснато и едносрично.

Оставиха падре Грегорио в селото и потеглиха към къщата на Габриела. Петнадесет минути по-късно, когато Кати излезе от стаята си, преоблечена в сухи дрехи, завари Рамон да разговаря във всекидневната със съпруга на Габриела Едуардо. В мига, в който я видя, Рамон се надигна, извини се на домакина и помоли Кати да го придружи навън. Лошото ѝ настроение, породено от държанието на свещеника, беше започнало да се оправя, но сега я тревожеше настроението на годеника ѝ.

Двамата мълчаливо закрачиха към задния двор. Когато стигнаха до най-отдалечения край, тя се спря и се облегна на близкото дърво. Рамон сложи ръце от двете ѝ страни. Погледът му беше напрегнат, устните — решително стиснати.

— Защо не се срещна с падре Грегорио днес, Кати?

Кати заекна:

— Аз... Аз... Нали ви казах, забравих.

— Когато сутринта наминах да те видя, ти напомних за този ангажимент. Как можеш да забравиш толкова бързо нещо толкова важно?

— Наистина забравих — повтори уморено тя. — Бях заета с покупките. Пазарувам вече четвърти ден. Опитвам се да купя всичко, от което можеш да имаш нужда в къщата ти.

— Защо винаги говориш за моята къща, вместо за нашата? — с раздражение запита той.

— А ти защо вечно ме тормозиш с тези твои въпроси? — избухна тя.

— Защото когато ги задавам на себе си, стигам до отговори, които никак не ми харесват. — Рамон отстъпи назад, извади цигара и запалка от джоба си и запуши, като я гледаше през извиващия се цигарен дим. — Падре Грегорио е единствената възможна пречка за нашата женитба, нали?

— Така мисля — отвърна тя.

— Искам да зная нещо: смяташ ли да спазиш утрешната си уговорка със свещеника?

Кати отметна косата от челото си:

— Разбира се. Но ти трябва вече да си разбрал, че той не ме харесва, а аз лично го смятам за тираничен досадник.

Рамон неопределено сви рамене:

— Смятам, че е напълно естествено един свещеник да желае да се увери, че двойката, която ще венчава, ще успее да създаде добро семейство. Падре Грегорио иска само това.

— Той никога няма да повярва, че сме подходящи един за друг! Вече е решил обратното.

— Не, не е. — Младият мъж пристъпи към нея и тя направи крачка назад. Гърбът ѝ опря в ствола на дървото. Напрегнатият му поглед се опитваше да прочете отговора на следващия въпрос по изражението на лицето ѝ:

— А ти искаш ли той да реши, че не си подходяме?

— Не! — прошепна Кати.

— Разкажи ми за първия си брак — рязко нареди Рамон.

— Няма! — Тялото ѝ затрепери от гняв. — Никога не ме карай да правя това! Няма да го направя! Опитвам се да не мисля за него.

— Ако предишният ти брак наистина не е оставил белези в теб, би трябвало да можеш да говориш за него, без да изпитваш болка — отбеляза той.

— Да говоря за него? — избухна Кати. — Да говоря за него?!

Силната ѝ реакция озадачи дори самата нея. Тя замълча, пое дълбоко дъх и се опита да сложи в ред обърканите си чувства. Отправи извинителна усмивка към Рамон, който я наблюдаваше така, както биолог наблюдава изследваната материя под микроскоп, и обясни:

— Не искам неприятните преживявания от миналото да хвърлят сянката си върху настоящето, а съм сигурна, че точно това ще се случи. Разбираш ли?

По устните на Рамон трепна едва забележима усмивка. Очите му погалиха изящното ѝ лице.

— Разбирам — въздъхна той и нежно я притегли към себе си. — Освен това виждам, че имаш прелестна усмивка и че си много уморена.

Кати обви ръце около шията му. Чувстваше, че Рамон не е доволен от обяснението ѝ, и беше благодарна, че поне за момента е решил да я остави на мира.

— Наистина съм малко уморена. Най-добре да си легна.

— Когато си в леглото, за какво си мислиш? — дрезгаво попита той.

Очите ѝ игриво блеснаха:

— Мисля си в какъв цвят да обзаведем кухнята.

— Наистина ли? — дъхът му нежно я погали.

Кати кимна с усмивка и на свой ред попита:

— А ти за какво мислиш?

— За изкупната цена на ананасите.

— Лъжец — прошепна тя, впила поглед в чувствените му устни.

— Жълто — промълви той, докато я целуваше.

— За ананасите ли говориш? — разсеяно измърмори, замаяна от целувката му.

— За кухнята.

— Аз мислех да бъде в зелено. — Сърцето ѝ щеше да се пръсне от очакване.

Внезапно Рамон се отдръпна. Вгледа се в нея и замислено промълви:

— Сигурно си права. Зеленото е жив цвят и човек рядко се уморява от него. — Поведе я обратно към къщата. — Помисли за това, когато си легнеш.

Кати направи няколко стъпки напред, после се извърна и разочаровано погледна Рамон.

Равните му бели зъби блеснаха в мрака.

— А ти нещо повече ли искаше? Нещо по-добро, за което да си заслужава да мислиш в леглото?

Кати отново беше привлечена от сексуалния му магнетизъм. Рамон излъчваше някаква примитивна сила, срещу която не можеше и не искаше да се съпротивлява.

Дори кадифеният му глас сякаш я докосваше и галеше:

— Ела, Кати, и ще ти дам това, за което мечтаеш.

Протегна ръце и тя се отпусна в прегръдките му. Изпитваше необходимост да го увери, да увери и себе си, че всичко ще бъде наред. Целуна го с цялата страст, насъбрала се в нея. По тялото му премина тръпка. Ръцете му конвулсивно се стегнаха около талията ѝ.

Рамон откъсна устни от нейните и обсипа лицето, челото, очите, шията ѝ с целувки.

А когато устните му отново се спряха върху нейните за последна прощална целувка, стори ѝ се, че Рамон прошепва:

— Обичам те!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кати и Габриела прекараха сутринта и по-голямата част от следобед в обиколки из магазините на съседните две села. Кати много харесваше Габриела. Освен чудесна събеседница младата испанка беше и неуморим купувач. На моменти дори проявяваше повече ентузиазъм от бъдещата съпруга на Рамон, но пък за Кати безкрайното ровене из препълнени рафтове не беше източник на огромно удоволствие.

Тя плати за чаршафите, които току-що беше купила, а Габриела тактично се отдалечи, за да не присъства на процедурата с двойните касови бележки.

— Мисля, че на Рамон ще му харесат цветовете, които съм избрала за спалнята. Какво ще кажеш? — попита весело Кати, когато двете се настаняха в колата.

— Сигурно ще ги хареса — кимна тя с усмивка. Гъстата ѝ смолисточерна коса се спускаше по гърба ѝ на красиви вълни, очите ѝ блестяха. — Всичко, което купуваш, е съобразено с неговия вкус, а не с твоя. Аз например бих купила онази покривка за легло с къдричките.

Кати, която шофираше, хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Някак не мога да си представя Рамон, заобиколен от къдрички и цветя в пастелни тонове.

— Едуардо е също толкова мъжествен, както и Рамон, но няма нищо против спалнята ни да бъде обзаведена по мой вкус.

Кати трябваше да признае пред себе си, че тя е права: съпругът ѝ посрещаше всяко нейно желание с някоя от онези свои едва забележими весели усмивчици, които бяха специално запазени за Габриела. През последните четири дни Кати беше подложила на преоценка мнението си за Едуардо. Той не гледаше неодобрително на света около него; погледът му ставаше такъв само когато се спреше върху нея. Едуардо се държеше любезно, но в мига, в който тя влезеше от стаята, топлотата от лицето му изчезваше.

Кати нямаше да се чувства толкова неудобно, ако той беше да речем дребен и грозен или едър и глупав. Но истината бе, че беше много красив мъж, което от своя страна я караше да си мисли, че нещо не разбира. Едуардо беше на тридесет и пет години с изключителна испанска хубост. Беше малко по-нисък от Рамон, но добре сложен. Държеше се с типична мъжка самоувереност и чувство за превъзходство, които едновременно я дразнеха и привличаха. Не можеше да се сравнява с Рамон нито по външен вид, нито по възпитание, но въпреки това двамата мъже чудесно се разбираха, което караше Кати да си мисли, че само тя е пропуснала да забележи някое безценно качество у Едуардо. Той се отнасяше към жена си с безкрайно обожание, към Рамон — със смесица от приятелско чувство и възхищение, а към нея проявяваше само обикновена любезност.

— Да не съм засегнала с нещо Едуардо? — попита тя. Почти очакваше Габриела да отрече, че в държанието на мъжа ѝ има нещо странно.

— Не му обръщай внимание — с очарователна прямота отвърна приятелката ѝ. — Едуардо изпитва силно неодобрение към всички американски момичета и особено към богатите като теб. Мисли, че са разглезени и безотговорни, освен всичко друго.

— Какво го кара да си мисли, че съм богата? — попита внимателно тя.

Габриела извинително се усмихна:

— Багажът ти. Докато учеше, Едуардо работеше в един скъп хотел в Сан Хуан. Казва, че багажът ти струва повече, отколкото всичките мебели във всекидневната ни.

Преди Кати да успее да отговори, тя продължи мрачно:

— Едуардо харесва Рамон изключително много и се страхува, че ти няма да свикнеш с живота на обикновена фермерска жена. Мисли, че понеже си богата американка, ти липсва смелост, че щом видиш колко труден може да бъде животът тук, ще напуснеш приятеля му, че ако реколтата е бедна или изкупните цени — ниски, ти ще побързаш да излееш парите си върху Рамон.

Кати се изчерви, а Габриела яростно кимна:

— Точно поради тази причина Едуардо никога няма да узнае, че плащаш половината от сметките с твоите пари. Веднага ще те обвини, че не зачиташ Рамон, и ще реши, че постъпваш така, защото мислиш,

че онова, което годеникът ти може да си позволи да ти купи, не е достатъчно добро за теб. Не зная защо плащаш за мебелите с твоите пари, Кати, но не смятам, че го правиш по изброените причини. Някой ден ще ми кажеш, ако решиш, а междувреме Едуардо ще си остане в неведение, иначе незабавно ще предупреди Рамон.

— Никой от двамата няма да узнае, ако ти не им кажеш — с усмивка я увери тя.

— Знаеш, че ще си мълча. — Габриела погледна към слънцето. — Искаш ли да отидем на аукциона в онази къща в Маягуез? Съвсем близо сме.

Кати с готовност се съгласи и три часа по-късно беше горд собственик на кухненски диван и два стола. Къщата беше принадлежала на богат стар ерген, който непосредствено преди смъртта си внезапно беше развил у себе си слабост към красивите дървени мебели и солидния комфорт. Столовете бяха с изящна форма, тапицирани с бежово ръждива дамаска. В допълнение към тях вървяха две отоманки. Диванът беше с широки извити странични облегалки и дебели плътни възглавници.

— Рамон ще ги хареса — отбеляза Кати, докато плащаше покупката и уреждаше превозването на мебелите.

— А ти харесваш ли ги? — попита Габриела. — Нали също ще живееш в къщата, а досега не си купила нищо просто защото ти го искаш!

— Разбира се, че съм купила — отвърна тя.

В четири без десет спряха пред малката къщица на падре Грегорио, разположена в източната страна на селския площад. Къщата привличаше погледа със снежната си белота и тъмозелените капаци на прозорците. Кати взе торбата си от седалката, нервно се усмихна на Габриела и стъпи на тротоара.

— Сигурна ли си, че не искаш да те изчакам? — попита приятелката ѝ.

— Напълно. От тук до вас пътят е съвсем кратък. Ще имам достатъчно време да се преоблека, преди да отида при Рамон.

С неохота приближи до входната врата. Спря за миг, приглади полите на зелената си памучна рокля и прибраната си в нисък кок коса.

Ушите ѝ бучаха. Надяваше се, че видът ѝ е благоприличен. Беше ужасно нервна.

Възрастната домашна помощница отвори вратата и я покани да влезе. Повече я през мрачния хол. Кати се чувстваше като осъден на смърт затворник, вървящ към своя екзекутор. Не можеше да си обясни защо е толкова объркана и разстроена.

Когато влезе в кабинета на падре Грегорио, свещеникът стана от стола си. Беше по-слаб и по-дребен, отколкото ѝ се беше сторил предишната вечер. Със сигурност нямаше да ѝ се наложи да влиза във физическа битка. Седна на стола срещу бюрото на падрето, а самият той зае предишното си място.

Двамата се измериха с поглед — учтив, но предпазлив. Накрая падре Грегорио рече:

— Искате ли кафе?

— Не, благодаря — отвърна Кати и се усмихна пресилено. — Нямам много време за губене.

Не биваше да казва това. Рошавите му вежди неодобрително се свиха.

— Без съмнение имате много по-важна работа — хапливо изрече той.

— Трябва да свърша нещо за Рамон, не за себе си — рече троснато тя.

За нейно огромно облекчение падре Грегорио прие обяснението ѝ. По тънките му устни плъзна едва забележима усмивка, побелялата му глава кимна:

— Рамон е много зает. Бърза за кратко време да свърши много работа и вероятно ви е възложил цял куп задачи. — Падре Грегорио измъкна някакви листи от чекмеджето на бюрото, взе една писалка и каза: — Нека тогава да започнем с попълването на тези формуляри. Трите ви имена и точната възраст, ако обичате?

Кати съобщи исканата информация.

— Семейно положение? — преди да успее да отвърне, свещеникът вдигна поглед към нея и съчувствено изрече: — Рамон ми каза, че първият ви съпруг е починал. Сигурно е било голяма трагедия за вас да останете вдовица още в разцвета на вашия брак!

Тя не бе лицемерка, затова любезно, но твърдо отговори:

— Овдовях в разцвета на нашия развод по-точно. Ако има нещо трагично в цялата работа, то е, че изобщо се омъжих за първия си съпруг.

Сините очи на свещеника се присвиха зад дебелиите стъкла на очилата.

— Моля?

— Разведох се със съпруга си, преди той да умре.

— Каква беше причината за развода?

— Непреодолимо несходство в характерите.

— Не ви питам за съдебната формулировка, а за истинските причини.

Кати пое дълбоко дъх и рече:

— Напуснах Дейвид, защото го презирах.

— Защо?

— По-добре да не обсъждаме този въпрос.

— Разбирам — кимна падре Грегорио, остави писалката върху бюрото и тя почувства, че възцарилото се помежду им доверие започва да изчезва. — В такъв случай предполагам, че не бихте възразили да поговорим малко за вас с Рамон. От колко време се познавате?

— Само от две седмици.

— Какъв необичаен отговор — отбеляза отчето. — Къде се срещнахте?

— В Съединените щати.

— Сеньорита Конъли, ще го сметнете ли за намеса в личния ви живот, ако ви помоля да бъдете малко по-конкретна?

Погледът ѝ пламна.

— Ни най-малко, падре. Срещнах Рамон в един бар — в една cantina, както тук наричате тези места.

Той изглеждаше поразен:

— Рамон се е запознал с вас в една cantina?

— Всъщност беше навън.

— Не ви разбрах?

— Беше навън, на паркинга. Имах неприятности и той ми помогна да ги разреша.

Падре Грегорио се отпусна успокоен и закима в знак на пълното си одобрение.

— Разбира се. Колата ви се е повредила и Рамон ви е предложил помощта си.

Сякаш положила клетва да говори истината и само истината, тя го поправи:

— Не беше така. Имах проблеми с един мъж, който ме целуваше на паркинга, и Рамон го удари. Мисля, че беше силно афектиран.

Очите на падрето проблясваха зад златните рамки на очилата като късчета лед.

— Сеньорита — презрително изрече, — да не искате да кажете, че Рамон Галвера е влизал в пиянска свада на обществено място заради някаква непозната жена, по-точно заради вас?

— Не, разбира се! Рамон не беше пиян и не бих нарекла свада онова, което се случи. Той удари Роб само веднъж и го повали в безсъзнание.

— И после какво? — нетърпеливо попита свещеникът.

За нещастие свежото чувство за хумор на Кати избра точно този неподходящ момент, за да се изяви.

— После напъхахме Роб в колата му, а ние с Рамон се качихме в моята и запрашихме по-далеч от онова място.

— Колко интересно!

Кати леко се усмихна.

— Наистина не беше толкова ужасно, колкото изглежда.

— Трудно ми е да повярвам.

Усмивката ѝ помръкна. Очите ѝ станаха тъмносини и опасно засвяткаха.

— Вярвайте в каквото си искате, падре.

— Озадачава ме онова, в което вие се опитвате да ме накарате да повярвам, сеньорита — отвърна рязко той и се изправи зад бюрото.

Кати също стана от стола си. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Не знаеше дали да изпитва облекчение или тревога при този така неочакван завършек на разговора.

— Какво искате да кажете? — озадачено попита тя.

— Помислете си по въпроса. Ще се срещнем отново в понеделник в девет часа сутринта.

Час по-късно, преоблечена в спортен панталон и плетена бяла блузка, Кати се изкачваше по хълма към къщата на Рамон. Беше вбесена, обърквана и виновна.

Щом изкачи първия склон, спря и се обърна назад. Хълмовете бяха покрити с цветя. Лесно различаваше къщите на Рафаел и Габриела, останали в ниското. Къщата на Рамон беше доста по-високо разположена от останалите — всъщност трябваше да изкачи още два склона — затова реши да поседне за кратка почивка. Придърпа колене към гърдите си и замислено облегна брадичка на тях.

„Озадачава ме онова, в което се опитвате да ме накарате да повярвам, сеньорита“ — беше казал старият свещеник. Наистина беше извъртял нещата така, че Кати да се почувства виновна — сякаш беше отишла на срещата с падре Грегорио с намерението да му направи лошо впечатление! Като си помислеше, че цял ден беше обикаляла из магазините с онази стегната в кръста рокля и на висок ток, само и само да се появи в подходящ вид пред свещеника!

Беше му казала самата истина за обстоятелствата, при които се беше запознала с Рамон, и ако разказът ѝ не се покриваше със старомодните му разбирания за морал, вината не беше нейна. Щом падре Грегорио не искаше да отговаря искрено на въпросите му, не би трябвало изобщо да ги задава, помисли си възмутено тя.

Колкото повече мислеше, толкова по-малко съжаляваше за непочтителния тон, с който се беше отнесла към стареца по време на първата им среща. Всъщност цялата случка я изпълваше със справедливо възмущение, но внезапно в ушите ѝ прозвучаха думите на Рамон: „Как можа да забравиш за срещата си с падре Грегорио само няколко часа, след като ти напомних за нея?... Падре Грегорио е единствената възможна пречка пред нашата женитба... Нима искаш той да реши, че не си подхождаме, Кати?“.

Чувството за несигурност охлади гнева ѝ. Наистина, как беше могла да забрави за срещата? Подготовката за първата ѝ сватба беше отнела няколко месеца. Кати трябваше непрекъснато да се среща с разни шивачи, фризьори, цветари, сервитьори, фотографи и много други хора. Нито веднъж не беше „забравила“ за някоя от срещите си с тях.

Дали подсъзнателно не беше изпитала желание да пропусне вчерашната си среща с възрастния свещеник? Изпита леко угризение.

Дали и днес нарочно не беше оставила неблагоприятно впечатление у падре Грегорио? Не, не се беше опитвала да го впечатли по никакъв начин; не беше целяла да остави у него каквото и да е впечатление — нито добро, нито лошо. Но беше създавала погрешна представа за срещата ѝ с Рамон и не се беше опитала да я поправи.

Когато прояви желание да научи нещо повече за развода ѝ с Дейвид, Кати на практика му заяви, че това не е негова работа. Ако трябваше да бъде честна, той определено имаше право да се интересува от развода ѝ. В същото време чувстваше, че тя пък има право да постави на място всеки, който се опитва да я принуди да говори за първия си съпруг. Можеше да не се държи така грубо, когато засегнаха темата; можеше просто да каже на свещеника, че се е разделила с Дейвид, защото е била подлагана на физически и психически тормоз. А ако въпреки това той се беше опитал да задълбае в темата, можеше да му обясни кротко, че не ѝ е възможно да коментира подробностите и че предпочита да забрави целия този неприятен период от живота си.

Така трябваше да направи! Вместо това се държа пренебрежително, надменно и дръзко. Не си спомняше досега да се е държала с някого по този начин. В резултат на необмисленото си поведение беше настроила срещу себе си единствения човек, който би могъл да попречи на женитбата ѝ с Рамон след десет дни. Колко глупаво!

Вдигна от тревата едно лале и започна разсеяно да къса яркочервените му листчета. Сега пък се сети за думите на Габриела: „Не си купила нищо, защото ти го искаш“. Когато приятелката ѝ каза това, тя отрече, но в момента ясно си даваше сметка, че беше избягвала да купува за дома на Рамон неща, които да носят нейния отпечатък. Защото това щеше да я задължи да се омъжи за него и да остане да живее в онази къща.

Колкото повече приближаваше денят на сватбата им, толкова по-притеснена и разколебана ставаше Кати. Нямахме смисъл да го отрича, но и от признанието, че е така, нямаше голяма полза. Когато тръгна от Сент Луис заедно с Рамон, беше сигурна, че постъпва правилно. Сега не беше сигурна в нищо. Не можеше да разбере този свой страх, своята несигурност; дори не можеше да намери обяснение за много от своите постъпки. Тя, която винаги се беше гордяла с непоклатимата логика в

поведението си, напоследък се държеше като пълна невротичка. Нямаше никакво извинение за това, ядосано си рече.

А може би имаше. Когато за пръв път се обвърза с мъж, светът ѝ се сгромоляса с трясък. Малко хора можеха с такава сигурност като нея да твърдят колко страшен е един лош брак. Може би бракът не си заслужаваше риска. Може би изобщо не би трябвало да се замисля за повторна женитба. Не! Не, не и не!

Нямаше да позволи емоционалните белези, оставени ѝ от Дейвид, да съсипят живота ѝ и да я лишат от възможността за щастлив брак. Нямаше да достави на Дейвид Колдуел това удоволствие, независимо че беше мъртъв.

Скочи и изтупа панталоните си. Изкачи се на втория склон и отново се обърна да види селото. С усмивка си каза, че прилича на снимка от пътеводител: малките бели къщички, сгъшени в полите на зелените хълмове, църквата, извисяваща се в средата. В нея щеше да се венчае след десет дни.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви на топка, очите ѝ се насълзиха. Имаше чувството, че душата ѝ се раздира. Умът ѝ я теглеше на една страна, сърцето — на друга. Страхът вледеняваше гърдите ѝ, страстта пулсираше във вените ѝ, а над всичко грееше любовта ѝ към Рамон.

Кати наистина го обичаше. Обичаше го много!

До този момент не го беше признавала пред себе си и с изненада усети как я обземат удоволствие и паника едновременно. След като беше съвсем наясно с чувствата си към този красив, нежен и страстен мъж, защо просто не се оставеше те да я водят?

Да следва любовта, с горчивина си помисли тя. Веднъж вече го беше направила и чувствата ѝ я бяха довели до истински кошмар. Тя прехапа устни и отново закрачи по хълма.

Защо постоянно мислеше за Дейвид и за първия си брак? Единствената прилика между бившия ѝ съпруг и Рамон, освен височината и цвета на очите ѝ беше интелигентността. Дейвид беше амбициозен и талантлив адвокат; изискан и светски. Докато Рамон...

Докато Рамон беше загадка: възпитан, много начетен мъж с огромен интерес към световните дела. Мъж, който с лекота можеше да се впише в светска среда — както беше станало по време на партито в дома на родителите ѝ например — и който въпреки това беше предпочел да живее като обикновен фермер. Беше избрал да бъде

фермер, а нямаше нито усет, нито изпитваше истинска обич към земята, която се беше заел да обработва. Нито веднъж не беше предложил на Кати да я разходи из полето, въпреки че тя многократно го беше молила, а когато обсъждаше заедно с Рафаел начините за възстановяване на стопанството, в думите му личеше решителност, но не и ентузиазъм.

В началото на тази седмица Кати го беше попитала дали някога е искал да се занимава с нещо друго, освен с малкото си стопанство и Рамон кратко беше отвърнал: „Да“.

— Защо тогава продължаваш да обработваш земята? — беше настояла тя.

— Защото земята е тук. Защото е наша. Защото тук и заедно с теб аз познах повече спокойствие и щастие, отколкото през целия си живот.

Спокойствие от какво, питаше се тя оттогава насам. А дори и да беше щастлив, невинаги му личеше. През изтеклата седмица многократно беше откривала по лицето му напрегнатост, острота. В момента, в който Рамон усетеше, че любимата му го наблюдава, на устните му се появяваше топла чувствена усмивка.

Какво криеше от нея? Някаква дълбока мъка? Или нещо лошо? Жестокост, както при Дейвид или...

Тя тръсна глава. Рамон нямаше нищо общо с Дейвид. Нищичко. Спря до едно дръвче и откъсна клонка, покрита с едри жълти цветове. Поднесе клончето към лицето си, опитвайки се да разпръсне мъчителното чувство за несигурност, преследващо я навсякъде.

Когато се изкачи на върха на хълма, чу шума от чуковете и трионите, идващ откъм къщата. Четирима души боядисваха фасадата на къщата в бяло, а друг оцветяваше дървените капаци на прозорците в черно.

Настроението ѝ се повиши, когато установи огромната промяна, настъпила в къщата през последните няколко дни. За пет дена, с помощта на работниците, Рамон беше успял да я превърне в живописна малка къщичка, носеща духа на отминали времена.

— Сандъчета с цветя — изрече гласно Кати, наклони глава настрани и се опита да си представи дървени сандъчета с цветя, подредени до стената от двете страни на входната врата. Точно това ѝ трябваше на къщата, помисли си. Така щеше да се превърне в приказна

къщичка, разположена на приказно място в приказен остров. Но дали животът ѝ в нея щеше да е приказен?

Зърна Рамон, покачен на дървена стълба. При нейния нежен поздрав той изненадано се извърна и престана да боядисва. Загорялото му от слънцето лице светна в лъчезарна усмивка. Радостта му от неочакваното ѝ посещение беше толкова искрена, че Кати изведнъж без причина се почувства невероятно щастлива.

— Донесох ти нещо — шеговито изрече тя, измъкна покритото с цвят клонче иззад гърба си и се протегна нагоре, за да му го подаде.

— Цветя? За мен ли са? — попита той и с изискан поклон пое клонката.

Тонът му беше небрежен, но в очите му блесна ярко пламъче.

Кати кимна и лукаво се усмихна:

— Утре ще бъде бонбонче.

— А вдругиден?

— О, обикновено следва някакво бижу — прилично скъпо, но дребно, за да не събуди у теб съмнения относно почтеността на намеренията ми.

Рамон се усмихна още по-широко:

— А на по-следващия ден?

— На по-следващия ден ще трябва да се скриеш в къщата и здраво да заключиш вратата, за да запазиш честта си, защото това е денят на разплатата.

Гърдите му приличаха на изваяни от лъскав бронз. От Рамон се разнасяше аромат на пот и сапун. Той слезе при нея, грабна я в прегръдките си и плъзна длани по гърба ѝ. Устните му приближиха към нейните.

— За теб аз ще бъда много лесна плячка: ще се разделя със своята добродетел само срещу цветето.

— Срамота! — задъхано рече тя.

Очите му заприличаха на бездънни кладенци.

— Целуни ме, Кати.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кати рязко вдигна глава, когато чу падре Грегорио да произнася от олтара името ѝ, последвано от това на Рамон. Обявяваше годежите, разбра тя. Сякаш всички посетители на неделната служба се извърнаха назад към крайната пейка, на която седяха тя, Рамон, Габриела, съпругът ѝ и цялото семейство на Рафаел.

Селяните очевидно знаеха кой е Рамон Галвера Винсенте, но в това нямаше нищо чудно: нали той се беше родил тук. По-учудващо беше отношението им към него. От мига, в който се беше появил в църквата заедно с Кати, всички го наблюдаваха с открит интерес. Някои от хората с усмивка му кимнаха, но и по техните лица се четеше любопитство, примесено с колебание и дори страхопочитание.

Разбира се, държанието му преди службата беше такова, че обезкуражаваше всеки, който би желал да завърже приятелски разговор с него.

Той с надменна усмивка беше огледал присъстващите и беше седнал до годеницата си, изцяло вгълбен в себе си.

Кати се настани на неудобната дървена пейка и си даде вид, че цялото ѝ внимание е погълнато от проповедта на падре Грегорио, но всъщност не разбираше нито дума от нея. Вече беше започнала да се пита дали по някакъв каприз на съдбата двамата с Рамон не можеха да останат по-задълго сами. През изтеклите седем дни нямаше случай, в който да могат „да се наслаждават един на друг“, противно на нейните и на Рамон очаквания.

В петък, докато получаваше страстните му целувки в знак на благодарност за букета, небето се беше покрило с плътни тъмни облаци. Слънцето съвсем се беше скрило зад тях. Изля се пороен дъжд. Прекараха приятна вечер, играейки карти с Габриела и съпруга ѝ, но сетивата им не бяха задоволени.

В събота небето се проясни. Мъжете цял ден работиха по къщата. Електричеството отново беше прокарано и когато ставаше тъмно, Рамон нареждаше на работниците да продължат ремонта вътре.

Така къщата отпадна като възможно място за срещи. Късно следобед в събота Едуардо подхвърли на Рамон, че на Кати може би ще ѝ хареса да направи кратка екскурзия до фосфоресциращия залив.

Тя беше учудена, че точно Едуардо се сети да ги подкани да излязат на романтична разходка и че дори им предложи колата си, за да отидат до югозападния бряг на острова. Не можеше да си представи Едуардо в ролята на Купидон, след като непрекъснато усещаше неодобрителния му поглед върху себе си. Тайната се изясни в момента, в който Кати с радост прие предложението.

— Значи решено — каза Едуардо. — Двамата с Габриела много се радваме, че ще ни правите компания.

Това ги лиши от възможността да останат сами в къщата на домакините си, докато те двамата се разхождаха по залива. От изненадата, изписала се по лицето на Рамон, Кати разбра, че е сърдит на приятеля си.

Като се изключи това, вечерта наистина беше приятна. В началото Рамон намусено мълчеше, седнал до Кати на задната седалка. Тя чудесно разбираше, че постъпката на Едуардо е причината за мрачното му настроение, затова пусна в ход най-очарователната си усмивка. Скоро той весело се смееше, докато се опитваше да отговори изчерпателно на многобройните ѝ въпроси.

Фосфоресциращият залив възпроизведе неописуемо силно впечатление върху Кати. Тежките облаци, които бяха довели дъжда и бяха прогонили повечето туристи от залива, скриваха луната. Наеха моторна лодка и навлязоха навътре във водата. Кати се извърна назад, за да види зелените светлини, сочещи дирята на моторницата. Рамон ѝ предложи да потопи ръката си във водата и когато тя вдигна мократа длан към очите си, забеляза по нея да блещукат същите зелени светлини. Дори рибите, които подскачаха във водата, оставяха бляскава диря след себе си.

Рамон спокойно се беше отпуснал върху седалката на лодката и имаше вид на доволен местен жител, угаждащ на трима туристи. Забавляваше се от радостната възбуда, обхванала Кати, но още повече се забавляваше, като пречеше на желанието на Едуардо да открадне няколко романтични мига насаме със своята съпруга. Всеки път, когато той им предлагаше да минат на предната седалка, Рамон с добродушна наивност отклоняваше предложението:

— Тук ни е много удобно, Едуардо. Не се притеснявай.

В края на вечерта Едуардо изглеждаше изнервен, а Рамон се усмихваше със задоволство.

Разнесе се тътен. Светкавица прорязва тъмното небе. Кати кисело се усмихна: очевидно времето щеше да ги принуди да прекарат още един ден на закрито. Още един ден и една вечер, в които двамата нямаше да останат насаме.

— Денят е чудесен за пазаруване — обяви Габриела в осем и половина на следващата сутрин. Беше дошла да си изпие кафето в спалнята на Кати. — Слънцето отново се показва — добави радостно тя и приседна на леглото. Докато отпиваше от чашата си и развеселено наблюдаваше суеятящата се пред огледалото Кати. Предстоеше ѝ важна задача — да се приготви за срещата с падре Грегорио.

— Достатъчно скромна ли изглеждате, как мислиш? — обърна се към нея тя и стегна златистия колан на широката си бяла рокля със затворено деколте.

— Изглеждате страхотно — усмихна се Габриела. — Изглеждате такава, каквато си винаги — красива!

Кати със смях прие комплимента на приятелката си. Обеща, че ще се върне веднага щом приключи разговора със свещеника, и излезе.

Петнадесет минути по-късно вече не се смееше. Седеше като закована на стола и се изчервяваше под критичния поглед на падре Грегорио.

— Попитах ви дали Рамон знае, че сте използвали своите пари, своите кредитни карти, за да платите мебелите за онази къща? — повтори злокобно свещеникът.

— Не — призна тя. — А вие как разбрахте?

— И до това ще стигнем — изрече той сърдито. — Първо искам да знам дали ви е известно, че Рамон се връща в това село след дългогодишно отсъствие? Че го е напуснал преди много години заради нещо по-добро?

— Да... за да работи за фирма, която наскоро е фалирала.

Признанието ѝ още повече ядоса възрастния свещеник.

— В такъв случай ви е ясно и това, че Рамон се е върнал тук, за да започне от нулата?

Кати кимна. Чувстваше, че всеки момент върху нея ще се изсипят куп стрели, но не беше сигурна от коя посока ще дойдат.

— Имате ли представа, уважаема сеньорита, колко сила и кураж се искат от един мъж, за да се върне той в родното си място не като преуспяващ човек, а като пълен неудачник? Разбирате ли какво изпитание за неговата гордост е да се среща непрекъснато с хора, които знаят, че ги е напуснал, защото е постигнал голям успех, и които сега са свидетели на неговото поражение?

— Не мисля, че Рамон се чувства победен или опозорен — възрази тя.

Падре Грегорио силно удари с длан по бюрото.

— Не, той не е опозорен, но скоро ще бъде, и то благодарение на вас! Благодарение на вас всички хора в селото ще говорят, че си е намерил богата годеница от Америка, за да му купува кърпите, с които да си бърше ръцете.

— Никой не знае, че съм плащала половината от сметките! — избухна Кати. — Освен вас и... никой друг. — Бързо замълча. Не искаше да изложи Габриела на гнева на светия отец.

— Никой друг, освен мен и вас — подигравателно изрече падре Грегорио. — И Габриела Алварес, разбира се. А също и половината село, което в същия този миг клюкарства по въпроса с другата половина! Стана ли ви ясно какво искам да кажа?

Тя мълчаливо кимна. Идеше ѝ да потъне в земята от срам.

— Очевидно Габриела е скрила от Едуардо този факт, иначе той отдавна щеше да е разказал на Рамон. Накарали сте я да измами собствения си съпруг заради вас!

Кати отчаяно се опитваше да запази самообладание.

— Сеньорита Конъли, има ли някаква — дори и съвсем слаба вероятност — да не сте подозирали, че Рамон ще е недоволен, ако узнае за вашата постъпка?

Прииска ѝ се да се хване за това извинение като удавник за сламка, но гордостта не ѝ позволяваше да лъже.

— Не. Споменах на Рамон, че искам да платя част от мебелите, но той... той не беше във възторг от идеята. — Очите на свещеника се присвиха. — Добре де, всъщност той беше категорично против.

— Значи Рамон ви е казал да не плащате, но вие въпреки това сте го направили?! Вие не сте го послушали.

Търпението ѝ се изчерпа.

— Не използвайте пред мен думата „послушание“, падре. Аз не съм дресирано куче. Искам да ви припомня, че съм похарчила моите пари. Водила съм се от желанието да помогна на Рамон и това едва ли може да се нарече престъпление!

— Помощ! — Гневът на стареца избухна с всичка сила. — Това ли е Рамон за вас — благотворителна касичка, обект за съжаление?

— Не! Разбира се, че не! — Беше ужасена от този развой на нещата.

— Щом плащате половината от стойността на всяка закупена от вас вещ, значи харчите двойно повече от това, което той може да си позволи. Толкова ли сте капризна, че да държите да получите онова, което искате веднага, на секундата?

Кати си помисли, че в сравнение с това испанската инквизиция трябва да е била като детска игра. Не можеше да избегне въпроса, но и не можеше да каже истината — че плаща половината от всяка сметка, за да не се чувства задължена да се омъжи за Рамон.

— Чакам отговор.

— Бих искала да мога да ви отговоря, но нямам отговор. Не съм го направила по никоя от изброените от вас причини. Трудно е да се обясни.

— А още по-трудно — да се разбере. Всъщност, сеньорита, не ви разбирам. Габриела е ваша приятелка, но не се поколебахте да я направите своя съучастница. Живеете под покрива на Едуардо, но не се посвелявате да му се отплатите за гостоприемството, като карате жена му да го заблуждава. Искате да се омъжите за Рамон, но не го уважавате, лъжете го и го позорите. Как можете да постъпвате така с човека, когото обичате?

Лицето ѝ пребледня и падре Грегорио недоволно поклати глава. Когато отново заговори, тонът му беше по-мек:

— Сеньорита, въпреки всичко не мога да повярвам, че сте безсърдечна егоистка. Сигурно сте имали достатъчно основателна причина, за да постъпите по този начин. Ако се опитате да ми обясните, ще ви разбера.

Кати само го погледна. Нямаше сили да продума.

— Кажете ми! — повиши глас той. — Кажете ми, че обичате Рамон и че не сте имали представа какви клюки ще плъзнат из селото.

Ще приема това. Дори ще ви помогна да го обясните на Рамон. Само го кажете и веднага ще престанем с тези наши разговори.

Стомахът ѝ болезнено пулсираше, но бледото ѝ лице излъчваше спокойствие.

— Не ви дължа никакво обяснение, падре. Нито пък смятам да обсъждам с вас чувствата си към Рамон.

Рошавите му вежди заплашително се свъсиха. Той се облегна назад и я измери с поглед.

— Няма да обсъждате с мен чувствата си към Рамон, защото не изпитвате такива... Нали?

— Не съм казала подобно нещо! — отрече Кати, но дланите ѝ конвулсивно се вкопчиха една в друга.

— Можете ли да потвърдите, че го обичате?

Емоциите се надигнаха в нея и заплашваха да я разкъсат на парчета, а тя се чудеше защо става така, но не можеше да ги контролира. Опита се да каже думите, които свещеникът очакваше да чуе; искаше да го увери в нещо, което той имаше правото да знае, но не можа. Вдигна поглед и мълчаливо се втренчи в него.

Раменете на падре Грегорио се изопнаха. Той заговори. Доплака ѝ се от ужасната безнадеждност в думите му.

— Разбирам — каза свещеникът. — Питам се каква ли съпруга на Рамон би излязло от вас?

— Добра! — почти изсъска Кати.

Силата на емоциите ѝ го озадачи. Падре Грегорио отново се втренчи в нея, сякаш наистина се опитваше да проникне в душата ѝ. Изглежда, в крайна сметка откри нещо у нея, защото когато заговори, гласът му прозвуча почти нежно:

— Много добре. Ще приема този отговор.

Тази неочаквана реакция оказа невероятен ефект върху Кати. Тя цялата затрепери, обзета от облекчение и тревога.

— Ако ми кажете, че сте готова да изпълнявате задълженията си на негова съпруга, ще ви повярвам. Ще поставяте ли желанията на Рамон преди своите, ще уважавате ли и ще цените ли неговия...

— Авторитет? — подсказа му Кати. — Не забравяйте да попитате дали ще му се „подчинявам“ — добави дръзко и се изправи. — Нали това се канехте да ме питате?

Падре Грегорио също стана.

— Да предположим, че е така. Е? — хладно попита той. — Какво ще отговорите?

— Точно това, което всяка жена с малко здрав разум в главата би отвърнала на такъв обиден въпрос! Аз няма никога няма да обеща подчинение пред който и да е мъж. Подчиняват се животните и децата, не и жените.

— Свършихте ли, сеньорита?

Кати с мъка преглътна и кимна.

— Тогава ми позволете да ви спомена, че нямах намерение да използвам думата „подчинение“. Щях да ви попитам дали ще уважавате желанията на Рамон, а не неговия авторитет. За ваше сведение щях да задам същите въпроси и на Рамон.

— Съжалявам — тихо каза Кати и сведе засрамено очи, — мислех, че...

— Няма нужда да се извинявате — уморено въздъхна падре Грегорио. Той се обърна и отиде до прозореца, гледащ към църквата и малкия площад. — Няма нужда да идвате отново при мен — добави, без да я поглежда. — Ще съобщя на Рамон какво е моето решение.

— А именно?

Свещеникът поклати глава.

— Искам да помисля известно време, преди да реша окончателно.

Тя нервно прокара пръсти през косата си.

— Падре Грегорио, вие не можете да ни попречите да се оженим. Ако вие не ни венчаετε, ще го направи някой друг.

Раменете му се изопнаха. Той бавно се обърна и я погледна:

— Благодаря ви, че ми припомнихте за моите ограничени прерогативи, сеньорита. Щях да бъда много разочарован, ако не бяхте открили нов начин да ме нападнете, преди да си тръгнете оттук, за да си изградя възможно най-лошо мнение за вас.

Кати пламна от гняв.

— Вие сте най-самодоволният, най-надут... — Дълбоко пое дъх и продължи по-спокойно: — Не ме интересува какво е вашето мнение за мен.

Падре Грегорио се поклонил с пресилена любезност и рече:

— Отново ви благодаря.

Кати отскубна тревичките и ядосано ги захвърли. Седеше на голяма плоска скала, опряла гръб на дървото зад нея, зареяла поглед в далечината. Залязващото слънце хвърляше златисти и розови отблясъци, но гледката не успя да укроти гнева ѝ от сутрешната среща с падре Грегорио. Това не постигнаха и шестте часа, прекарани с Габриела в обиколка из магазините. Мъжете, работещи на къщата, вече прибираха своите инструменти и се отправяха към домовете си. Щяха да вечерят, а после да се върнат, за да продължат работата си.

Кати се зачуди къде ли се беше дянал Рамон. Не го беше виждала цял ден, но беше така ядосана на себе си и на свещеника, че не бе забелязала отсъствието му. Как беше посмял онзи старец да поставя под съмнение чувствата и мотивите ѝ!

— Надявам се, че не мислиш за мен, като гледам яростното изражение на лицето ти — разнесе се плътен глас над нея.

Кати изненадано вдигна глава. Лъскавата ѝ коса се разпиля по раменете. На крачка от нея стоеше Рамон. Едрата му фигура скриваше слънцето от погледа ѝ. Видът му ѝ подсказваше, че цял ден е работил във фирмата — беше свалил сакото си, разкопчал горното копче на снежнобялата си риза и навил ръкавите ѝ до лакти. Гледаше я с любопитство.

Кати го поздрави с изкуствена усмивка.

— Аз всъщност...

— Кроеше планове за убийство ли? — сухо предположи той.

— Нещо такова.

— Познавам ли набелязаната жертва?

— Падре Грегорио — призна тя и стана.

Рамон пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Видях го в селото преди няколко минути, Кати. Отказва да ни венчае.

Заболя я, че антипатията на падре Грегорио е толкова дълбока. Красивото ѝ лице пламна от възмущение.

— Обясни ли ти защо?

Неочаквано Рамон се усмихна с една от онези чувствени усмивки, които караха дъха ѝ да спира.

— Изглежда, падре Грегорио смята, че ти липсват определени качества, които биха те превърнали в добра съпруга.

— Като какви например?

— Смирение, покорство и уважение към чуждия авторитет.

Кати се разкъсваше между чувството за вина и омразата.

— А ти какво му каза?

— Че искам съпруга, а не кокер шпаньол.

— И?

Черните очи на Рамон весело блеснаха.

— Падре Грегорио мисли, че ще се чувствам по-добре, ако си взема кокер шпаньол.

— Наистина ли?! Ако питаш мен, този стар тиранин проявява особена загриженост за твоето добруване!

— Той всъщност е загрижен за твоето бъдеще. Наистина се страхува, че ако поживеем известно време заедно, може да се изкуша да те убия.

Кати се обърна с гръб към него, за да прикрие гнева и обидата, които я бяха обзели.

— Много ли е важно за теб неговото мнение?

Рамон сложи ръце на раменете ѝ.

— Знаеш, че не. Затова пък всяко отлагане на сватбата ни е важно за мен. Ако падре Грегорио не промени намерението си, ще трябва да потърсим друг свещеник в Сан Хуан и вероятно ще трябва да изчакаме още три седмици, за да се повтори процедурата с обявяването на годеща ни. Искам да се оженим в неделя, Кати, а падре Грегорио е единственият човек, който може да направи възможно това. Всичко останало върви по план — ремонтът на къщата ще приключи тази вечер, родителите ти вече са направили резервации за самолета в събота, а аз съм запазил за тях апартамент в хотел „Хилтън“.

Кати потръпна от допира на мускулестото му тяло към нейното. Дъхът му галеше косата ѝ.

— Падре Грегорио замина за остров Виеквес. В четвъртък се връща. Искам да го посетиш и отново да поговориш с него. Опитай се да му дадеш уверенията, които очаква.

Рамон я обърна с лице към себе си и покри устните ѝ със своите.

— Ще направиш ли това за мен? — промърмори дрезгаво.

Кати се загледа в силните му чувствени устни. Вдигна поглед и го потопа в бездънните му очи. Цялата ѝ съпротива изчезна. Рамон я желаше отчаяно. Тя го желаше не по-малко.

— Да — прошепна.

Когато устните ѝ се разтвориха, Рамон застана от удоволствие. Звукът сякаш отключи някаква примитивна сила у Кати. Тя открито посрещна страстта му, копнееше да му достави същото удоволствие, което ѝ доставяше той. Целувките им бяха дълбоко еротични, телата им се преплитаха едно в друго.

Кати разочаровано изохка, когато той отдели устни от нейните и вдигна глава. Отвори очи и като през мъгла срещна погледа му.

— Обичам те — ясно изрече той.

Тя отвори уста да отговори, но не можа. Стомахът ѝ болезнено се свиваше. Опита се да промълви: „Обичам те“, но думите, които беше крещяла отново и отново през онази ужасна вечер с Дейвид, заседнаха в гърлото ѝ.

Кати обви ръце около шията му и с яростно настървение започна да го целува, усещайки как цялото му тяло се напруга да я отблъсне.

Болката беше прерязала сърцето му като нажежен кинжал. Тя не го обичаше. По дяволите! Не го обичаше!

— Не... Не мога да ти кажа това — изхлипа Кати и се притисна още по-силно към него. — Не мога да ти кажа думите, които толкова искаш да чуеш! Просто не мога!

Рамон впи поглед в нея. Мразеше я. Мразеше и себе си, че я обича. Хвана китките ѝ, за да свали ръцете ѝ, но тя упорито поклати глава и още по-здро го прегърна. От прекрасните ѝ сини очи потекоха сълзи.

— Не спирай да ме обичаш само защото още не мога да ти кажа тези думи — замоли го отчаяно. — Моля те, недей!

— Кати! — дрезгаво рече той и впи пръсти в раменете ѝ. Щеше да се освободи от ръцете ѝ, да се откъсне от нея.

Тя осъзна това и прошепна:

— Моля те, недей!

Тласкан от невидима сила, Рамон я сграбчи в прегръдките си. Страстната ѝ целувка още по-силно разпали пламъка на желанието в него.

— Кати — прошепна Рамон нещастно и тя го целуна с жар, каквато не бе виждал у нея. — Кати... Кати... Кати...

Тя го обичаше! Знаеше! Чувстваше го. Може би не беше в състояние да изрече думите, но тялото ѝ говореше достатъчно

красноречиво за това. Някоя жена нямаше да предложи с такъв плам тялото си на мъж, ако не му е дала сърцето си.

Той нежно я положи на тревата. Кати нито за миг не откъсна устни от неговите. Ръцете ѝ трескаво го галеха, караха го да пламти. Рамон бързо смъкна ризата си. Беше съгласен да изгори, да се превърне в пепел, щом любимата му щеше да бъде в пламъците заедно с него.

Ръцете му се плъзнаха под блузата и сутиена ѝ, насладиха се на голите ѝ гърди. Покри устните ѝ със своите, а настойчивият тласък на езика му ѝ подсказа какво иска да направи той с нея. Кати с радост беше готова да го приеме.

Легна на гръб и я придърпа върху себе си. Очите му не се откъсваха от нежните ѝ гърди.

— Копнея за теб — прошепна задавено. — Толкова силно те искам, че чак ме боли! — Придърпа я към себе си и тихо изрече: — Направи така, че болката ми да стане непоносима, Кати!

И тя го направи. Целуваше го, изтръгвайки от гърдите му стонове на задоволство. Възбуждащо галеше пулсиращата му мъжественост, а той се притискаше плътно към нея, сякаш да я погълне с тялото си, да ѝ позволи да го доведе до агонизираща страст. Рамон се претърколи на една страна, повличайки я със себе си.

Кати отвори очи. Той дишаше учестено, очите и лицето му пламтяха от желание. Тя му поднесе устните си.

— Караш ме да губя разсъдъка си, Кати — с въздишка призна той.

Тя очакваше да довършат започнатото. Вместо това Рамон легна по гръб, положи главата ѝ на рамото си и се загледа в звездното небе. Кати лежеше смутена до него.

Не разбираше защо така внезапно беше прекъснал започнатото. Може би беше решил, че на нея така ѝ се иска? Но тя не желаше да спират! Цялото ѝ тяло жадуваше за неговото. Кати се надигна, твърдо решена да поеме инициативата в свои ръце.

— Ако си на път да загубиш разсъдъка си, вината не е моя — промълви и преди Рамон да успее да ѝ отговори, докосна ухото му с език.

Нежно обгърна талията ѝ с ръка. Тялото му потръпна, когато върхът на езика ѝ се спусна по-навътре.

— Кати, спри! — извика. — Иначе ще ти направя същото нещо и на теб.

Без да обръща внимание на предупреждението му, тя продължи да го възбужда.

— Вече си го правил — прошепна. — И много ми хареса.

— На мен също ми харесва, затова искам да спреш.

Кати събра целия си кураж. Опря се на лакът и за момент се загледа в сребърния медальон, окачен на шията му, после потърси погледа му и тихо рече:

— Рамон, не ти ли е хрумвало, че изобщо не е необходимо да спираме? — Пръстите ѝ нежно проследиха пътя на сребърната верижка.

Той хвана ръката ѝ и промърмори:

— Хрумвало ми е. Около двеста пъти през последните десет минути.

— Тогава защо да спираме?

Той извърна лице нагоре и се загледа в ярките звезди, блещукащи весело върху индиговосиньото небе.

— Защото работниците всеки момент ще се върнат, за да продължат ремонта.

Това, разбира се, беше вярно, но не то беше истинската причина за отдръпването му. Ако беше напълно сигурен в любовта на Кати, просто щеше да я отведе някъде другаде, където никой нямаше да ги смущава. Ако беше уверен, че тя го обича, щеше да се люби с нея всеки ден от мига на пристигането им в Пуерто Рико. Ако Кати го обичаше, физическото единение между техните тела само щеше да закрепни и задълбочи връзката им.

Но в случай, че тя изпитваше към него само силно физическо влечение, ако тази беше единствената причина, поради която се беше съгласила да стане негова жена, тогава задоволяването на страстта ѝ преди сватбата можеше да я накара да се откаже от пътя си към олтара. Рамон не желаше да поема такъв риск. В никакъв случай. В продължение на девет дни той разпалваше страстта ѝ, без да има намерение да я задоволи. Съвсем умишлено изостряше сексуалния ѝ апетит, без да утоли нарастващия ѝ глад. Кати първо трябваше да се омъжи за него, после щеше да получи онова, за което копнееше.

От момента, в който я беше взел в прегръдките си, между двамата беше прехвъркнала искрата на силното физическо привличане. Той я беше усетил и оттогава насам непрекъснато се възползваше от нея. Срамуваше се от своето държание. Тя му вярваше, а той използваше желанието ѝ като оръжие, с което да я принуди да се омъжи за него. Но се оказа, че оръжието е нож с две остриета, защото то се забиваше и в него всеки път, когато я милваше, целуваше, възбуждаше. Беше истинско мъчение да я държи в прегръдките си пламтяща от страст; да знае, че желанието я разкъсва и е готова да му се отдаде, а той да се отдръпва в последния момент.

Що за човек беше той, питаше се Рамон. Отговорът беше толкова унизителен, колкото и въпросът: беше просто мъж, дълбоко влюбен в жена, която очевидно не изпитваше обич към него. Гневно отблъсна тази мисъл. Кати го обичаше! Усещаше го при всяка тяхна целувка. За бога, трябваше да я накара да го признае преди сватбата им! Щеше да я накара!

Ами ако не успееше?

Затвори очи и пое дълбоко дъх. Ако не успееше, щеше да я остави да си отиде. Гордостта и самоуважението му бяха достатъчно силни, за да не допуснат той да живее с жена, която не го обича. Нямаше да може да понесе срама и болката от една несподелена любов.

Кати се размърда до него и го изтръгна от вгълбеността му.

— Време е да тръгваме — каза Рамон и с неохота се надигна. — Габриела и Едуардо ни очакват за вечеря. Ще се чудят къде сме се запилели.

Кати се усмихна кисело и започна да оправя дрехите и косата си.

— Габриела знае къде сме, а Едуардо веднага ще реши, че съм те завлякла някъде с намерението да те прелъстя. Щом става дума за мен, той е склонен да допусне най-лошото.

Рамон учудено я погледна:

— Едуардо изобщо не се притеснява, че ще отнемеш девствеността ми, Кати. Той много добре знае, че съм я загубил много отдавна — доколкото си спомням в същата нощ, в която и той загуби своята.

Младата жена вирна брадичка, демонстрирайки пълна липса на интерес, но когато зададе въпроса си, той долови ревността ѝ. Рамон

беше доволен. Тайно се беше надявал на подобна реакция:

— На колко години си бил тогава?

— Не е толкова важно — засмя се той.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Още веднъж ви благодаря — извика весело Кати и махна за довиждане на Рафаел и семейството му, дошли да ѝ помогнат. Цели два дни бяха заети да почистват, да подреждат и да закачат завесите. Проследи с поглед стария камион, спускащ се по склона, и се обърна към Габриела. Приятелката ѝ уморено се надигна от стола, на който седеше.

Бяха започнали работа призори, а вече беше късно следобед.

— Мислиш ли, че Рамон ще се изненада? — попита Кати.

— Дали ще се изненада? — повтори Габриела, а тъмните и очи весело заблестяха. — Само преди два дни тук навсякъде беше пълно с работници и нямаше нито една маса. Тази вечер, когато се върне, ще завари всичко на мястото си. Леглото ще бъде оправено за лягане, а върху кухненската маса, постлана с ленена покривка, дори ще има запалени свещи. Той няма да повярва на очите си!

— Надявам се да се окажеш права — отвърна Кати. — Казвах му, че неговата къща ще бъде хубава, но той не ми вярваше.

— Хубава? — Габриела тръсна глава, взе чантата си и се отправи към вратата. — Тя е прекрасна! Имаш качествата на професионален декоратор, Кати.

Кати я погледна. Помисли си за стотиците километри, които бяха пропътували заедно, за бясното обикаляне из магазините, за уморителното ровене из купищата стоки в търсене на най-доброто... Нито за миг през всичкото това време настроението на Габриела не беше помръкнало, нито беше намаляло желанието ѝ да ѝ помогне.

Кати почувства, че я изпълва дълбоко чувство на обич и признателност.

— Ти пък си истинска приятелка, Габи.

Лицето на Габриела светна в мила усмивка.

— Нали е странно това привличане между нас? Познаваме се едва от единадесет дни, а за мен си като истинска сестра.

Двете жени, изпили бутилка вино, докато работеха, си размениха нежни усмивки. Лицата им бяха поруменели от виното и задоволството от добре свършената работа. Габриела натисна дръжката на бравата и излезе навън.

Кати вдигна чашата ѝ от масата, изпи последната глътка вино от своята и погледна часовника си. Беше пет часът. Предишната вечер беше накарала Рамон да ѝ обещае, че ще се върне в къщата веднага след работа, което означаваше, че любимият ѝ можеше да пристигне всеки момент. Тя отиде в кухнята, изми двете чаши и ги сложи върху новия кухненски плот. Щяха да са готови, когато Рамон си дойдеше.

Тананикайки си, тя отвори кухненския шкаф и извади нова бутилка вино. Всъщност беше прекалила с виното, призна пред себе си тя. Настроението ѝ беше приповдигнато. Но пък поводът си заслужаваше.

Хвърли поглед на кухнята — уютна и създаваща настроение, точно както беше обещала на Рамон. Стените бяха покрити с тапети в яркозелено и бяло. До едната стена беше разположена цяла колекция от ракитови кошници от всякакъв вид и размер. Беше ги взела на една стотна от цената, която щяха да имат в Щатите. Всички шкафове бяха боядисани в бяло и чудесно подхождаха на тапетите.

Излезе от кухнята и тръгна от стая в стая. В спалнята се задържа по-дълго. Поглади с длан ръчно изработената покривка на леглото. Беше ушита от разноцветни парчета плат, всички в златистокафяви тонове. На широкия прозорец висяха завеси с цвят на старо злато, хармонирани с тъмнокафявия скрин и таблите на леглото. Плътният златист килим покриваше част от облицования с дъбов паркет под. Кати оправи гънките на завесите и реши, че стаята е прекрасна.

И много подходяща за мъж.

Тя прогони неканената мисъл и се върна във всекидневната. Беше похарчила около три хиляди долара от своите пари, но определено си струваше. Диванът беше разположен срещу двата стола, с които вървеше в комплект. Полираният под беше постлан с бежов килим. Най-голямата екстравагантност в тази стая беше инкрустираната маса за кафе, украсена с тънка месингова лента. Щом я видя, Кати разбра, че не може да ѝ устои, както не можа да устои и на масичката с нощната лампа, поставена между двата стола. Дали пък тази старинна лампа не беше най-екстравагантното нещо в цялото

жилище? Нямаше значение. С високите си прозорци, бежовите завеси и красивите мебели стаята беше много уютна.

И напомняща за мъжко присъствие, отново си помисли тя.

Кати отново отблъсна тази мисъл и се запъти към банята, за да се измие и срещи. Взря се в огледалото и установи, че очите ѝ блестят от нетърпение. Дали пък не беше от изпитото вино.

Може би банята беше прекалено модерна? Стените бяха снежнобели. Черните и червените кърпи създаваха контраст, но ако Рамон почувстваше умора от тях, можеше спокойно да смени цвета им и тогава банята щеше да добие съвсем различен вид. Погали една червена кърпа, после я метна върху черната. Останалите хавлиени кърпи вероятно вече бяха пристигнали в магазина. След срещата си с падре Грегорио щеше да се отбие да ги вземе.

Хвърли последен поглед на банята. Може и да беше модернистична в сравнение с останалите помещения в къщата, но определено създаваше настроение.

И подхождаше напълно за мъж.

Накрая се видя принудена да признае пред себе си този факт, но ако беше така, тогава Рамон със сигурност щеше да остане във възторг. Той беше олицетворение на мъжествеността.

Приблужи се до масата във всекидневната и започна да подрежда ярките жълти и оранжеви цветя във вазата.

Ролс-ройсът спря в началото на алеята. Рамон се зачуди дали да не помоли Гарсия да го закара до входа на къщата. Нямаше търпение да види Кати и не му се искаше да си губи времето, за да извърви пеша пътеката. От друга страна, ако тя узнаеше, че всеки ден шофьорът го води и го връща от работа с колата, щеше да започне да задава въпроси, на които той или нямаше да отговори, или щеше да отвърне с лъжи. Досега беше отбягвал да дава конкретни обяснения, но никога не я беше лъгал.

— Чакай ме утре сутринта на обичайното място — нареди той на Гарсия и слезе от колата, без да дочака отговор. Знаеше, че може да разчита на възрастния шофьор. Въпреки че вече не получаваше заплата, Гарсия настояваше да вози Рамон.

— Ние с теб сме били заедно прекалено дълго време — беше казал в деня, в който беше посрещнал него и Кати на летището в Сан

Хуан. — Докато тази кола не бъде продадена, ще правя за теб това, което винаги съм правил.

Рамон се заизкачва по пътеката, изпълнен с благодарност и угризения към този човек. Ако се наложеше, Гарсия щеше да го чака с колата, докато той извършва, да речем, банков обир. Сега, след двадесет години вярна служба Рамон можеше да му предложи единствено блестяща препоръка. Би искал да направи за стареца много повече от това. Той го заслужаваше.

Пред входа на къщата се спря като закован. Всичките му тревоги и грижи отлетяха. Вътре го очакваше Кати. През окъпания от слънцето прозорец ясно я виждаше как се навежда над някаква ваза с цветя.

По вените му плъзна топлина. Колко странно — той, който доскоро беше един от най-богатите мъже в света, никога не беше изпитвал сладкото чувства да се прибира след работа у дома. Беше притежавал много къщи, апартаменти и вили край морето, но там го посрещаха единствено любовниците му и прислугата. Никога не беше имал усещането за свой собствен дом. Сега за него Кати беше синоним на думата „дом“.

Преди време известни и влиятелни личности се надпреварваха да го канят на гости, а сега най-много да изпитваха съжаление към него за загубеното богатство. Колко глупаво! Той имаше Кати и нейното присъствие го правеше богат. Този прекрасен червенокос ангел с усмихнати сини очи щеше да роди и отгледа децата му, щеше да споделя дните и нощите му. Тя олицетворяваше всичко, което му беше липсвало в досегашния му живот.

Пристъпи във всекидневната. Устните му тихо прошепнаха:

— Обичам те, Кати.

Тя се извърна и усмивка озари лицето ѝ:

— Е? Какво ще кажеш? — в очите ѝ се четеше нетърпеливо очакване.

Рамон разбра, че го е чула, и сърцето му болезнено се сви.

— Мисля, че си прекрасна — отвърна и погледът му се плъзна по зелената ѝ блузка и по късите панталонки, разкриващи дългите ѝ стройни крака.

Кати нетърпеливо изви очи към тавана.

— Не за мен, за къщата, за мебелите, за всичко...

За пръв път очите му се отместиха от Кати. Това, което видя, го накара да зяпне от изненада.

— Как си успяла да купиш всичко това с парите, които ти дадох? Никога не съм мислил, че ще ти стигнат за всичко, и смятах да ти дам още, когато каза, че тръгваш на покупки!

Лицето ѝ помръкна.

— Не ти ли харесва?

— Дали ми харесва? Аз дори не съм огледал както трябва. Но как...

— Престани да мислиш за парите. Казах ти, че съм специалист по изгодните сделки.

Хвана го под ръка и го поведе от стая в стая.

Реакцията му я озадачи. Мислеше, че къщата ще му достави удоволствие и като че наистина беше така, но все пак нещо го тревожеше.

Не ѝ се наложи да чака дълго, за да разбере причината за тревогата му. Кухнята беше последната спирка от тяхното малко пътешествие. Щом влязоха вътре, той приближи до кухненския плот, където Кати беше оставила бутилката с вино. Дългите му пръсти сърчно се справиха с корковата тапа.

— Е? — запита развълнувано тя. — Сега, след като разгледа цялата къща, ще ми кажеш ли какво мислиш?

— Мисля, че е невероятно атрактивна — отвърна Рамон и наля вино в двете чаши. Подаде ѝ едната и внезапно добави: — Ти смяташ ли да живееш тук?

Въпросът я свари неподготвена и тя замълча, преди да отвърне:

— Да.

— Колко време? — безстрастно попита той.

Беше замаяна от изпитото вино.

— Защо ми задаваш тези въпроси?

— Защото в къщата има две спални. — Погледът му изпитателно я пронизваше. — Втората, както добре знаеш, е предназначена за бъдещите ни деца. Но ти си си направила труда да обзаведеш и нея с библиотека, бюро и стол. Не два стола, а един! Имала си предвид, че тази стая ще се ползва единствено от мен, а не от двама ни и не от нашите деца. Апартаментът ти в Сент Луис беше пълен със зеленина, а

в тази къща няма нито една саксия с цветя. Спалнята ти беше толкова женствена, а...

— Саксии с цветя ли? — примигна разтревожено Кати срещу него. — Не бях се сетила за цветя! Ще ти подаря много саксии пълни с прелестни цветя в деня на сватбата ни — реши импулсивно тя.

— А ще ми дариш ли и деца? — хладно попита Рамон.

— Не и като сватбен подарък, помисли си за клюките! — опита се да се пошегува младата жена.

Погледът му се отмести от поруменелите ѝ страни към празната бутилка.

— Колко вино си изпила?

— Малко повече от половин бутилка. Габриела изпи останалото — гордо отвърна тя.

Идеше му да я сграбчи за раменете и да я разтърси. Вместо това се отдалечи към широкия прозорец и се загледа навън.

— Защо искаш да се омъжиш за мен, Кати?

Тя видя как раменете му се напрягат и отчаяно се опита да запази шеговития тон:

— Защото си висок, мургав и красив.

Усмивката, появила се за миг на устните му, беше мрачна.

— И още?

— О, по същите причини, поради които се женят хората в наши дни — защото харесваме едни и същи филми, защото...

— Престани да си правиш шеги! — извика внезапно той. — Попитах те защо искаш да се омъжиш за мен.

Паниката я парализира. Сърцето ѝ лудо заби.

— Аз...

Не можа да изрече нищо повече. Знаеше, че той очаква да чуе признание за обичта ѝ към него, да се увери в нейното желание да се обвърже, но тя не беше в състояние да направи каквото и да било. Само го гледаше, обзета от смазваща няма тъга.

Чувстваше, че Рамон се отдалечава от нея.

Горчивото примирение, с което той произнесе следващите си думи, силно я разтревожи:

— Повече няма да разговаряме по този въпрос.

Двамата мълчаливо се отправиха към къщата на Габриела. На прага годеникът ѝ се спря и вместо да влезе вътре, докосна с устни

челото ѝ и рече:

— Лека нощ.

Прозвуча ѝ като сбогуване.

— Ще... ще минеш ли утре сутринта да се видим, преди да отидеш на работа?

Той я погледна безизразно.

— Утре не съм на работа.

— Тогава ще се видим ли след срещата ми с падре Грегорио? Първото нещо, което мисля да направя утре, е да отида в дома му, а после искам да отскоча до къщата, за да свърша някои неща.

— Ще те открия — лаконично отвърна той.

Кати се страхуваше, че Рамон ще си тръгне в лошо настроение, затова побърза да каже:

— Рамон, не мисля, че си много доволен от... от къщата. Не ти ли хареса?

— Извинявам се — възпитано отвърна той. — Свършила си отлична работа. Интериорът ми подхожда напълно.

Въпреки че не постави ударение върху думата „на мен“, Кати забеляза, че Рамон не използва думата „на нас“. Не знаеше какво да каже, затова отвори вратата и подхвърли:

— Лека нощ.

Рамон остана загледан във вратата, която току-що се беше затворила зад гърба ѝ. Болка и горчивина стегнаха гърлото му. Тръгна безцелно из околността, потънал в мисли за отминалите два дена. Отчаяно беше очаквал да му каже, че го обича. Беше я разсмивал, беше я възбуждал, беше я докарвал до границите на безумието, но дори и в най-съкровени моменти Кати нито веднъж не изрече: „Обичам те“. Отвръщаше пламенно на целувките му, смееше се на шегите му, но устните ѝ не отрониха дългоочакваното признание.

Минаха часове, преди да се върне във временното си убежище — дома на Рафаел. Отпусна се в леглото и дълго се визира в тавана. Беше настоявал за искреност и Кати се държеше искрено с него. Отказваше да говори за чувства, каквито в действителност не изпитваше. Всичко беше толкова просто!

Господи! Как е възможно да не го обича, след като той я обичаше толкова силно?

Представи си я: Кати, изкачваща хълма към къщата с развети от лекия ветреца коси; искрящите ѝ от смях очи; загриженият ѝ поглед, когато беше уморен...

Затвори очи с надеждата да забави момента, в който трябваше да вземе решение. Знаеше, че няма смисъл да се отлага. Решението вече беше взето. Щеше да я изпрати у дома. Утре. Не, не утре, вдругиден. Щеше да я задържи при себе си поне още един ден... и още една вечер. Само още една вечер. Една нощ, за да я люби в спалнята, която тя така грижливо беше обзавела за него, една нощ, за да се изгуби в тялото ѝ и да се слее с нея. Щеше да ѝ достави огромно удоволствие, щеше да я накара да стене от страст и да плаче от възбуда, отново и отново щеше да я изведе на върха на разтърсващия екстаз.

Един ден и една нощ, за да натрупа достатъчно спомени: спомени, които по-скоро щяха да го измъчват, отколкото да му доставят радост, но това беше без значение. Трябваше да ги има.

После щеше да я изпрати у дома. Сега вече беше сигурен, че тя ще изпита облекчение от този развой на събитията. Каквито и да бяха причините, накарали я да се съгласи на брак с него, Кати никога не беше изцяло отдадена на идеята. Ако искрено желаше да стане негова съпруга, нямаше да обзаведе бъдещия им дом като приятно ергенско убежище без следа от нейното присъствие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Падре Грегорио посрещна Кати учтиво, но резервирано. Изчака я да седне, а после зае стола си зад бюрото. Тя се опита да се държи спокойно.

— Рамон каза, че според вас ми липсва смирение, покорство и уважение към хората.

— Да, казах това. — Падре Грегорио се облегна назад. — Не сте ли съгласна с мен?

Кати поклати глава. На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не. Всъщност приемам думите ви като голям комплимент. — Изражението му не се промени. Тя се поколеба, но продължи: — Очевидно вие не виждате нещата по този начин. Казали сте на Рамон, че поради тази причина отказвате да ни венчаете.

— Да не би да предпочитайте да му бях казал основната причина — че жената, в която е силно влюбен, не го обича?

— Не съм казала...

— Сеньорита Конъли! — прекъсна я той. — Няма защо да си губим времето в такива увъртания. Това няма да ни доведе до никъде. Вие търсите начин да избегнете тази женитба, а аз ви го предоставям.

Кати удивено го изгледа:

— Как можете да говорите подобни неща?

— Казвам ги, защото са верни. Почувствах това още при първата ни среща. Когато ви попитах от колко време познавате Рамон, вие подчертахте, че е „само“ от две седмици. Определено се опитахте да оставите у мен впечатлението, че сте жена, свикнала да обикаля по кръчмите на лов за мъже — мъже, на които позволявате да ви целуват и прегръщат на обществени места, както на споменатия от вас паркинг. Вие не сте такава, сеньорита, и двамата много добре знаем това.

Падре Грегорио вдигна рязко ръка, за да я накара да замълчи, и продължи:

— Твърде късно е да се обясняваме сега. Има и други причини, които ме карат да вярвам, че съм постъпил правилно: щеше бъде

достатъчно да кажете, че обичате Рамон, за да получите благословията ми. Ако наистина искахте да се омъжите за него, щяхте да изречете онези две думи, независимо дали са истина или не и аз щях да се съглася да ви венчая. А когато казахте, че за Рамон вие ще бъдете една добра съпруга, лицето ви стана по-бяло от вар. Десет секунди по-късно се нахвърлихте върху мен с обвиненията, че ви принуждавам да обещаете две неща: да приемете неговия авторитет и да му се подчинявате.

Кати сведе очи.

— Каквото и да кажа, няма да ви убедя, че грешите, нали?

— Не искам да ми доказвате, че съм сгрешил, сеньорита. Повтарям ви: дълбоко в сърцето си вие искате да избегнете този брак.

Свещеникът свали очилата си и разтърка основата на носа си:

— Може би се страхувате от обвързването. Не зная. Но в едно съм сигурен — когато Рамон разбере, че сте в състояние да му дадете само тялото, но не и сърцето си, той ще бъде нещастен. Никой мъж с чувство за лично достойнство не би продължил да обича жена, която не отвърща на чувствата му. Любовта му към вас ще отслабне и ще умре и той сам ще я убие. Когато това стане, той ще се чувства свободен да потърси любовта другаде и ако реши — да се ожени. След като зная това, не мога и няма да го свържа с вас за цял живот по законите на Светата католическа църква.

Кати се опита да скрие сълзите си. В гърлото ѝ заседна буца и тя мълчаливо слушаше падре Грегорио:

— И за двама ви ще бъде по-добре, ако вие се върнете в Щатите. Ако ви липсва куража и благоприличието да направите това, живеете в грях с него или сключете граждански брак. Не мога да ви спра. Дадох ви възможност за оттегляне, искам и вие да дадете такава възможност на Рамон — не го привързвайте завинаги към себе си, до което ще доведе венчавката ви в църква.

— Това ли е окончателното ви решение? — рязко се изправи тя.

— Щом предпочитате да го определите по този начин, ще ви отговоря: да, това е окончателното ми решение. Оставям на вас да го предадете на Рамон. — Сините му очи я гледаха със съчувствие. — Не се смятайте за виновна, че не можете да го обичате, сеньорита. Рамон е мъж, който силно привлича жените. Много са го обичали и много ще го обичат занапред. Няма да му липсват кандидатки за съпруга.

Кати гордо вдигна глава, но очите ѝ бяха замъглени от сълзите.

— Не се чувствам виновна. Направо съм бясна! — Тя се извърна и бързо закрачи към изхода.

Тъжният глас на падре Грегорио я догони:

— Сеньорита...

Кати се спря, но не се обърна. Нямахше да му достави удоволствието да я види, че плаче.

— Да? — попита високо тя.

— Бог да ви благослови!

Сълзите я задавиха и тя не можа да отвърне. Отвори вратата и излезе на улицата.

Сълзи на гняв и обида я заслепяваха. Падре Грегорио беше прав. Тя търсеше начин да се измъкне... Не, не да се измъкне, а да спечели малко повече време.

— Върви по дяволите, Дейвид! — изруга гласно, докато шофираше към къщата на хълма. Ужасната несигурност, която изпитваше, се дължеше именно на него. Дори и мъртъв, бившият ѝ съпруг продължаваше да я измъчва. Заради него не можеше да преодолее паниката, обземаща я при мисълта, че ще допусне същата грешка за втори път.

Преди време се беше омъжила за човек, за когото инстинктът ѝ подсказваше, че не е такъв, какъвто изглежда. Сега отново искаше да се омъжи, но инстинктът ѝ пак я предупреждаваше. Не можеше да се освободи от чувството, че и Рамон не е това, за което се представя.

Спря колата пред къщата и влезе вътре, доволна, че той не е там, за да види сълзите ѝ. Не ѝ се даваха обяснения. Как би могла да му каже, че нещо в него я плаши?

Отиде в кухнята и зареди новата кафе машина, която беше купила. Когато кафето стана готово, тя си наля в една чаша и седна на кухненската маса. Погледна през прозорците — надяваше се прекрасната гледка да я успокои.

Спомни си какво беше изпитвала към Дейвид преди женитбата им. Някаква интуиция, някакъв инстинкт я предупреждаваше, че той не е мъжът, за когото упорито се представяше. Трябваше да се вслуша във вътрешния си глас.

Искаше да се омъжи за Рамон, но подозираше, че той също не е човекът, за когото се представя.

Разтърка слепоочията си. Никога не се беше чувствала поуплашена и объркана. Нямаше за кога да го извърта. Налагаше се да преодолее опасенията си и да се омъжи за Рамон, или да се върне в родината си.

При мисълта да го напусне изпита почти физическа болка. Та тя обожаваше Рамон!

Обичаше черните му очи и нежната му усмивка, чувството за сигурност, излъчващо се от красивото му лице. Макар че беше много едър и силен, с нея беше невероятно нежен и внимателен. Присъствието му я караше да се чувства защитена и обичана, а не подценявана и заплашвана.

По природа той беше властен и самоуверен тип, а тя — непреклонна и независима. Искаше ѝ се да може да го упрекне, че се опитва да я принизи до ролята на съпруга и майка, но самата мисъл да бъде негова жена и майка на децата му я изпълваше с щастие. С удоволствие щеше да чисти къщата и да му готви, щом вечерта щеше да попадне в прегръдките на неговите силни и нежни ръце.

Рамон искаше от нея да приеме една форма на сексуално обвързване, да допусне той да се грижи за тялото и живота ѝ. За отплата щеше да бъде неин любовник, осигуряващ прехраната съпруг и баща на децата ѝ. Кати със срам призна пред себе си, че точно това иска и тя. Може да не беше по американски. Може и да не ѝ се струваше еманципирано, но беше естествено и удовлетворяващо.

Рамон беше всичко, за което си беше мечтала: интелигентен, чувствителен и привлекателен мъж, който силно я обичаше.

Само дето не беше истински.

Не беше такъв, какъвто се опитваше да я убеди, че е. Не знаеше защо мисли по този начин, нито беше сигурна, че е права, но не можеше да се отърси от подозрението.

Рамон спря колата на Рафаел пред централния магазин и слезе.

Едуардо отвори вратата и извика:

— Ще дойда с теб. Габриела поръча да купя мляко.

— Какво? — разсеяно попита той.

— Казах... — Едуардо тръсна глава. — Няма значение. От сутринта насам не си чул и дума от това, което ти казвам.

Предстоящата сватба те прави глух за всичко останало, приятелю.

— Няма да се женя — мрачно рече Рамон и тръгна към магазина. Приятелят му стъписано се загледа след него.

В магазина беше прохладно. Рамон не забелязваше озадачения поглед на Едуардо, нито любопитните погледи на клиентите, отправени към него още с влизането му в тясното помещение. Взе няколко кутии цигари от близкия рафт и ги отнесе до тезгяха, където двете продавачки обслужваха купувачите. Видя как Едуардо слага кутия с мляко до цигарите и чу тихия му настойчив глас:

— Шегуваш ли се?

Той го погледна в очите и отвърна:

— Не се шегувам.

Лицето на младата хубава продавачка, обслужваща една едра жена, светна, щом видя Рамон. Помоли колегата си да се заеме с клиентката и се насочи към опашката, образувала се зад Рамон и Едуардо.

— Сеньор Галвера — звънко изрече на испански, — помните ли ме? Аз съм Мария Рамирес. Когато бях малка, имах дълги плитки. Вие често ги дърпахте и казвахте, че когато порасна, ще стана истинска красавица.

— И съм бил прав — отвърна той с усмивка.

— Сега съм сгодена за един младеж от Хуан Вега — добави момичето и посегна под тезгяха. Извади голям пакет и усмихнато му го подаде. — Това са кърпите, които сеньорита Конъли поръча за вас. Ще ги вземете ли?

— Добре — кимна той и посегна за портфейла си. — Ти си ми удържала пари само за цигарите, Мария. Колко струват кърпите?

— Сеньорита Конъли вече ги плати със своята кредитна карта — отвърна момичето.

Рамон се опита да изглежда спокоен, когато изрече:

— Трябва да има някаква грешка.

— Грешка ли? Не, не мисля, но все пак ще погледна — отвърна Мария.

Преряза връвчицата на пакета и разгърна бялата опаковка. Върху тезгяха се изсипаха цяла дузина пухкави кърпи. Той видя как всички клиенти се тълпят около него, за да видят по-добре какво е съдържанието на пакета.

— Не, няма грешка, сеньор Галвера — каза в същото време Мария. — Сеньорита Конъли е платила тези кърпи с кредитната си карта, така както плати и за останалите неща, купени от нашия магазин преди седмица. Общата сметка е петстотин долара. Платила е един тостер, кафе машина, чинии, тенджери и тигани, един миксер, кухненски прибори и всичките тези кърпи.

Възрастният мъж, застанал близо до Рамон го побутна многозначително.

— Късметлия си ти, Рамон. Твоята годеница иска да имаш най-доброто. Тя не само е много красива, но и много щедра, а?

— Завийте кърпите — ядосано се обърна младият мъж към продавачката.

Щом видя израза на лицето му, Мария пребледня и започна да придърпва краищата на бялата хартия.

— Тук... Тук са сметките за сеньорита Конъли... Така както винаги ги иска — две касови бележки, всяка за половината от платената сума — уплашено заекна тя и му подаде бележките. — Сеньора Алварес ми обясни, че не е необходимо да вадя две касови бележки, освен ако госпожица Конъли не плаща в брой, но аз все пак го направих. — Погледна уплашено към Едуардо, който, чул името на съпругата си, изглеждаше силно разгневен.

Мария бързо бутна пакета към Рамон и прошепна:

— Винаги по този начин. Не съм забравила.

— Сигурен съм, че сеньорита Конъли ще оцени твоята помощ, Мария — високо изрече Рамон и тръгна към изхода.

Всички се отдръпнаха да му сторят път.

Селяните в магазина видяха как вратата с трясък се затръшва първо след него, после след Едуардо. Те се загледаха един друг, а по лицата им се четеше тревога и задоволство. Само един клиент остана напълно безразличен към случката, но той беше англичанин и не говореше испански.

Първа проговори Мария. Тя огледа хората около себе си и виновно прошепна:

— Какво толкова направих?

Колегата ѝ сухо отвърна:

— Току-що помогна на сеньорита Конъли повече, отколкото би ѝ се искало.

Възрастният човек, който беше смушкал Рамон и беше изкоментирал щедростта на богатата му годеница, плесна с длани по бедрата си и извика:

— Казвах ви, че Галвера няма представа какво прави онова момиче! Казвах ви! — На обветреното му лице се появи доволна усмивка. Той гордо огледа съселяните си. — Казвах ви, че той няма да се остави една жена да го издържа, та ако ще и да умира от глад. Трябва да й даде да се разбере!

— Ще дойда утре за друга престилка — каза дебелият жена и тръгна към вратата.

— Къде отиваш, Роза? — извика една нейна приятелка зад гърба ѝ.

— Да поръчам молитва в църквата.

— За американското момиче ли? — попита през смях една от дамите.

— Не, за Габриела Алварес.

— И на нея трябва да й се даде добър урок — заяви възрастният мъж.

Когато чу, че Рамон влиза в къщата, Кати стана и си даде вид, че е заета да оправя сламените поставки върху кухненската маса. Странно колко ободряващо ѝ подейства гласът му, когато я повика.

— Ето останалите кърпи, които си поръчала — каза той и подхвърли пакета върху масата. — Продавачката каза, че си ги платила. Кафето топло ли е? — попита годеникът ѝ и взе една чаша.

Кати кимна и се зае да разопакова кърпите.

— Все още не мога да разбера как си успяла да купиш всичко с парите, които ти дадох — отбеляза небрежно Рамон.

— Казах ти, че умея да правя изгодни сделки — весело рече тя.

— Освен това си и невероятна лъжкия.

Кати рязко се извърна и го погледна. Кръвта ѝ замръзна от страх. Въпреки че гласът му беше спокоен, лицето му пламтеше от гняв.

— Колко от твоите пари си похарчила?

Устата ѝ пресъхна.

— Съвсем малко... Хиляда долара.

Очите му я прерязаха като кинжали.

— Попитах колко!

— Две хиляди долара.

— Посмей да ме излъжеш още веднъж и ще видиш какво ще направя. Първият ти мъж ще ти се стори светец в сравнение с мен! — предупреди я той.

Коленете ѝ се подкосиха от страх.

— Около три хиляди долара — тихо каза тя.

Следващият въпрос я зашемети:

— Защо?

— Защото... не исках да се чувствам задължена да се омъжа за теб.

Лицето му се сгърчи болезнено, тялото му се напрегна до краен предел.

— Утре следобед Гарсия ще те откара до летището. Ще ти връчи чек, с който ще ти бъдат възстановени разходите. Не е нужно да даваш обяснения на Габриела и Едуардо; те вече знаят, че си тръгваш.

Кати едва си поемаше дъх.

— Наистина ли се каниш да ме върнеш у дома само защото съм си позволила да купя някои неща за къщата с моите пари?

— Бях те предупредил да не го правиш.

— И само... Само заради това? Защото... не ти се подчиних? — Тя се чувстваше така, сякаш са ѝ зашлевили плесница. Умът ѝ отказваше да възприеме случилото се. Рамон трябва да беше полудял, мъжът, когото тя познаваше, никога не би постъпил така с нея. Не и заради такава дреболия.

Вдървено тръгна към вратата. Мина покрай него и го погледна с неопикуема болка.

— Само заради това — поклати глава Кати. — Недей! — Изпищя, когато я хвана и рязко я извърна.

Лицето му беше посивяло от гняв.

— Ти имаш само жадно за ласки тяло и пусто сърце — процеди през зъби. — Нима си мислеше, че желанието ми да притежавам тялото ти е толкова силно, та да приема временния заем, който ми предлагаш, и да го нарека женитба? — Отблъсна я, сякаш се гнусеше от нея, и закрачи към вратата. На излизане се обърна и задъхано рече:

— Ако не осребриш чека, който Гарсия ще ти предаде в рамките на две седмици, ще накарам да изнесат всичко от този дом и да го

запалят.

Кати затвори и последния куфар и го отнесе до прага на спалнята, където вече чакаше останалият ѝ багаж. Беше привършила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да легне и да се наспи.

Приседна на леглото и се огледа. Беше искала време. Сега го имаше. Щеше да разполага с целия си живот, за да реши дали е пропуснала неописуемо щастие, или се е спасила от още един кошмарен брак.

Габриела спеше, а Едуардо беше излязъл веднага след вечеря. По време на вечерята цареше напрегнато мълчание. Той се хранеше, без да промълви нито дума, а тя, бледа като смъртник, съчувствено се усмихваше на Кати. Самата Кати не можеше да преглъща храната. Упорито отбягваше гневния поглед на Едуардо и безпомощно поглеждаше към приятелката си. Как искаше да се извини на горката Габриела! Когато вечерята приключи, Едуардо отмести стола си, изправи се и отпрати убийствен поглед към Кати.

— Поздравявам те — процеди през зъби. — Успя да унизиш един много силен мъж. Дори баща му не постигна успех в това начинание, въпреки че се опитваше, но ти успя!

После се извърна и излезе.

Кати погледна към будилника върху нощното шкафче, когато чу, че входната врата се отваря. Тежките стъпки на Едуардо приближаваха към нейната стая. Тя бързо изтри мокрите си от сълзи страни и се приготви да го посрещне. Когато се приближи към леглото ѝ, Кати гордо вдигна глава.

Той ѝ поде един голям албум с кожена подвързия и студено рече:

— Това е човекът, когото ти направи да изглежда просяк в очите на цялото село.

Кати взе албума.

— Отвори го — нареди Едуардо. — Този албум принадлежи на Рафаел и съпругата му. Те държат да го видиш, преди да си тръгнеш.

Тя мъчително преглътна.

— Имат ли общи снимки с Рамон?

— Не.

Когато Едуардо излезе, Кати отвори албума. Той не беше пълен със снимки, а с изрезки от вестници и списания. Очите ѝ се спряха на първата страница и ръката ѝ затрепери. На снимката се виждаше Рамон. Държеше реч по време на Световния конгрес в Женева, Швейцария.

— Божичко! — прошепна тя. — Мили боже!

Имаше стотици негови снимки в различни пози и на различни места: докато държи реч пред арабските петролни магнати; облегал се на стола си по време на международна делова среща; отправил се с дипломатическо куфарче в ръка към самолет, на който беше изписано „Галвера Интернешънъл“...

Кати се опита да прочете някоя от статиите, но възприемаше единствено фразите:

„Гениален предприемач, Галвера издигна корпорацията «Галвера Интернешънъл» до нивото на могъща финансова империя...“

„... свободно говори испански, френски, италиански, английски и немски...“

„... завършил Харвардския университет...“

„... диплом за бизнес администратор...“

„Държи невероятно много на неприкосновеността на своя личен живот...“

„Отхвърля упорито домогванията на пресата до личния му живот...“

Последните няколко години от живота му бяха тук, включително и началото на края. Имаше фотоси на двата незавършени небостъргача в Чикаго и Сент Луис, както и статия за загубите, понесени от корпорацията в Иран...

Кати затвори албума и го притисна до сърцето си. Притисна страна до кожената подвързия и тялото ѝ се разтrese в беззвучни ридания.

— Скъпи, защо не ми каза? — задавено произнесе.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гарсия намести и последните два куфара в ролс-ройса. Кати се обърна към Габриела, която унило кръстосваше всекидневната.

— Много съжалявам — прошепна Габриела, щом тя я прегърна за довиждане. — Много съжалявам.

Едуардо пристъпи към тях и с принудена любезност ѝ подаде ръка.

— Приятно пътуване — изрече, а лицето му беше по-студено от всякога.

Гарсия отвори вратата на ролса и Кати седна на задната седалка. Погледна тапицираното в бяла кожа купе и си даде сметка, че тази кола всъщност принадлежи на Рамон. Нищо чудно, че не беше споделил възторга ѝ от колата — нали я губеше! Беше загубил всичко, дори нея.

Гарсия още не беше затворил вратата и Кати въпросително го погледна. Възрастният шофьор бръкна в джоба на черната си униформа и извади един чек. Тя се втренчи в хартийката със зачервени от сълзи очи. Чекът беше за три хиляди и петстотин долара — петстотин долара повече, отколкото беше похарчила в действителност. Очевидно Рамон не ѝ беше повярвал дори след като му беше казала истината.

Почувства се зле. Та повечето от греховете, в които я обвиняваха, не бяха по нейна вина! Ако Рамон през цялото време не се беше представял за обикновен фермер, тя нямаше да бъде толкова подозрителна и нямаше да се страхува да се омъжи за него. Нямаше да се чувства задължена да плаща половината от сметките по обзавеждането на къщата. Всички произтичащи от този факт неприятности просто нямаше да се случат. Но се бяха случили. Кати го беше изложила и унижила, затова той я отпращаше.

В какво толкова беше сбъркала, че Рамон да я отпраща по този начин?! Нямаше за кога да се опитва да бъде послушна; нямаше защо да се чувства уплашена. Но въпреки това точно така се чувстваше.

Потръпна, като си спомни убийствения му поглед по време на разговора им. Но най-силно от всичко я плашеха думите му:

„Посмей да ме излъжеш още веднъж и първият ти съпруг ще ти се види светец в сравнение с мен!“

В мига, в който изричаше тази закана, той наистина изглеждаше способен да я изпълни.

Кати прехапа устни. Защо нямаше малко повече смелост да помоли Габриела да я откара до къщата, за да се обяснят. Трябваше да отиде при него. Повтаряше си, че той никога не би се отнесъл с нея така, както се отнасяше Дейвид. Нямаше намерение да го лъже, така че Рамон не би имал причина...

Осъзна, че няма смисъл. Искаше да отиде при него, да му обясни всичко, но не можеше да посрещне гнева му сама. Основателно или не, Кати се ужасяваше при мисълта за физическо насилие.

Трябваше някой да я придружи, за да се намеси в случай на нужда. Ръцете ѝ затрепериха от страх, примесен с решителност. Нямаше кой да ѝ помогне, а и беше прекалено късно. Рамон я мразеше. Не, обичаше я! А щом я обичаше, не можеше да забрави чувствата си толкова лесно. Трябваше да я изслуша.

Ролсът спря пред група туристи, пресичащи улицата. Господи, някой трябваше да го накара да я изслуша! В същия миг видя падре Грегорио. Възрастният човек пресичаше площада, за да отиде в църквата. Черната му дреха се развяваше зад него. Той погледна към колата, но щом зърна лицето ѝ зад стъклото, бавно се извърна и продължи пътя си. Падре Грегорио никога нямаше да ѝ помогне... А защо не?

Колата отново набра скорост. Кати затърси бутона, с който се сваляше стъклената преграда между пътниците и шофьора, но след като не го откри, отчаяно зачука по стъклото.

— Спрете!

Единствено искрицата, блеснала в очите на Гарсия, докато я гледаше в огледалото за обратно виждане, ѝ показа, че шофьорът я е чул. По всяка вероятност Рамон го беше инструктирал да я закара направо на летището и той съвестно изпълняваше заръката. Опита се да отвори вратата, но тя беше с автоматично заключване.

Кати покри устата си с ръка и силно извика:

— Моля ви, спрете! Ще повърна.

Идеята се оказа добра. Гарсия за секунда се озова във вратата. Отвори вратата и ѝ помогна да слезе.

Кати отблъсна ръката му и възрастният мъж с удивление я изгледа.

— Вече съм по-добре — каза тя и хукна към църквата. Отиваше при човека, който веднъж вече ѝ беше предложил да ѝ помогне при разговора ѝ с Рамон. Хвърли поглед към колата. Гарсия стоеше и търпеливо чакаше, очевидно решил, че Кати внезапно е обзета от някаква неочаквана религиозна треска.

Пред входа на църквата тя нерешително се спря. Стомахът ѝ се беше свил на топка. Падре Грегорио я презираше и никога нямаше да ѝ помогне. Самият той с равен глас я беше посъветвал да се върне в Щатите. Кати неохотно бутна тежката дървена врата и пристъпи в мрачното помещение.

Когато очите ѝ привикнаха с мрака, тя различи олтара и малките декоративни алкови, в които трептяха червеникавите пламъчета на свещите. Свещеникът не се виждаше. Огледа се внимателно и го забеляза: той не изпълняваше някое от своите религиозни задължения, а седеше на една от предните пейки. Беше съвсем сам. Побелялата му глава и раменете му бяха приведени в молитвена поза.

Стъпките ѝ станаха по-неуверени, смелостта ѝ внезапно я напусна. Беше сигурна, че този човек няма да ѝ помогне. Падре Грегорио не я харесваше — както не я харесваше и Едуардо — но възрастният човек имаше повече и по-добри причини за антипатията си към нея. Кати се обърна и пое към изхода.

— Сеньорита!

Острият заповеднически тон я накара да остане на място. Тя бавно се извърна и го погледна. Свещеникът се беше изправил. Изглеждаше по-неумолим от всякога.

Кати пое дълбоко дъх и умолително изрече:

— Падре Грегорио, зная какво е мнението ви за мен и не ви обвинявам, но до снощи аз наистина не осъзнавах колко обидно е за Рамон да плащам част от сметките му. Вчера той откри какво съм правила и изпадна в дива ярост. Аз... Аз не съм виждала толкова ядосан човек през целия си живот! — Гласът ѝ премина в беззвучен шепот. — Рамон ме връща у дома.

Вдигна очи към лицето му, за да открие някакъв знак на съчувствие и разбиране, но падре Грегорио продължаваше да я наблюдава навъсено.

— Аз... не искам да си отивам!

Вдигна ръка в отчаян жест и за огромен неин ужас от очите ѝ закапаха сълзи. Засрамена, тя се опита да ги изтрие.

— Искам да остана тук с него — добави пламенно.

Гласът на свещеника прозвуча като нежен шепот:

— Защо, Катърин?

Кати го погледна поразена. Падре Грегорио никога не беше я наричал „Катърин“. Това я изненадваше не по-малко от нежните нотки в гласа му. Сълзите изпълваха очите ѝ и тя като през мъгла видя как той приближава към нея, а лицето му е озарено от усмивка.

Спря се на крачка от нея и отново попита:

— Защо, Катърин?

Топлината и одобрението, които прочете в усмивката му, разтопиха мъката, сграбчила сърцето ѝ.

— Искам да остана, защото искам да се омъжа за Рамон. Няма повече да се опитвам да избегна женитбата — призна с детинска откровеност. Силите ѝ започнаха да се възвръщат. — Обещавам ви, че ще го направя щастлив. Сигурна съм, че мога. А той... той също ще ме направи щастлива. Невероятно щастлива.

Усмивката на падре Грегорио стана още по-сърдечна и за нейно огромно облекчение старецът започна да ѝ задава същите въпроси, които ѝ беше задал в понеделник.

— Ще поставяш ли неговите нужди над твоите?

— Да — прошепна тя.

— Ще се отдадеш ли на този брак с цялото си сърце и ще поставиш ли успеха му пред всичко останало в живота си?

Кати утвърдително кимна.

— Ще уважаваш ли Рамон, ще се съобразяваш ли с неговите желания?

Тя отново кимна и добави:

— Ще бъда най-примерната съпруга, която някога сте виждали.

Устните на падре Грегорио весело трепнаха:

— Ще му се подчиняваш ли, Катърин?

Кати укорително го погледна:

— Казахте, че няма да ме карате да обещавам такова нещо.

— А ако все пак те попитам?

Тя бързо претегли заучените житейски истини, за да види дали тежат колкото цялото ѝ бъдеще. Погледна падре Грегорио право в очите и отчетливо каза:

— Тогава ще обеща.

Очите му се смееха.

— Просто исках да знам.

Тя си отдъхна с облекчение.

— Добре, защото едва ли щях да спазя обещанието си. Сега вече ще се съгласите ли да ни венчаем?

— Не.

Свещеникът изрече отказа си толкова нежно, че за момент се зачуди дали правилно го е разбрала.

— Не? — повтори стъписано. — Защо не?

— Защото все още не си казала единственото нещо, което очаквам да чуя от теб.

Лицето ѝ побеля като платно. Кати затвори очи, отчаяно отпъждайки кошмарните спомени. Опита се да произнесе думите, но гласът ѝ се скъса:

— Аз... Не мога. Не мога да го кажа. Искам, но...

— Катърин! — разтревожено рече падре Грегорио. — Ела, седни тук — Внимателно я отведе до най-близката пейка и ѝ помогна да седне. После се настани до нея и загрижено я погледна. — Не е необходимо да казваш, че го обичаш, Катърин — промълви той. — Виждам, че е така. Но няма ли най-после да ми кажеш защо за теб е толкова болезнено да го признаеш и така невъзможно да го изречеш?

Извърна преbledнялото си лице към него. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Непрекъснато си спомням за последния път, в който трябваше да изрека тези думи — прошепна едва чуто.

— Дете мое, каквото и да се е случило, ти не трябва да го таиш в себе си. С никого ли не си споделяла това свое преживяване?

— С никого — кимна унило тя. — Баща ми щеше да се опита да убие Дейвид — бившия ми съпруг, ако беше разбрал. Докато родителите ми се върнат от Европа, където бяха по онова време, синините по тялото ми изчезнаха, а Ан, тяхната прислужница, се закле,

че никога няма да им каже как изглеждах в нощта, когато се върнах в бащиния си дом.

— Ще се опиташ ли да ми разкажеш за случилото се? —
Внимателно попита свещеникът.

Тя се загледа в ръцете си, отпуснати в скута ѝ. Ако разказът можеше да изличи Дейвид от съзнанието ѝ, тя нямаше нищо против да опита. В началото трудно намираше думи, а после целият ѝ ужас се изля в накъсания поток от пропити с мъка думи.

Щом свърши, се облегна уморено назад. Чувстваше се изтощена, емоционално изцедена от всичко — дори от болката, както с изненада установи. Докато говореше на глас за бившия си съпруг, осъзна, че между него и Рамон наистина няма нищо общо; съвсем нищо. Дейвид беше егоистично чудовище, докато Рамон искаше да я обича, да я пази и да се грижи за нея. Дори когато го обиди и унижи и той изпадна в неописуем гняв, той пак не посегна на нея. Вече беше убедена, че миналото няма да се върне.

Кати погледна падре Грегорио и разбра, че беше прехвърлила целия си товар върху неговите рамене. Старецът беше потресен от чутото.

— Вече се чувствам по-добре — каза тя, за да го успокои.

Падре Грегорио замислено попита:

— Рамон знае ли за случката от онази последна нощ?

— Не. Не можех да говоря за това. А и не мислех, че ме тревожи толкова много. Почти не се сещах за Дейвид.

— Но подсъзнателно си се безпокояла и си се сещала за бившия си съпруг. Иначе просто щеше да споделиш с Рамон подозренията си, че той не е такъв, за какъвто се представя. Не си го направила, защото дълбоко в себе си се страхувала от онова, което ще чуеш. Поради неприятните ти преживявания ти автоматично си приемала, че това, което Рамон крие от теб, е толкова ужасно, колкото и тайната на Дейвид. Мисля, че ще е най-добре да повярваш в Рамон преди първата ви брачна нощ. Винаги съществува опасност заради миналото да изпиташ отвращение, когато се наложи да влезеш в интимни отношения с бъдещия си съпруг. Той трябва да е подготвен за това.

Кати се усмихна и уверено поклати глава:

— Никога няма да изпитам отвращение, когато съм с Рамон, така че няма място за притеснение.

— Може би си права. Дори и да реагираш със страх към интимностите в началото на брака ви, надявам се, че той има достатъчно опит с жените, за да се справи с проблема.

— Сигурна съм, че има богат опит — с усмивка го увери Кати. Очите на стареца я изгледаха строго и тя побърза да се поправи: — Е, не съм чак толкова сигурна.

Падре Грегорио одобрително кимна:

— Добре е, че си го накарала да почака.

Кати с ужас осъзна, че се изчервява. Падре Грегорио забеляза това и я изгледа над златните рамки на очилата си.

— Или може би Рамон те е накарал да почакаш?

Двамата извиха глави към туристите, които в същия миг влязоха в църквата.

— Ела, по-добре е да завършим разговора си навън.

Излязоха на площада и той загрижено попита:

— Какво мислиш да правиш сега?

Кати прехапа устни и се загледа в магазина отсреща.

— Предполагам, че ще е най-добре да върна обратно всички неща, които съм купила от тук, и да заявя на всеослушание, че Рамон не ми... не ми позволява да ги задържа.

Падре Грегорио отметна глава назад и се засмя.

— Позволение и подчинение... Много окуражаващо звучат тези думи, произнесени от твоята уста — изрече той. — Не мисля, че Рамон ще е съгласен с това. Той не би се съгласил да върне обратно гордостта си с цената на твоята. Но въпреки това можеш да предложиш да върнеш нещата. Това ще го убеди, че наистина се разкайваш.

Кати шеговито го погледна:

— Все още ли мислите, че ми липсват покорство и респект пред чуждия авторитет?

— Искрено се надявам да е така — засмя се отново падре Грегорио. — Както Рамон ме уведоми, той не се нуждае от кокер шпаньол.

Усмивката на Кати помръкна.

— Точно сега той не желае да се ожени и за мен.

— Искаш ли да те придружа, когато отидеш да разговаряш с него?

Замисли се, после отрицателно поклати глава:

— Когато влязох в църквата, имах намерение да ви помоля именно за това. Вчерашният му гняв ме изпълни с ужас, а той ме заплаши, че пред него Дейвид ще ми се види светец!

— Рамон вдигал ли е ръка срещу теб?

— Не.

Устните му весело трепнаха:

— Ако не те е ударил след вчерашната ви разправия, сигурен съм, че никога няма да го направи.

— Мисля, че винаги съм знаела това — призна Кати. — Вероятно мисълта за Дейвид ме е карала да се страхувам от Рамон.

Падре Грегорио одобрително рече:

— Животът може да бъде прекрасен, ако му позволиш, Катърин. Но трябва да се научиш да живееш. Човек непрекъснато дава нещо и получава нещо. Лошо е, когато се опитваш само да получаваш, без нищо да даваш. — Старецът се усмихна. — След като вече не се страхуваш, че Рамон може физически да те нарани, предполагам, че нямаш повече нужда от мен.

— Всъщност имам — рече Кати, наблюдавайки Гарсия с крайчеца на окото си. — Мисля, че Рамон строго го е инструктирал да ме отпрати час по-скоро от острова. Имам чувството, че ако изпусна самолета, този човек ще ме напъха в кашон, в лодка или дори в бутилка, само и само да изпълни това, което той му е наредил. Мислите ли, че ще сте в състояние да го убедите да ме върне в дома на Габриела, а също така да го предупредите да не казва нищо на Рамон, понеже съм решила да го изненадам?

— Смятам, че мога да се справя — каза свещеникът, хвана я под ръка и я поведе към колата. — Такъв надут и самодоволен тип като мен би трябвало да успее да се справи с някакъв си шофьор.

— Ужасно съжалявам за всичко, което съм ви казвала преди — засрамено рече Кати.

Падре Грегорио усмихнато я погледна.

— Човек трябва да притежава склонност да понася търпеливо подобни нападки, след като цели четиридесет години носи расо. Признавам, че след като изрекохте тези думи, сериозно се замислих върху тях и се опитах да реша дали сте права или не.

— Това ли правехте, когато преди малко ви прекъснах с влизането си в църквата?

Лицето му помръкна.

— Ти ме завари в момент на дълбока скръб, Катърин. Видях, че минаваш край площада в колата на Рамон. Вече знаех, че си отиваш. Надявах се и се молах преди това да разбереш какво става в душата и сърцето ти. Независимо от всичко, което каза и направи, аз чувствах, че обичаш Рамон. Да видим сега, дали ще успея да убедя верния Гарсия, че пренебрегването на инструкциите на господаря му ще е само за негово добро.

Когато ролсът потегли към къщата на Габриела, Кати се запита дали не е по-добре да отиде направо при Рамон. Но вероятно той нямаше да се върне в ремонтираната къща поне няколко дни, а Кати нямаше представа къде да го намери. Приятелката ѝ щеше да ѝ помогне.

Понечи да почука на вратата, но тя се отвори. На прага се появи Едуардо.

— Не си ли заминала?

— Не, аз... — започна, но не довърши, защото той я прегърна.

— Габриела ми казваше, че съм си създал погрешно мнение за теб — обясни Едуардо, без да сваля ръка от раменете ѝ. Поведете я към всекидневната, където я очакваше усмихната Габриела. — Каза ми, че имаш достатъчно кураж. Сега ще ти се наложи да го използваш, за да се срещнеш с Рамон... Ще бъде двойно по-ядосан, защото за втори път си пренебрегнала желанието му.

— Къде мислиш, че ще отиде той тази вечер? — храбро попита Кати.

Рамон беше приседнал на бюрото си и безстрастно слушаше Мигел и четиримата одитори, които обсъждаха разгорещено документацията на фалиращата корпорация.

Взираше се през прозореца на кабинета си в Сан Хуан. Видя как един самолет прорязва небето. Знаеше, че това е самолетът на Кати. Очите му го проследиха, докато се превърна в малка сребриста точица и накрая съвсем изчезна от хоризонта.

— Доколкото това лично те засяга, Рамон — обърна се към него Мигел, — смятаме, че няма нужда да обявяваш банкрут. Имаш достатъчно, за да покриеш текущите си дългове. Банките, които са ти отпуснали пари, ще се задоволят с острова, къщите, самолета, яхтата, колекцията от картини и така нататък и ще си върнат парите, като продадат всичко това. Единствените заеми, които ти остават, са за двата недовършени небостъргача в Чикаго и Сент Луис.

Мигел посегна към масата и взе някакъв документ от огромния куп.

— Банките, които са ти дали част от парите за строежа на тези небостъргачи, се готвят да ги продадат на други инвеститори. Тези инвеститори ще спечелят, когато довършат строежите и продадат сградите. За съжаление обаче ще задържат двадесетте милиона, които ти си вложил във всяка една от огромните сгради. Вероятно вече знаеш за това. — Мигел умолително погледна към приятеля си.

Рамон разсеяно кимна.

Зад гърба му се разнесе жуженето на интеркома. Елиз съобщи:

— Господин Сидни Грийн отново звъни от Сент Луис. Много настоява да говори с вас, сеньор Галвера. Той ме ругае и ми крещи.

— Предай му, че съм поръчал да ми се обади, щом се успокои — рязко рече Рамон.

Мигел развеселено се усмихна:

— Без съмнение господинът е уплашен от написаното във вестниците за ниското качество на неговите бои.

Един от одиторите хвърли скептичен поглед към Мигел. Очевидно се чудеше на наивността му.

— Мисля, че господин Грийн е по-скоро разстроен от падането на акциите му на борсата. Преди две седмици акциите на неговата компания вървяха по двадесет и пет долара, а сега са паднал и на тринадесет долара. Това вече е повод за паника.

Мигел се облегна назад.

— Питам се какво ли е станало? — подхвърли той, но млъкна, усетил острия поглед на Рамон върху себе си.

— За Сидни Грийн от Сент Луис ли говорите? — попита един слаб мъж без очила, който седеше на края на дивана. — Това е името на човека, който смята да купи небостъргача в Сент Луис, Рамон.

— Този лешояд! — изсъска злобно Мигел.

Рамон дори не го чу. Болката от заминаването на Кати и натрупалият се в душата му гняв трябваше да се пренасочат. Сидни Грийн беше подходяща мишена.

— Той също така е в борда на директорите на същата банка, която отказа да удължи срока за изплащане на заема, за да мога спокойно да завърша строежа — изрече с нисък, заканащ глас той.

Интеркомът отново забръмча. Рамон натисна копчето, а одиторите започнаха да събират книгата си.

— Сеньор Галвера, господин Грийн е на линията — обяви Елиз. — Казва, че вече е по-спокоен.

— Свържете ме — отвърна той.

Гласът на Грийн заплашваше да взриви цялата телефонна система.

— Копеле! — изкрещя той. Рамон направи знак на одиторите да излязат и кимна на Мигел да остане. — Мръсно копеле, там ли си? — продължи да вика Грийн.

Гласът на Рамон беше спокоен, овладян и заплашителен:

— След като вече изчерпахме темата за произхода ми, ще преминем ли към по-съществени неща, като бизнеса например?

— Нямам никакъв общ бизнес с теб, ти... ти...

— Сид — с измамна любезност произнесе Рамон, — дразниш ме, а когато съм ядосан, ставам много опасен. Дължиш ми дванадесет милиона долара.

— Дължа ти три милиона долара!

— С лихвата са даже над дванадесет милиона. Възползвал си се от моите пари в продължение на девет години. Сега си ги искам обратно.

— Върви по дяволите! — изсъска Грийн.

— Вече съм там — отвърна Рамон. — Но ще повлека и теб, за да ми правиш компания. Смятано от днес всяко забавяне ще ти коства по милион долара на ден.

— Ти не можеш да направиш това, нямаш такова влияние, арогантен кучи...

— Само почакай и ще видиш! — ледено отвърна Рамон и прекъсна връзката.

Мигел нетърпеливо се наведе към него.

— Имаш ли такова влияние, Рамон?

— Не.

— Но ако той повярва, че имаш...

— Ако повярва, значи е глупак. Ако е глупак, ще предпочете да не загуби още един милион днес и в рамките на три часа ще се обади, като междувременно ще е превел парите на моя сметка в банката в Сент Луис.

Три часа и петнадесет минути по-късно Мигел продължаваше да седи в креслото с разкопчано сако и разхлабена вратовръзка.

Рамон вдигна поглед от документите, които разписваше, и рече:

— Зная, че не си обядвал. Вече е време за вечеря. Обади се да ни донесат храна от някой ресторант. Ако ще работим до късно, ще трябва да хапнеш нещо.

Мигел вдигна телефонната слушалка и попита:

— Ти искаш ли нещо, Рамон?

Въпросът го наведе на мисълта за Кати и той затвори очи.

— Не.

Мигел се свърза с близкия ресторант и поръча сандвичи. Още щом затвори, телефонът иззвъня отново.

— Елиз вече си е отишла — каза Рамон и вдигна слушалката. За момент мълчаливо се заслуша, после посегна напред и натисна бутона на усилвателя.

Еlegantният кабинет се изпълни със сподавения глас на Сидни Грийн:

— ... трябва да знам в коя банка.

— В никаква банка — надменно отвърна Рамон. — Занеси ги на адвокатите ми в Сент Луис. — Продиктува имената и адреса на фирмата и добави: — Кажим им да ми се обадят на този номер, когато чекът се озове в ръцете им.

Тридесет минути по-късно адвокатът позвъни. Когато разговорът приключи, Мигел с радостно учудване за пита:

— Как можеш просто така да си седиш, след като току-що спечели дванадесет милиона долара, Рамон?

Той му отвърна с иронична усмивка:

— Всъщност току-що спечелих четиридесет милиона. Ще използвам дванадесетте милиона, за да купя акции на „Грийн Пейнт енд Кемикъл“. След около две седмици ще ги продам за двадесет милиона и ще използвам получените пари, за да завърша двата небостъргача. След шест месеца ще продам сградите и ще си върна дванадесетте милиона, които съм инвестирал, а също и тези двадесет милиона.

Мигел нетърпеливо облече самото си и оправи възела на вратовръзката си.

— Да вървим да отпразнуваме събитието! Ще бъде едновременно прощална ергенска вечер и парти по случай успеха.

Очите на Рамон помръкнаха.

— Няма нужда от прощална ергенска вечер. Забравих да ти кажа, че няма да има сватба. Кати... промени намеренията си. — Отвори дясното чекмедже и започна да прехвърля книжката в него, за да избегне съчувствието в погледа на приятеля си. — Излез и полей успеха ни сам. Искам да прегледам документацията за строежа на небостъргачите.

Малко по-късно Рамон вдигна поглед и видя, че пред бюрото му стои някакво момче с две картонени кутии в ръце.

— Поръчали сте сандвичи, сеньор.

— Остави ги там — кимна Рамон към масичката за кафе и разсеяно бръкна в джоба на самото си. Извади портфейла си и потърси еднодоларова банкнота, за да даде бакшиш на момчето.

Най-дребните пари, които откри, бяха петте долара, дадени му от Кати в деня на запознанството им. Беше решил никога да не се разделя със смачканата банкнота, но сега промени намерението си.

Извади банкнотата. Пръстите му конвулсивно я стиснаха. Струваше му се, че сърцето му ще се пръсне на хиляди парчета. Подаде парите на момчето. Трябваше да прогони спомена за Кати.

Когато момчето излезе, той отново погледна в портфейла си. Парите вече не бяха там. И самата Кати я нямаше. Той отново беше станал невероятно богат. Горчив гняв изпълни цялото му същество. Юмрукът му конвулсивно се сви, сякаш стремейки се да сграбчи нещо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Едуардо прокара пръсти през разрошената си тъмна коса и хвърли обезпокоен поглед към Кати. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Пазачът каза, че е излязъл преди три часа, значи — в девет часа. Гарсия го е чакал с колата, но нито единият, нито другият са отишли в Маягуез, нито пък в дома на Рамон в Сан Хуан.

Кати прехапа устни:

— Мислиш ли, че е възможно Гарсия да е казал на Рамон, че съм останала, и сега той просто да не вдига телефона?

— Ако Рамон знаеше, че все още си тук, в никакъв случай нямаше да се крие от теб. Щеше да влети в тази къща като четиридесет разбеснели се дяволи, повярвай ми.

— Едуардо — въздъхна Габриела, — преувеличаваш и караш Кати да се чувства още по-нервна.

Той пъхна ръце в джобовете си и погледна към Кати.

— Не зная къде може да е отишъл. Не е в никоя от своите къщи, нито пък се е прибрал в дома на Рафаел. Не мога да се сетя къде другаде би предпочел да прекара нощта.

Кати потисна внезапната ревност, която я обзе при мисълта, че може да е потърсил утеха при друга жена.

— Така се надявах, че ще се върне в къщата! Сигурен ли си, че не е там?

— Казах ти, че се качих до горе. Беше десет и половина — прекалено ранен час за лягане. Но къщата беше тъмна.

Кати отчаяно изрече:

— Ако мебелите бяха върнати, щях да отида там. На това място се чувствам най-близо до Рамон.

— Зная къде мислиш, че е Рамон, но те уверявам, че грешиш — решително произнесе Габриела. — Той не би потърсил друга жена тази вечер.

Едуардо хвърли подозрителен поглед към жена си.

— Почука, когато отиде до къщата, нали? — попита Кати.

— Защо трябва да чукам на вратата на тъмна и празна къща? — извърна глава към нея Едуардо. — Ако беше вътре, той щеше да забележи светлините на фаровете и щеше да излезе, за да разбере кой идва при него.

Кати смръщи чело.

— Мисля, че трябваше да почукаш. — Внезапно се изправи и решително заяви: — Отивам до къщата.

— Кати, Рамон не е там, но щом настояваш да отидеш, ще те придружа.

— Ще се оправя и сама — уверено изрече тя.

— Не бих искал да се изправиш срещу него сама — настоя Едуардо. — Видях колко ядосан беше вчера. Бях с него и...

— Аз също бях с него — внимателно му припомни тя. — Сигурна съм, че ще се оправя. Не може днес да е по-ядосан от вчера.

Едуардо извади ключовете от колата и ѝ ги подаде.

— Ако дори за секунда вярвах, че Рамон е там, щях да дойда с теб. Но зная, че го няма. Ще трябва да изчакаш утрото, за да говориш с него.

— Родителите ми пристигат утре. — Погледна към часовника, закачен на стената. — Минава полунощ. На практика вече е събота. Ще се омъжвам в неделя, тоест утре.

Кати кара последните сто метра с изключени светлини. Ако Рамон беше в къщата, щеше да е по-добре да го изненада. Не ѝ се нравеше идеята да бъде посрещната от разгневения мъж на прага на къщата.

През клоните на дърветата се виждаше слаба светлина. Сърцето ѝ подскочи от радост. Тя спря колата и тръгна по тухлената алея. Светеше лампата в спалнята!

Посегна към бравата. Надяваше се да не е заключена. Вратата се отвори. Влезе и внимателно я притвори зад гърба си. Във всекидневната беше тъмно, но през откренатата врата на спалнята се процеждаше бледа светлина.

Кати смъкна пуловера си и го пусна на пода. Прокара треперещи пръсти по плътно прилепналата към тялото ѝ пурпурна рокля, специално избрана за случая. Надяваше се да съблазни Рамон и да отслаби съпротивата му. Разреса огнената си коса с пръсти и тихо приближи до вратата на спалнята.

На прага се спря, за да се поуспокои. Рамон беше там — беше се отпуснал на леглото, сложил ръце под тила си и се взираше в тавана. Бялата му риза беше разкопчана до кръста и дори не си беше направил труда да си събуе обувките. Изглеждаше самотен и нещастен и Кати почувства, че я обземат угризения. Загледа се в мрачната мургава хубост на това лице, в силното мускулесто тяло и сърцето ѝ заби по-силно. Дори и легнал, Рамон изглеждаше опасен.

Тя пристъпи тихо в стаята и сянката ѝ се очерта върху тавана.

Той бързо обърна глава и погледът му я накара да замръзне от изненада. Очите му минаваха през нея, сякаш беше безплътна.

— Не заминах — прошепна Кати.

Рамон рязко скочи от леглото. Лицето му беше като изсечено от гранит. Той осъзна, че е напрегнат и готов да се нахвърли отгоре ѝ.

— Аз... Аз не искам да си отида — заекна тя. Рамон пристъпи към нея, а Кати направи крачка назад. — Падре Грегорио се съгласи да ни венчае.

— О, така ли? — попита тихо той и отново пристъпи към нея.

Тя пак се отдръпна назад.

— Аз... Ще върна в магазина всичко, за което съм платила с моите пари — продължи с треперещ глас, докато отстъпваше към всекидневната.

— Нима?

Младата жена кимна и заобиколи дивана.

— Аз... Видях албума на Рафаел. Само ако ми беше казал кой всъщност си, щях да разбера защо не искаш да плащам за онези неща. Щях да те послушам — едва промълви.

— Виждам, че си научила нова дума — иронично отбеляза Рамон.

Кати се блъсна в масичката с нощната лампа и бързо я заобиколи.

— Ще напълня цялата къща с растения, къдрички и деца — обеща отчаяно тя. Опря се в един стол. Нямахше повече място за отстъпление. Паниката я стисна за гърлото. — Трябва да ме изслушаш! Страхувах се да се омъжа за теб, защото усещах, че криеш нещо. Не знаех какво е то, а Дейвид също като теб...

Рамон съвсем се приближи и тя протегна ръка, за да го спре.

— Моля те, чуй ме! — извика. — Обичам те!

Пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ и той я придърпа към себе си. Кати отметна глава назад и за пръв път видя изражението на блестящите му очи. Това, което прочете в тях, не беше гняв, а обич. Обич — толкова огромна, че я накара да се смири.

— Значи ме обичаш? — изрече със странен глас. — Предполагам си мислела, че щом ми кажеш, че ме обичаш, ще забравя всичко и ще ти простя?

— Да — призна шепнешком Кати. — Така си помислих. Аз... Само този път.

— Само този път — промърмори Рамон развеселено и треперещите му пръсти се спряха върху лицето ѝ. После погали лъскавата ѝ коса. Когато пръстите му се заровиха в златистите къдри, от устните му се изтръгна полусмях, полустон. — Значи само този път? — Повтори, сякаш това беше най-важното от всички обещания, и устните му жадно се впиха в нейните.

Кати опря длани на гърдите му, после плъзна ръце около шията му и с радост и облекчение отвърна на целувката. Тялото ѝ се изви и се притисна към възбудената му мъжественост и Рамон потръпна от удоволствие.

Устните му се преместиха върху слепоочията ѝ, челото, очите, страните ѝ.

— Кажи го отново — промълви дрезгаво.

— Обичам те — прошепна развълнувано Кати. — И имам нужда от теб... И те желая... И...

Устните му отново покриха нейните и двамата се понесоха към един свят, където съществуваха само ръцете, устните и телата им.

Рамон прекъсна целувките, за да я погледне в прекрасните сини очи, и пламенно рече:

— Ела в леглото с мен, *querida*.

Кати прокара пръсти по гърдите му и за голямо негово разочарование тихо отвърна:

— Не.

— Хайде — настоя отново той и наведе глава, за да заглуши отказа ѝ с целувка, но тя поклати упорито глава.

— Не — повтори, после се усмихна със съжаление и обясни: — Едуардо не искаше да ме оставя да се изправа сама срещу теб. Пусна ме сама тук само защото вярваше, че ти не си в къщата. Не се върнах и

той със сигурност ще дойде всеки момент, за да ме защити от страшния ти гняв.

Рамон недоволно сви вежди и тя отново погали гърдите му. Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Има още две причини, поради които искам да изчакаме. Първата е, че трябва да поговорим. Ти изискваше от мен искреност, а после умишлено ме заблуди. Искам да разбера защо си го направил.

Рамон неохотно отпусна ръце и тихо попита:

— А втората причина?

Кати отмести поглед встрани.

— Утре е нашата сватба. Чакали сме толкова време, освен това падре Грегорио...

Той избухна в смях и отново я взе в прегръдките си.

— Когато аз, Едуардо и Мигел бяхме малки, вярвахме, че ако направим някоя пакост, падре Грегорио непременно ще разбере още щом ни погледне в очите. — Взе я на ръце, отнесе я до дивана и я намести в скута си.

— Това пречеше ли ви да вършите пакости?

— Не — призна с усмивка той, — но ни пречеше да им се наслаждаваме.

С няколко думи ѝ обясни защо не беше разкрил самоличността си пред нея, а после ѝ разказа за последните събития около корпорацията. Перспективите за тяхното бъдеще коренно се променяха. Тя изслуша историята за Сидни Грийн с усмивка, но когато Рамон спря да говори, лицето ѝ помръкна.

— Какво има, Кати? — попита я нежно той.

Тя огледа приятната стая, в която седяха, и с въздишка рече:

— Нищо. Просто тази къща ще ми липсва. Можех да бъда много щастлива тук.

Той докосна с пръсти брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към своето.

— Ще харесаш другите си къщи много повече от тази.

Озадачено го погледна.

— Не спомена ли, че къщите, островът и всичко останало ще премине във владение на банките?

— Все още е възможно, но е малко вероятно. Банките са като лешояди. Щом усетят нечий фалит, бързат да се нахвърлят отгоре му,

за да са сигурни, че ще вземат поне нещо от малкото, което е останало. Но ако фалиралата фирма даде и най-малкия признак за възстановяване, те бързо се отдръпват назад и изчакват да видят какво ще стане. Междувременно пресмятат вероятните печалби. Адвокатът ми в Сент Луис ме уведоми, че Сидни Грийн се оплаквал наляво и надясно как съм го изиграл и съм провалил бизнеса му. Банкерите ще научат за това и ще се запитат дали наистина не са ме подценявали. Известно време ще обикалят около мен, без да предприемат нещо, но после ще вземат решение да ми отпуснат пари, за да завърша двата небостъргача. Така че ти ще имаш своите къщи, прислуга и...

— И ще се отегчавам до смърт, тъй като няма да имам какво да правя — довърши Кати вместо него. — Защото ти мислиш, че мястото на жената е в дома ѝ.

Той я изгледа с присвити очи.

— Само преди минута каза, че би била много щастлива тук. Защо да не бъдеш поне толкова щастлива и в някой по-луксозен дом?

Тя стана от коленете му и приближи до прозореца. Усещаше погледа му, впит в гърба ѝ. Разтвори завесите и се взря в тъмнината. Опитваше се да намери начин да му обясни.

— Казах, че бих могла да бъда много щастлива тук и щях да бъда, защото двамата щяхме да работим, за да изградим нашия съвместен живот. Щях да се чувствам полезна и желана. Все още бих могла да се чувствам такава, но ти няма да ми позволиш. — Усети как той се приближава и застава до нея. — Ще се заемеш с възстановяването на „Галвера Интернешънъл“, а аз имам добър опит в работа с персонала. Зная как се наемат хора на работа, познавам законите и всички процедури... Бих могла да ти помагам, но ти няма да ми позволиш.

Рамон сложи ръце на раменете ѝ, но тя не се обърна и продължи:

— Зная какво е мнението ти по въпроса за работещите жени — сподели го с мен още в деня на нашия пръв пикник. Каза, че щом една жена работи, това е доказателство за целия свят, че съпругът ѝ не е в състояние да задоволи потребностите ѝ. Каза, че това би засегнало гордостта му и...

— Обърни се към мен и ме погледни — промълви той, прекъсвайки я нежно.

Кати се обърна. Очакваше, че ще се опита да я успокои с целувка, но се излъга.

— Кати — започна бавно Рамон, — мъжът винаги е чувствителен по въпросите, засягащи неговата гордост, особено когато знае, че има малко неща, с които може да се гордее. Когато един мъж казва на жената къде ѝ е мястото, това означава, че той очаква тя да се задоволи с по-малко от онова, което заслужава и има право да очаква. Срамувах се, че можех да ти предложа съвсем малко, но вярвах, че в замяна ще те направя много щастлива. Опитвах се да те убедя в правотата на твърдението си, понеже това беше единственото бъдеще, което можех да ти осигуря. Сега ще бъда много горд и доволен, ако работиш заедно с мен в корпорацията.

Рязко извърна глава и Кати проследи погледа му. Тънък лъч от електрическо фенерче прорязваше надвисналия мрак. Едуардо пристигаше да я спасява.

— За какво мислиш? — попита тя любимия си.

Рамон я погледна. В очите му прочете огромна любов.

— Колебая се какво да ти подаря за сватбата.

Кати го прегърна. Той беше нейният сватбен подарък, мина ѝ през ума, но на глас попита:

— Какви възможности имам?

— Бебе или ферари — отвърна ѝ с усмивка и я прегърна. — Веднъж ми каза, че едно ферари е в състояние да те доведе до екстаз.

— По-добре да си имам бебе, отколкото ферари — през смях отвърна тя.

Рамон също се засмя и в същия миг реши, че ще ѝ подари и двете.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Катърин Елизабет Конъли бавно премина между редицата усмихнати гости, изпълнили старата испанска църква, за да приеме доброволно и с гордост участта си.

Слънцето проникваше през разноцветните стъкла на високите тесни прозорци и светлината му озаряваше олтара. Там я очакваше високият мургав и красив мъж, който щеше да стане неин съпруг. Сложи длан в неговата и застана смирено пред възрастния свещеник с усмихнатите сини очи, който я провъзгласи за Катърин де Галвера.

Рамон погледна към красивата жена, застанала до него. Лъскавата ѝ коса беше окичена с цветя. Чу я да произнеса брачната клетва и през съзнанието му преминаха различни моменти от последните седмици: Кати, изглеждаща невероятно красива и съвсем не на място в задимения бар, където я беше срещнал преди двадесет дни... Кати, подаваща му петдоларова банкнота с думите: „Моля ви, Рамон, вземете я. Сигурно ще имате нужда от нея“.

Кати, с блестящи от възбуда очи по време на първия им пикник, когато го обвини, че е твърде консервативен. „Може да ви се стори странно, но не всички жени изгарят от желание да режат лук и да стържат сирене в кухнята.“

Кати, танцуваща с него по време на среднощното парти край басейна, с пламнали от първата им целувка устни... „Мисля, че започвам да се плаша“.

И сега: Кати, изправена до него в църквата. Кати, извъръщаща лице към него с думите:

— Аз, Катърин те вземам за мой законен съпруг...

Рамон отново я погледна и изпита неописуема радост. Озареното ѝ от щастие лице беше гледка, която щеше да помни, докато е жив.

Часове по-късно съпругата му най-после дойде при него. Лунната светлина, проникваща през прозореца на спалнята, галеше

нежно голото ѝ тяло. Рамон я гледаше, обзет от силното желание да сложи в нозете ѝ целия свят и всичко, което е в него, защото тя вече му беше дала толкова много.

Гърлото му се сви от любов, щом тя го прегърна и той покри тялото ѝ със своето. Испита нежност, когато тя с готовност го прие в себе си.

Те се задвижиха едновременно — двама души, любещи се диво и страстно, докато Кати не извика в екстаз. Тогава Рамон леко я повдигна и шепнейки името ѝ, ѝ поднесе в дар себе си.

Издание:

Джудит Макнот. Нежна победа

ИК „Плеяда“, София, 1999

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-409-193-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.